ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 43ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

ΙΔ.' ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

«Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς τὸν Κάϊν· ποῦ εἶναι ὁ Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; Τί ἔκαμες; Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς ἐμὲ ἐκ τῆς γῆς».
(Γένεσις 4 : 9, 10)

Πλησίαζαν οἱ μέρες ποὺ ἡ Ἑλλάδα μας θὰ ἦταν καὶ πάλιν ἐλεύθερη. Τὰ μηνύματα ἔρχονταν τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο. Ἡ Ἐθνικὴ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εἶχε φθάσει στὴν Ἰταλία. Ἡ Γερμανία κατέρρεε ραγδαίως. Οἱ Γερμανοὶ ἑτοιμάζοντο ν' ἀποσυρθοῦν πρὸς τὰ Βόρεια.

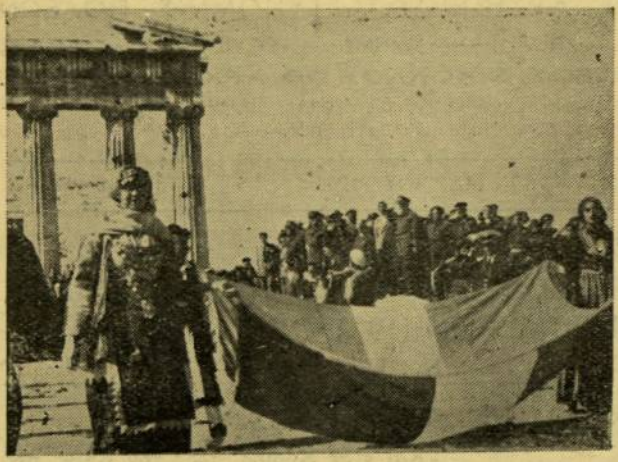
Ὁ Ἕλλην Στρατιωτικὸς Διοικητὴς εἶχε κιόλας ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀθήνα μέσα στὸ οἴκημα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ ἔδινε διαταγές.

Ἡ ἀγωνία τῶν πολιτῶν εἶχε φθάσει στὸ ἀπροχώρητο. Τί θὰ γινόταν τὶς μέρες ἐκεῖνες τοῦ Σεπτεμβρίου 1944; Οἱ Γερμανοὶ θ' ἀποχωροῦσαν ὁμαλὰ ἢ μήπως τίναζαν στὸν ἀέρα τὰ πάντα, ὅπως εἶχαν κανονίσει; Θὰ ἐσώζετο ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος; Ὕστερα· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πῶς θὰ ἐφέροντο οἱ ἐλασῖτες καὶ οἱ κομμουνισταὶ τῆς ΟΠΛΑ; Μήπως συνέχιζαν τὶς σφαγὲς τῶν Ἐθνικοφρόνων ποὺ εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ τὸ 1943 καὶ μέσα στὴν Πρωτεύουσα, ὅπως ἔκαναν στὶς Ἐπαρχίες καὶ στὰ Περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν;

Ὁ τελευταῖος Γερμανὸς στρατιώτης ἀνέβηκε στὶς 11 Ὀκτωβρίου 1944 στὴν Ἀκρόπολη καὶ κατέβασε τὴ σημαία μὲ τὴ σβάστικα τὴν τύλιξε στὸν ὦμο του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὰ Ἱερὰ Ἑλληνικὰ μνημεῖα. Ἡ κατοχὴ τῆς βίας καὶ τοῦ τρόμου ἔληξε.

Μέσα στὶς ἀγωνιώδεις αὐτὲς στιγμὲς ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἀποτελοῦσε τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα καὶ παρηγοριὰ γιὰ τοὺς τιμίους Ἕλληνας. Τὴ χωροφυλακὴ εἶχαν κατωρθώσει οἱ κομμουνισταὶ μὲ τὶς συκοφαντίες των, νὰ τὴν ἐξουδετερώσουν σχεδὸν τελείως.

Κόρες τῶν Ἀθηνῶν μεταφέρουν σὲ ἐπίσημη τελετὴ τὴν Κυανόλευκο στὸν Ἱερὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως.

Τότε ἀκριβῶς οἱ ἀστυνομικοί μας ἔδειξαν, ὅτι οἱ ἔννοιες τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ καθήκοντος, ἀποτελοῦσαν τὸ φρούριο, τὸ ὁποῖο πλαισιωμένο μὲ τὰ ἴδια τους τὰ στήθη, ἐπρόκειτο ν' ἀντισταθῇ στὸν ἐχθρὸ τοῦ Νόμου, τῆς Τάξεως καὶ τῆς κοινωνικῆς Ἐλευθερίας.

Τέλος, ἡ ἡμέρα τῆς λευτεριᾶς ξεφάντωσε στὴν Πρωτεύουσα. Ἦταν ἡ 12 Ὀκτωβρίου 1944. Στὶς 10 ἡ ὥρα, ἡ Ἀθήνα λουσμένη στὸ φθινοπωρινὸ ἥλιο μέσα σ' ἕνα φῶς ποὺ ὅλα τὰ ἔκαμε νὰ λάμπουν, ἔννοιωσε νὰ πνέῃ σιγὰ - σιγὰ τὸ ἀεράκι τῆς λευτεριᾶς καὶ σὲ λίγο μέσα σ' ἕνα παραλήρημα χαρᾶς ξεπετάχτηκαν στὶς ταράτσες, στοὺς ἐξῶστες, στὰ παράθυρα, στοὺς δρόμους, χιλιάδες σημαῖες Ἑλληνικές, ποὺ ὁ ἀγέρας πλέον τῆς λευτεριᾶς, τὶς ἔκαμε νὰ κυματίζουν περήφανες.

Καὶ ὅμως, στὸν ἱστὸ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐξακολουθοῦσε νὰ κυματίζῃ ἀκόμη πλάγι στὴν κυανόλευκη, ἡ κόκκινη σημαία μὲ τὴ Σβάστικα τοῦ Ναζισμοῦ. Ὅλων τὰ βλέμματα ἦταν ἐστραμμένα ἐκεῖ.

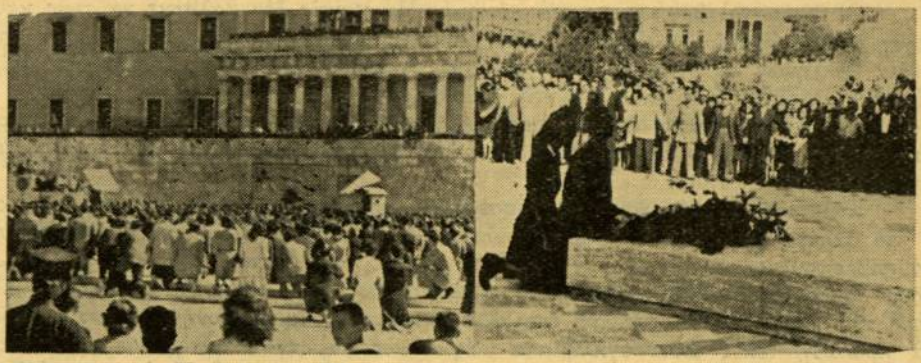
Περίμεναν νὰ δοῦν ἐκεῖνο, ποὺ τόσα χρόνια λαχταροῦσαν. Καὶ ἀπόλαυσαν τὴ στιγμή, ὅπου ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ κατεβαίνῃ τὸ Χιτλερικὸ σύμβολο, ὁριστικὰ πλέον τούτη τὴ φορά.

Ἐ! τότε, σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα ξέσπασε ἕνας ἀλλαλαγμός. Ὅλοι ἔκλαιγαν, ἀγκαλιάζοντο καὶ ἐφιλοῦντο. Σὲ κάθε Δημόσια Ὑπηρεσία ἐγίνετο καὶ μιὰ τελετή. Ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν ἄρχισαν νὰ χτυποῦν. Τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες τῆς χαρᾶς, εἴδαμε καὶ τὰ δύο τελευταῖα Γερμανικὰ Τάνκς νὰ φεύγουν ἀπ' τὴν Ἀθήνα ὁλοταχῶς, σέρνοντας πίσω τους τὶς κατάρες χιλιάδων ψυχῶν, ἡρωϊκῶν καὶ ἀθῴων Ἑλλήνων.

Ὁ στύλος ὅπου εἶχε ἀνυψωθῇ ἡ χιτλερικὴ σημαία ἔσπασε καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Στὸν ἱστὸ ποὺ ἐστήθη τότε, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἔκαμε τὴν ἔπαρση τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας. Δάκρυα χαρᾶς πλημμύρισαν τὰ μάτια ὅλων τῶν Ἐλευθέρων Ἑλλήνων.

Τότε ἀκριβῶς δόθηκε ἡ πρώτη ἐλεύθερη διαταγὴ τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ στὴν Ἀστυνομία νὰ κινήσῃ περιπόλους. Καὶ κινήθησαν οἱ ἀστυνομικοί μας σὲ περιπόλους, ὡπλισμένοι μὲ αὐτόματα καὶ μὲ πολεμικὰ ὅπλα ποὺ τοὺς εἶχαν σταλῆ ἀπὸ τοὺς Συμμάχους ἐγκαίρως, ἀλλὰ ὁ λαὸς ἐνωμένος σ' ἕνα παραλήρημα

Μόλις ἔφυγαν οἱ κατακτηταὶ ὁ λαὸς πῆγε στὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καὶ γονατιστὸς κατέθεσε στέφανο γιὰ τοὺς ἀφανεῖς ἥρωας τῆς Κατοχῆς καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως.

χαρᾶς, στόλισε τὶς κάνες τῶν ὅπλων καὶ τὶς ἀγκαλιὲς τῶν ἀστυνομικῶν μὲ ἄνθη. Ἔτσι γύριζαν αἱ περίπολοι μὲ λουλούδια καὶ σημαιοῦλες καὶ μ' ἕνα γέλιο χαρᾶς ποὺ ἔφτανε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς των, γιατὶ αὐτοὶ ἔννοιωθαν περισσότερο ἀπὸ τοὺς

Τὰ πρῶτα Ἀγγλικὰ τεθωρακισμένα τμήματα Στρατοῦ ἀπεβιβάσθησαν στὸν Πειραιᾶ καὶ ἀπὸ κεῖ ἀνέβηκαν στὴν Πρωτεύουσα ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων. Ὁ λαὸς ἐνθουσιάζεται καὶ συγκροτεῖ μαζί τους διαδηλώσεις στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

ἄλλους τὴ χαρά, ὅτι ὁ ἀέρας τῆς λευτεριᾶς ἔκανε ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς Ἕλληνας νὰ ξεχάσουν τὰ μίση καὶ ν' ἀγκαλιασθοῦν.

Ἔτσι πέρασαν οἱ πρῶτες στιγμὲς τῆς ἀπελευθερώσεως στὴν Πρωτεύουσα, ποὺ μόνο σὰν μιὰ ἀνάμνηση θεϊκῆς εὐλογίας τὴν φέρνουμε στὸ νοῦ μας.

Γιατί, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ὅπου ἀκόμη τὰ λουλούδια ποὺ στόλιζαν τοὺς ἀστυνομικοὺς δὲν εἶχαν χάσει τὴ δροσιά τους, ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους κύματα ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἄλλοι κρατοῦσαν σημαῖες κόκκινες μὲ σφυροδρέπανα, ἢ

Ἑλληνικὲς μὲ τίτλους ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΟΠΛΑ κλπ. καὶ ἄλλοι πάλιν κρατοῦσαν σκέτες Ἑλληνικὲς ἢ μαζὶ Ἐγγλέζικες καὶ Ἀμερικάνικες.

Ἄρχισε λοιπόν, τὴ χαρὰ ποὺ πλημμύρισε γιὰ λίγο τὰ στήθη ὅλων, νὰ τὴν πνίγῃ μιὰ ἀγωνία περίεργη, μιὰ ἐξαιρετικὰ καταθλιπτικὴ αἴσθηση γιὰ τὸ ἐπερχόμενο κακό.

Οἱ Γερμανοὶ βρίσκονται πιὰ μακρυά. Μὰ κανεὶς δὲν βάλθηκε νὰ τοὺς κτυπήσῃ στὴ φυγή τους. Κι' ὅμως ὅπλα, χιλιάδες ὅπλα, βρέθηκαν στὴν Ἀθήνα στὰ χέρια Ἑλλήνων μὲ ποικιλόχρωμα σήματα. Ἀλλοῦ ἔβλεπε κανεὶς ΕΑΜ - ΕΛΑΣ - ΕΠΟΝ ἀλλοῦ ἔβλεπε Ε.Σ.Α.Σ. - Χ - ΕΔΕΣ κλπ.

Ἡ Ἀθήνα γέμισε ἀπὸ ὁπλοφόρους, γενειοφόρους καὶ λογῆς-λογῆς καπεταναίους, ποὺ φοροῦσαν ἐπιδεικτικῶς τὰ φυσίγγια τους, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσουν στὴν Ὁμόνοια.

Καὶ τότε, ἡ Ἀστυνομία διατάσσεται ν' ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντά της. Ἄρχισε ἡ πιὸ σκληρὴ γιὰ τὴν Ἀστυνομία δουλειά. Μέσα στὸν κυκεῶνα αὐτὸ τῶν ἀλληλοϋποβλεπομένων ἀτόμων, ἡ Ἀστυνομία ἔπρεπε νὰ βρῇ καὶ νὰ συλλάβῃ ἀμέσως τοὺς δοσιλόγους, νὰ ξετρυπώσῃ τοὺς κρυμμένους Γερμανούς, νὰ φυλακίσῃ ἐκείνους ποὺ δολοφόνησαν πολῖτες ἐπειδὴ εἶχαν διαφορετικὰ φρονήματα ἀπ' αὐτούς, νὰ προλάβῃ τέλος ἄλλα ἐγκλήματα ἐγκαίρως καὶ πρὸ παντὸς δολοφονίες καὶ αὐτοδικίες, γιατὶ ἔπρεπε νὰ λειτουργήσῃ μόνον **ὁ Νόμος τοῦ Κράτους κι' ὄχι ὁ Νόμος τοῦ πιστολιοῦ καὶ τοῦ μαχαιριοῦ.**

Ἦταν τιτάνιο τὸ ἔργο τῶν ἀστυνομικῶν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Κι' ὅσο προχωροῦσαν οἱ μέρες πρὸς τὸ Δεκέμβρη, τόσο περισσότερο ἐγίνετο φανερὸ ὅτι ἐπέκειτο κάποια θύελλα τρομακτική. Οἱ ἀστυνομικοί μας τὴν ἔβλεπαν κι' εἶχαν ὑποπειρωθῆ γύρω ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ καθήκοντός των, ποὺ συνίστατο :

1) Στὴν προστασία τῆς ζωῆς τῶν ἀπειλουμένων.

2) Στὴν πρόληψη αὐτοδικιῶν ποὺ ἐγίνοντο μὲ τὰ προσχήματα τοῦ δοσιλόγου, τοῦ φασίστα κλπ.

3) Στὴν ἐκτέλεση ὅλων τῶν ἐντολῶν τῆς Δικαστικῆς Ἀρχῆς.

4) Τέλος, στὴν πρόληψη στασιαστικῶν ἐνεργειῶν καὶ καταστολὴ πάσης ἐκδηλουμένης μεμονωμένης ἀνταρσίας κατὰ τοῦ Νομίμου Κράτους.

Ἔτσι ἔφτασε **ὁ Δεκέμβρης τοῦ 1944,** ὁπόταν οἱ κομμουνισταὶ ἔδειξαν πλέον φανερὰ ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Ἑνότητα, ποὺ ἐπεδίωξαν δῆθεν, μὲ τὴ συμμετοχή τους στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, δὲν ἦταν παρὰ φενάκη γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συγκεντρώσουν τοὺς ἐγκληματίες των στὴν Πρωτεύουσα. Κι' ὅταν ἐνόμισαν ὅτι ἦσαν ἕτοιμοι, ἐσκηνοθέτησαν σειρὰ προκλήσεων κι' ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ δολοφονήσουν ἐθνικόφρονας πολίτας, νὰ τοὺς βάλουν μέσα σὲ φέρετρα καὶ νὰ τοὺς περιφέρουν ὕστερα στοὺς δρόμους μὲ θρηνωδίες μαυροφορεμένων γυναικῶν, ποὺ δὲν ἦσαν ἄλλες παρὰ οἱ μαννάδες τῶν δολοφονημένων, ποὺ ὑποχρεώθηκαν κατὰ τρόπο σαδιστικὸ νὰ παίζουν τὸν τραγικὸ αὐτὸ ρόλο.

Κι' ὅταν θέλησαν νὰ συγκροτήσουν στὴν Πλατεῖα Συντάγματος, παρὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς Κυβερνήσεως, τὸ περίφημο συλλαλητήριο διαμαρτυρίας **στὶς 3 Δεκεμβρίου 1944,** ἡ Κυβέρνησις, ἡ νόμιμος κυβέρνησις, διέταξε τὴν Ἀστυνομία νὰ τὸ ἀπαγορεύσῃ καὶ νὰ διαλύσῃ τοὺς διαδηλωτὰς ποὺ ὡπλισμένοι συγκεντρώνονταν ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους.

Μὰ πρὶν ἀκόμη ἡ Ἀστυνομία χρησιμοποιήσῃ τὴ δύναμή της, οἱ κομμουνισταὶ διαδηλωταί—γιατὶ περὶ κομμουνιστῶν ἐπρόκειτο—πυροβόλησαν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν. Οἱ πυροβολισμοὶ αὐτοί, μαζὶ μὲ ἄλλες ἐνέργειες, ποὺ σχεδὸν ταυτόχρονα γίνονταν στὶς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ἦταν ἡ ἔναρξις τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως τοῦ Δεκεμβρίου.

Τὸ συλλαλητήριο διελύθη, ἀλλὰ προτοῦ οἱ ἀστυνομικοὶ προφθάσουν νὰ γυρίσουν στὰ Τμήματά τους, ὡρισμένα ἀκραῖα Ἀστυνομικὰ Τμήματα εἶχαν κιόλας καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Τὰ ξημερώματα τῆς 4ης Δεκεμβρίου κατελήφθησαν κι' ὅλα τὰ Τμήματα καὶ Ὑπηρεσίες τῆς Ἀστυν. Δ)νσεως Πειραιῶς, μὲ πρῶτο θῦμα τὸν Ἀστυνόμο Διον. Κολοτοῦρο, ποὺ ἀντιστάθηκε μέχρις ὅτου ἔσωσε καὶ τὸ τελευταῖο φυσίγγι καὶ πολεμῶντας μὲ τὰ χέρια ἔπεσε χτυπημένος ἀπὸ τοὺς λυσσασμένους στασιαστάς.

Στὴν Ἀθήνα, τὰ περισσότερα Τμήματα ἀντιστάθηκαν στὶς ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἄλλα μὲν συνεπτύχθησαν πρὸς τὸ κέντρο, ἄλλα ἐπολέμησαν μέχρι τέλους καὶ ἄλλα ὕστερα ἀπὸ ἡρωϊκὴ ἄμυνα ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν.

Στὰ τελευταῖα αὐτὰ Τμήματα, ὅσοι ἀστυνομικοὶ συνελήφθησαν ὑπῆρξαν πραγματικοὶ μάρτυρες. Ἡ σαδιστικὴ μανία τῶν τερατομόρφων κομμουνιστῶν ξέσπασε ἐξ ὁλοκλήρου σ' αὐτοὺς κι' ὅσους ἄλλους εἶχον τὴν τύχη νὰ συλληφθοῦν ὁπωσδήποτε.

Ἄλλοι, ἀφοῦ ἐχλευάσθησαν ἀπὸ τὸ ὀχλοκρατικὸ καὶ μαινόμενο πλῆθος, παρεδόθησαν σ' αὐτὸ καὶ ἐπολτοποιήθησαν ὑπὸ τὰ πέλματα ἀλλοφρόνων χορευτῶν τοῦ θανάτου.

Ἄλλοι ἐσφάγησαν μὲ μαχαίρια, ἄλλων ἀνοιξαν τὰ στήθη μὲ δρεπάνια, ἄλλοι ζωντανοὶ σχεδὸν ρίχτηκαν σὲ ξεροπήγαδα μὲ μιὰ δυὸ πιστολ'ές, ἄλλοι τέλος κλείσθηκαν μέσα σὲ σάκκους καὶ ρίχτηκαν στὴ θάλασσα. Κι' ὅμως, τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ πτοήσῃ τοὺς μαχομένους ἀστυνομικούς. Ἐκεῖνοι ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς οἰκογένειές τους ποὺ ἀπήγοντο στὴν ὁμηρία, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ σπίτια τους ποὺ ἐλεηλατοῦντο καὶ παρεδίδοντο στὴ δυναμίτιδα, ἢ στὶς φλόγες, πολεμοῦσαν. Πολεμοῦσαν σκληρὰ μὲ τὰ λίγα φυσίγγια ποῦ εἶχαν, ἀλλὰ μὲ τὸ μεγάλο θάρρος καὶ τὴν πνοὴ ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν πατρίδα.

Ἔτσι, ἔβαψαν μὲ τὸ αἷμα τους τὴν Ἀττικὴ γῆ κι' ἐπότισαν μὲ αὐτό, τὸ δέντρο τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας, 203 ἀστυνομικοί, ἤτοι 60 Ἀξιωματικοί, 43 Ἀρχιφύλακες καὶ 100 ἀστυφύλακες, ἐτραυματίσθησαν δὲ ἄλλοι 200 κατὰ τὶς μάχες ποὺ ἔδωσαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση, τὴ δεύτερη πλέον ἀπελευθέρωση τῆς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ βία καὶ ἀγωνία.

Κι' ὅταν στὴν Ἀθήνα, τὴν πνιγμένη στοὺς καπνοὺς τῶν πυρκαϊῶν, ποὺ ἄναψαν οἱ Δεκεμβριανοὶ Ἐγκληματίαι καὶ στὰ σύννεφα σκόνης, ποὺ ὑψώθηκαν ἀπὸ τὶς ἀνατινάξεις μὲ τὴ δυναμίτιδα, ἄρχισαν οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου νὰ ρίχνουν δειλὰ - δειλὰ τὸ λαμπρὸ φῶς τους, εἴδαμε ὅλοι τὰ συντρίμματα τῆς θεομηνίας, εἴδαμε τὰ ἐρείπια, εἴδαμε τὶς ἀτελείωτες σειρὲς τῶν θυμάτων, ποὺ τὰ σώματα τους ἦσαν κομματιασμένα σὰν ἀπὸ ὕαινες κι' ἀνάμεσα σ' αὐτά, τοὺς συγγενεῖς, ποὺ σὰν φαντάσματα ἔψαχναν νὰ βροῦν μέσα στὴν Δαντικὴ αὐτὴ κόλαση, κάποιον δικό τους, θρηνολογῶντας γοερά.

Μὰ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς τερατωδίας ἔλαχε νὰ χτυπήσῃ **ἕναν ἀστυφύλακα.**

Πολέμησε παληκαρίσια στὸ οἴκημα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ σ' ἄλλους τομεῖς μέχρις ὅτου ἡ Ἀθήνα λευθερώθηκε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Καὶ τότε μὲ χαρὰ ἔτρεξε στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ κρατοῦσε μὲ τὴ μανούλα του στὴ Καισαριανή, γιατὶ ἦταν κι' αὐτὸς Μικρασιάτης. Πίστευε ὅτι θὰ βρῇ τὴ μάννα του στὸ κρεβάτι, ἐπειδὴ ἦταν κατάκοιτη καὶ δὲν θὰ βρίσκονταν κανεὶς νὰ τὴν πειράξῃ. Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο, εἶδε στὸ κρεβάτι τὴ μάννα του, νὰ κοιμᾶται, σκεπασμένη μὲ μιὰ κουβέρτα.

Ἔτρεξε φωνάζοντας **«ξύπνα μάννα, ἔφυγαν»**, καὶ τὴν ἀγκάλιασε φιλῶντας την. Ἀλλ' ἀμέσως τραβήχτηκε πίσω γιατὶ ἔννοιωσε παγωμένα τὰ χείλη της καὶ ἔσυρε ἀπότομα τὴν κουβέρτα. Τότε ἀντίκρυσε τὸ τραγικὸ θέαμα. **Οἱ σαδισταὶ τοῦ Δεκεμβρίου εἶχαν σχίσει τὴν κοιλιὰ τῆς ἄρρωστης μάννας του, μέχρι τὸ στῆθος, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ γυιό της ποὺ ἔμεινε τίμιος ἀγωνιστὴς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀστυφύλακας.**

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ** Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς

Εἰς πᾶσαν Κοινωνίαν, οἱασδήποτε ἐποχῆς καὶ οἱασδήποτε ἐθνότητος, ὑπάρχουν δυστυχῶς ἄτομα διαπράττοντα, ἐν ἐπιγνώσει ἢ μή, πράξεις ἐπιβλαβεῖς διὰ τοὺς συνανθρώπους των. Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἡ Πολιτεία ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ τοὺς νομοταγεῖς πολίτας, παρεμποδίζουσα τὴν ἐπιβλαβῆ ἐνέργειαν τῶν κακοποιῶν τιμωροῦσα δὲ αὐτούς, οὕτως ὥστε, νὰ μὴ διαπράττουν εἰς τὸ μέλλον πράξεις ἀντικοινωνικάς.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Πολιτεία ἐθέσπισε νόμους καὶ διατάξεις, πλείστων τούτων ἡ ἐφαρμογὴ ἀνετέθη εἰς Σῶμα ἀνθρώπων ἀπασχολουμένων εἰδικῶς μὲ τὴν τήρησιν τῶν θεσπισθέντων νόμων καὶ διατάξεων καὶ τὸ Σῶμα τοῦτο εἶναι ἡ **Ἀστυνομία.**

Δὲν κατέχομεν σαφεῖς πληροφορίας περὶ τῆς Ἀστυνομικῆς νομοθεσίας ἀρχαίων λαῶν, οὐδ' αὐτῶν τῶν Προελλήνων, τῶν παναρχαίων προγόνων ἡμῶν. Εἶναι ὅμως λίαν ἐπαρκεῖς αἱ γνώσεις ἡμῶν σχετικῶς πρὸς τὴν διοργάνωσιν τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας.

Ἡ ἔνδοξος αὐτὴ δημοκρατία δύναται καὶ τώρα ἀκόμη νὰ διδάσκῃ, ὡς καὶ περὶ τόσα ἄλλα, καὶ τοὺς νομοθετοῦντας καὶ ἀσκοῦντας τὴν Ἀστυνομίαν χώρας τινος. Ἡ Ἀστυνομικὴ νομοθεσία τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἦτο πλουσιωτάτη καὶ πλήρης, ἀφεώρα δὲ πλεῖστα θέματα ἐκ τῶν νῦν ἀπασχολούντων τὰς διαφόρους Ἀστυνομίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλα, ἀναγκαῖα διὰ τὴν τότε ἐποχήν, ἄχρηστα ὅμως διὰ τὴν σημερινήν.

Καὶ αἱ λοιπαὶ Πολιτεῖαι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος (Σπάρτη, Κόρινθος κλπ.) καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ καὶ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ αἱ μετέπειτα μέχρι τοῦ νῦν διάφοροι ἀνὰ τὸν κόσμον Πολιτεῖαι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ Κράτους διὰ τῆς διοργανώσεως Ἀστυνομίας, καταλλήλου διὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα ἑκάστης χώρας.

Καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ ἀπελευθερωθεῖσα νεωτέρα Ἑλλάς, εὐθὺς μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, προσεπάθησε νὰ διοργανώσῃ κατάλληλον Ἀστυνομίαν. Μετὰ δοκιμασίας διαφόρων συστημάτων, ἀνεπιτυχῶν ἐν πολλοῖς διὰ τὸ ἄκρως ἀπαίδευτον, καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἑκάστοτε ἀστυνομικῶν ὀργάνων, κατέληξεν—ἡ Νέα Ἑλλὰς—εἰς τὸ νῦν ἐφαρμοζόμενον σύστημα τῆς ἐκτελέσεως τῶν Ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τῆς **Β. Χωροφυλακῆς,** ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ, Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ ὑπὸ τῆς **Ἀστυνομίας Πόλεων.**

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον μὲ τὴν διοργάνωσιν τῶν Σωμάτων Ἀστυνομίας. Θὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν προσόντων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κοσμοῦν τὸν ἀστυνομικὸν οἱασδήποτε προελεύσεως καὶ οἱουδήποτε βαθμοῦ.

Πρέπει δὲ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι, λόγῳ τῶν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἀνατεθειμένων πολυειδῶν ἀσχολιῶν, αἵτινες ἐνδιαφέρουσι πάντα τὰ στρώματα τοῦ Λαοῦ, τὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα, τοὺς φιλησύχους πολίτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ταραξίας, τοὺς πλουσίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς πένητας, τοὺς μικροὺς τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ ἐσχατογήρους, ὁ ἀστυνομικός, οἱουδήποτε βαθμοῦ πρέπει νὰ κοσμῆται ὑπὸ προσόντων διαφόρων, ἵνα ἀποτελεσματικῶς ἀνταποκριθῇ πρὸς τὴν ἀποστολήν του, πράγματι ὑψηλήν.

'Εν ἀδρᾷ περιγραφῇ τὰ κυριώτερα τῶν δι' ἀστυνομικὸν ἀπαιτουμένων προσόντων εἶναι τὰ ἑξῆς :

1) "Ερως πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ. Κανεὶς ἂν δὲν αἰσθάνεται ἀγάπην πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του δὲν θὰ ἀσκῇ τοῦτο ὠφελίμως καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τὴν Κοινωνίαν. Οὔτε ὁ ἰατρός, οὔτε ὁ δικαστής, οὔτε ὁ ἱερούς, θὰ ἀποδώσῃ ὅ,τι παρ' αὐτοῦ ἀναμένει ἡ Κοινωνία, ἐὰν ὁ λειτουργὸς τοιούτου τινὸς ἐπαγγέλματος δὲν αἰσθάνεται, ἔρωτα πρὸς αὐτό, πολὺ δὲ ἴσως περισσότερον ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ τρέφῃ ἔρωτα πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του.

2) Νὰ ἔχῃ ἑτοιμότητα κρίσεως, ὥστε γρήγορα νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ τῆς ὑποθέσεώς τινος καὶ ποῦ ἔγκειται τὸ δίκαιον.

3) Νὰ εἶναι ἀμερόληπτος εἰς τὰς ἀποφάσεις του καὶ τὰ ληφθησόμενα μέτρα.

4) Νὰ ἔχῃ εὐστάθειαν χαρακτῆρος, μὴ συγκινούμενος ὑπὸ ἐλατηρίων ξένων πρὸς τὸ δίκαιον τῆς ὑπὸ τὴν ἐξέτασίν του ὑποθέσεως.

5) Νὰ δεικνύῃ ἀνεκτικότητα, πρὸς τὰ ἐλαττώματα τῶν προσαγομένων (φλυαρίαν, πονηρίαν, ἀναίδειαν, θρασύτητα κλπ.) καὶ νὰ δεικνύῃ πρὸς πάντας ἐξαίρετόν τι δι' ἀστυνομικὸν προσὸν καλωσύνην ψυχῆς.

6) Νὰ διατηρῇ ἀπορρήτους διὰ πάντας, πλὴν διὰ τὴν 'Υπηρεσίαν του, πληροφορίας ἀφορῶσας τὴν διαγωγήν τινος.

7) Νὰ ἀποφεύγῃ τὴν συναναστροφὴν μετ' ἀτόμων δυναμένων νὰ ἀπασχολήσουν ποτὲ τὴν 'Αστυνομίαν καὶ μάλιστα ἐν ταβερνείοις κλπ.

8) Νὰ ἀποφεύγῃ τὴν μέθην, ὡς καὶ πᾶσαν τοξικομανίαν (μορφίνην—χασὶς κλπ.).

9) Νὰ ἀποφεύγῃ τὴν οἱανδήποτε ἐκμετάλλευσιν γυναικῶν ἢ ἄλλων προσώπων.

10) Νὰ ἀποφεύγῃ τὴν δωροδοκίαν οἱουδήποτε βαθμοῦ. 'Ο μέγας Περικλῆς ἦτο σεβαστὸς διὰ τοὺς 'Αθηναίους καὶ δι' ἄλλα προσόντα του, ἀλλὰ καὶ διότι, κατὰ τὸν Θουκιδίδην, ἐγένετο χρημάτων διαφανῶς ἀδωρότατος.

11) Νὰ μὴ καταχρᾶται τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν παρέχουν εἰς αὐτὸν οἱ 'Αστυνομικοὶ Νόμοι.

12) Νὰ συναισθάνεται πάντοτε ὅτι εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀντιπροσωπεύεται τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα καὶ ὅτι, πᾶσα πρᾶξις του, καλὴ ἢ κακή, θὰ ἔχῃ ἀνάλογον ἀντίκτυπον διὰ τὴν πρὸς ὁλόκληρον τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα ἐκτίμησιν τῆς Κοινωνίας.

Τὰ προσόντα ὅμως ταῦτα, ὁσονδήποτε φυσικῶς ἀνεπτυγμένα, ἔχουν ἀνάγκην ἔτι μείζονος ἀναπτύξεως, καὶ οὕτως εἰπεῖν τακτοποιήσεως. Ταῦτα ἐπιτυγχάνονται διὰ καταλλήλου διδασκαλίας καὶ εἶναι εὐτύχημα ὅτι ἡ ἡμετέρα Πολιτεία πλήρως κατενόησε τὴν ἀνάγκην τοιαύτης διδασκαλίας καὶ ἀπὸ ἐτῶν οἱ μέλλοντες ἀστυνομικοὶ εἴτε ἐκ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων προερχόμενοι, εἴτε ἐκ τῆς Β. Χωροφυλακῆς, λαμβάνουσιν ἐκπαίδευσιν κατὰ τὸ δυνατὸν πλήρη καὶ ἀνάλογον τοῦ βαθμοῦ δι' ὃν προορίζονται. Στοιχειώδη δηλαδὴ οἱ ἀστυφύλακες καὶ χωροφύλακες, πολὺ δὲ εὐρυτέραν, οἱ προοριζόμενοι δι' 'Αξιωματικούς.

Βασικὸν μάθημα δι' ἀμφότερα τὰ Σώματα ἀποτελεῖ ἡ διδασκαλία καλῆς μεταχειρίσεως τῶν πολιτῶν, οἵτινες δι' αἰτίαν τινὰ ἦλθον εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας, ἐπιστήμης τε καὶ ἤθους, ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν ἐν γένει εἶναι καταφανῆ εἰς πάντας. Εἰς τοὺς ἐξ ἡμῶν μάλιστα ἡλικιωμένους κάμνει μεγίστην ἐντύπωσιν ἡ ἐν γένει ἐμφάνισις τῶν νῦν ἀστυνομικῶν ἐν παραβολῇ πρὸς τοὺς προκατόχους των παλαιοτέρων ἐτῶν. Τότε τὰ 'Αστυνομικὰ Τμήματα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπετέλουν τὸ φόβητρον τῶν πολιτῶν, δι' ὃ οὗτοι ἀπέφευγον καὶ διὰ τὸ ὁμολογουμένως δίκαιόν των, νὰ προσφύγουν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν. Νῦν τὸ 'Αστυνομικὸν Τμῆμα ἀποτελεῖ καταφύγιον διὰ πάντα

πολίτην καὶ ἀπέκτησεν οὗτος τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Τμῆμα θὰ συναντήσῃ κατανόησιν τοῦ δικαίου του, ἂν ἔχῃ τοιοῦτον, ἢ διαφώτισιν.

Δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ τυχὸν σοβαρῶς καὶ καθ' ἕξιν παρεκτρεπόμενοι ἀστυνομικοὶ ταχέως ἀποβάλλονται ἐκ τῶν Σωμάτων αὐτῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, πρέπει νὰ αἰσθάνωνται ὑπερηφάνειαν διότι ἀνήκουν εἰς Σῶμα προστατεῦον τὴν ζωὴν τῆς Κοινωνίας ὑπὸ πάσας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς. Καὶ εἶναι εὐτύχημα διὰ τὴν Πολιτείαν μας ὅτι οἱ νῦν ἀστυνομικοί, οἱασδήποτε προελεύσεως καὶ οἱουδήποτε βαθμοῦ, αἰσθάνονται τὴν ὑπερηφάνειαν ταύτην καὶ καθ' ἡμέραν ἔχομεν μαρτύρια τῆς τοιαύτης συναισθήσεώς των.

Διαθέτουσι ὑπὲρ τῆς Κοινωνίας τὴν ἡσυχίαν των, ἐργαζόμενοι οὐχὶ σπανίως νυχθημερόν. Κινδυνεύουν οὐχὶ μόνον ἐκ νόσων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν κακοποιῶν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ ἀστυνομικὰ θύματα τοῦ ἐαμικοῦ κινήματος· καὶ ἰδιῶται πολλοὶ ἐξετελέσθησαν τότε. 'Αλλ' ἐξετάζοντες τὴν καθημερινὴν ζωὴν συναντῶμεν οὐχὶ σπανίως ἀστυνομικούς, γενομένους θύματα τῆς πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσιώσεώς των.

Καὶ προσφέρουν οἱ ἀστυνομικοί, οἱ ἁπλοῖ ἀστυφύλακες μάλιστα καὶ οἱ χωροφύλακες, τὰς ὑπηρεσίας των ἀντί, πράγματι, πινακίου φακῆς.

Μισθὸς ἀνεπαρκής, δι' ὃ καὶ τροφὴ ἀνεπαρκής. Καταλύματα οὐχὶ πάντοτε ὑγιεινά. Καὶ ὅμως ἐργάζονται νυχθημερὸν ἀπὸ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον, ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἀπὸ ἐνθουσιασμόν.

Ἂς εἴμεθα πάντες εὐγνώμονες πρὸς τὰ Σώματα τῆς 'Αστυνομίας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΤΣΑΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ

«...Μοῦ εἶπαν ὅτι πολεμᾶν τοὺς πλουσίους. Ὅταν ὅμως ἐπεκράτησαν τὸν Δεκέμβρη δὲν σφάξανε οὔτε ἕνα πλούσιο. Κάτι φουκαράδες σὰν καὶ μένα τράβηξαν στὴν Οὔλεν καὶ στὰ Κρῶρα...

Μοῦ εἶπαν ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Στὴ σελίδα ὅμως 38 τοῦ προγράμματος τῆς Κ.Δ. ποὺ τυπώθηκε ἀπὸ τὸ Λαϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο στὴν 'Αθήνα τὸ 1932 γράφουν: «μοναδικὴ πατρίδα τοῦ παγκόσμιου προλεταριάτου εἶναι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση...» Καὶ στὴν προκήρυξη τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1929 προσθετουν: «...Ἐργάτες κινηθῆτε γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης...»

Μοῦ εἶπαν ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ τὸ ψωμί μου, ἀλλὰ στὸ Συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Γαλλίας ποὺ ἔλαβε χώρα τὸ 1950 δήλωσαν ἐπίσημα: «...Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ βιωτικό σας ἐπίπεδο ἀλλὰ ὁ πολιτικὸς σκοπός...».

Μὲ ἐξαπάτησαν. Μὲ κατάστρεψαν. Ρήμαξαν τὸ σπιτικό μου. Τρία χρόνια τώρα γυρνάω ἀπὸ φυλακὴ σὲ φυλακή. Γιατί ὅμως; Γιὰ ποιόν πολέμησα; Γιὰ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση; Αὔριο φεύγω. Ὑπόγραψα δήλωση. Ναί, τὸ φωνάζω. Δὲν τοὺς φοβᾶμαι πιά. Τοὺς κατάλαβα. Τοὺς συχάθηκα. Εἶναι ἀπατεῶνες. Αὔριο φεύγω. Πάω στὸ σπίτι μου, στὰ παιδιά μου, στὴ γυναῖκα μου, στὴ δουλίτσα μου. Κι' ἂν τολμήσῃ κανένας 'Ινστρούχτορας νὰ μὲ πλησιάσῃ, θὰ τὸν κάνω χίλια κομμάτια.

Σύντροφοι. Μᾶς ἐξαπάτησαν. Μὴν τοὺς πιστεύετε. Εἶναι κτήνη. Εἶναι πουλημένα τομάρια...».

(Βρέθηκε σ' ἕνα κρατητήριο τῆς 'Αστυνομίας τὸ χειμώνα τοῦ 1947)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΙ Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΡΧΙΑΣΤΥΝΟΜΟΥ ΞΑΒΕΡΙΟΥ ΠΑΟΛΙ

Κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. **ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ Α-ΒΡΟΣΙΟΥ ΧΟΥΔΑΒΕΡΔΟΓΛΟΥ-ΘΕΟΔΟΤΟΥ**
'Αξιωματούχου τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Μετὰ τὴν Μεταπολίτευσιν τοῦ 1871, τὸ Γαλλικὸν Κράτος ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ εὕρῃ τρόπον, ὅπως προσελκύσῃ κατ' ἀρχὰς τοὺς ἡγεμόνας καὶ ἀρχηγοὺς τῶν ξένων Κρατῶν. Καὶ ἡ εὐκαιρία αὕτη παρουσιάσθη ταχέως, ὁπότε ἤδη ὁ βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης ἀπεφάσισε νὰ παραθερίσῃ εἰς τοὺς ἡλιολούστους κήπους τῆς Κυανῆς 'Ακτῆς, τοῦτον δέ, ἀνεπισήμως πάντοτε, ἠκολούθησαν, διαμείναντες εἰς τὰς Γαλλικὰς λουτροπόλεις, δεκαπέντε βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, περὶ τὰς ἓξ αὐτοκρατείρας καὶ βασιλίσσας καὶ ἀναρίθμητοι πρίγκηπες καὶ πριγκήπισσαι, μεγάλοι δοῦκες ἢ ἐξωτικοὶ βασιλίσκοι. Καὶ ἡ Γαλλία διώρισεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν 'Αρχιαστυνόμον Ξαβιέρον Πάολι, Κορσικανὸν τὴν καταγωγήν, γεννηθέντα τῷ 1835, ὅπως διεξάγῃ τὴν τριπλῆν ἀποστολήν, ὁμολογουμένως λεπτήν, τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν ἡγεμόνων τούτων, τῆς διευκολύνσεως τῶν σχέσεών των μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδίᾳ, ὅπως διηγεῖται αὐτὸς οὗτος ὁ Πάολι, «διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν διαμονήν των ἐν Γαλλίᾳ ὅσον τὸ δυνατὸν πλέον εὐχάριστον». 'Ο **«Βασιλεοφύλαξ»** ὅπως τὸν ὠνόμασεν ὁ Βασιλεὺς τῶν 'Ελλήνων Γεώργιος Α', ἦτο συγχρόνως καὶ ἐξαίρετος διπλωμάτης. Διὰ τοὺς πλείστους τῶν ξένων ἡγεμόνων, οἵτινες ἔβλεπαν νὰ φαίνωνται καὶ νὰ ἐξαφανίζωνται συνεχῶς τὰ Γαλλικὰ 'Υπουργεῖα, καὶ οἱ ὁποῖοι, εἰς κάθε ταξίδι των, ἐδέχοντο τὰ σεβάσματα προσώπων νέων, ὁ Πάολι παρίστα τὴν σταθερότητα τοῦ Κράτους. 'Ο Φελὶξ Φώρ, Πρόεδρος τῆς Γαλλίας, τὸν ὠνόμασε μίαν ἡμέραν «τὸ πρότυπον τῶν ὑπαλλήλων, διότι χάρις εἰς αὐτὸν ἡ Γαλλία ἠγαπήθη ἀπὸ τοὺς Μονάρχας!» Μόλις, διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς προσεχοῦς ἀφίξεως βασιλέως ἢ πρίγκηπός τινος, ἤρχιζε τὸ καθῆκόν του· «ὑπηρεσιακὴ ἐπιστολὴ» τοῦ 'Υπουργείου τὸν εἰδοποιεῖ συγχρόνως περὶ τοῦ τόπου τοῦ παραθερισμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ μετέβαινεν ὁ φιλοξενούμενος ἡγεμών, τοῦ τίτλου καὶ τοῦ ὀνόματος

μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐταξίδευε, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἰδιότητος τῶν προσώπων ποὺ θὰ τὸν συνώδευαν καὶ τῆς ἀκριβοῦς ὥρας τῆς εἰσόδου τῆς αὐτοκρατορικῆς ἢ βασιλικῆς ἁμαξοστοιχίας εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔδαφος. Καὶ τότε ὁ Πάολι μετέβαινεν ἀμέσως μὲ τοὺς γραμματεῖς του εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἀνεμένετο ὁ ἡγεμών. Ἐτίθετο ἀμέσως εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν νομάρχην, τὸν δήμαρχον καὶ τὸν ἀρχιαστυνόμον τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐλάμβανε πληροφορίας λεπτομερεῖς περὶ τῶν προσώπων ποὺ θὰ ἐπεκοινώνουν μὲ τὸν βασιλικὸν ἐπισκέπτην, πρὸ παντὸς δὲ διὰ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ξενοδοχείου ἔνθα θὰ κατέλυεν, ἐξήταζε τὰ ἔγγραφα τῆς ταυτότητός των καὶ τοὺς ὑπέβαλλεν εἰς λεπτολόγον ἀνάκρισιν. Κατόπιν προέβαινεν εἰς ἐξέτασιν περὶ τῶν ξένων ποὺ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐμελέτα τὴν τοπογραφίαν τῆς περιοχῆς. Διότι πράγματι ὁ περίπατος παίζει ρόλον σπουδαῖον εἰς τὸν παραθερισμὸν τῶν βασιλέων. Εἰς αὐτούς, νέους ἢ προβεβηκότας τὴν ἡλικίαν, ὁποθενδήποτε καὶ ἂν ἔρχωνται, ὁ τουρισμὸς ἀποτελεῖ τὴν προτιμωμένην ἄσκησίν των. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀφίξεώς των μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς των, ἀρέσκονται νὰ διατρέχουν τοὺς δρόμους, εἴτε πεζῇ εἴτε ἐφ' ἁμάξης, καὶ νὰ ἐξερευνοῦν ὅλα τὰ πέριξ· ἕνας βασιλεὺς εἰς ξένην γῆν εἶναι ὡσὰν ἕνας μαθητὴς εἰς διακοπάς· ἀγαπᾷ νὰ μεθύῃ μὲ ἀέρα ζωηρόν, μὲ χῶρον, μὲ κίνησιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Πάολι ἐθεώρει πολὺ σπουδαῖον, ὅπως γνωρίζῃ ἐκ τῶν προτέρων ὅλους τοὺς περιπάτους τῆς περιοχῆς· ἐξηκρίβωνεν ἐκείνους ποὺ ἠμποροῦσαν νὰ παρουσιάσουν τυχὸν κινδύνους, εἴτε ἕνεκα τῆς μονώσεώς των καὶ τῶν φυσικῶν εὐκολιῶν, ποὺ παρουσίαζαν εἰς τὴν διοργάνωσιν μιᾶς ἐνέδρας, εἴτε ἕνεκα τῶν ὑπόπτων προσώπων, ποὺ συναντᾷ τις συνήθως. Μία μέριμνα καθαρῶς αἰσθητικὴ ὤθει τὸν Πάολι εἰς τὰς προκαταρκτικὰς αὐτὰς ἐρεύνας· ἐγνώριζε πόσον οἱ ὑψηλοὶ πελάται του ἐξετίμων, κατὰ τὴν περιοδείαν των, τὴν ἀφιλοκερδῆ γνώμην προσώπου γνωρίζοντος ἤδη τὴν χώραν. Εἶχεν ἀφ' ἑτέρου τὴν φιλαρέσκειαν νὰ καλύπτῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὸ κάπως ὀχληρὸν μέρος τῆς ἀποστολῆς του. Ὁ «Βασιλεοφύλαξ» ἐφρόντιζε νὰ εἶναι δι' αὐτοὺς ἕνας Μπέντεκερ, πάντοτε ἀνοικτὸς εἰς τὴν σελίδα, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ συμβουλευθοῦν. Ὅταν ἡ ἐπὶ τόπου ἔρευνα τοῦ Πάολι συνεπληροῦτο καὶ αἱ μεγάλαι γραμμαὶ τῆς διακριτικῆς ἐπιβλέψεως ἦσαν καθωρισμέναι καὶ δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ μάθῃ περὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν τόπων, ἔσπευδεν νὰ συναντήσῃ εἰς τὸν συνοριακὸν σταθμὸν τὸν ἀναμενόμενον ἡγεμόνα. Μόλις ἡ ἁμαξοστοιχία ἐσταμάτα, τὸν παρεκάλουν ν' ἀναβῇ εἰς τὴν βασιλικὴν ἅμαξα. Καὶ ἀνελάμβανε τὰ πολλαπλὰ ἀλλὰ μὴ καθωρισμένα καθήκοντά του. Διότι δὲν ἐπρόκειτο μόνον νὰ ἐκτελῇ συνεχῆ ἐπίβλεψιν περὶ τὸ βασιλικὸν πρόσωπον, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναλάβει τὴν προστασίαν· συνωψίζοντο ἰδίᾳ εἰς τὸν ἀόριστον τοῦτον τύπον «νὰ καταστῇ εἰς τὸν ξένον μας ἡ ἐν Γαλλίᾳ διαμονὴ κατὰ » τὸ δυνατὸν εὐχάριστος, οὕτως ὥστε ἀναχωρῶν νὰ φέρῃ μαζί του ἀπὸ τὴν πα» τρίδα μας τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν....». Περιττὸν νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ συμφέροντος τῆς ἐντολῆς ταύτης.

Ἤρχιζε λοιπὸν ὁ Πάολι νὰ ἐξακριβώνῃ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας, τὰς συνηθείας τοῦ ἡγεμόνος καὶ τὰς προτιμήσεις του. Ἐφρόντιζε ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς φορτικοὺς ἐκείνους τύπους, τοὺς ἐκλιπαροῦντας—καὶ ἀποτελοῦν λεγεῶνα— ποὺ εἰσχωροῦν πάντοτε μὲ τρόπον εἰς τὸν δρόμον ἑνὸς βασιλέως.

Μόλις ἔφθαναν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, οἱ ἀστυνόμοι τοῦ Πάολι, τοὺς ὁποίους εἶχε τοποθετήσει εἰς τὸν σταθμόν, μὲ ἓν βλέμμα τὸν ἐξησφάλιζαν, ἢ μὲ μίαν λέξιν εἰς τὸ αὐτὶ τὸν εἰδοποίουν περὶ πιθανοῦ κινδύνου. Συχνάκις τῷ συνέβη τὴν τελευταίαν στιγμήν, καὶ χωρὶς ὁ ἡγεμὼν νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀφορμήν, νὰ παρακαλέσῃ μετὰ σεβασμοῦ, πλὴν ἀποφασιστικῶς, ὅπως μεταβληθῇ τὸ δρομολόγιον ἢ ὅπως ὁ ἁμαξηλάτης λάβῃ ἄλλον δρόμον παρὰ ἐκεῖνον, ποὺ θὰ ἠκολούθει. Ἅπαξ ὁ ἡγεμὼν ἐνεκαθίστατο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ Πάολι ἐλάμβανε καθημερινῶς τηλεγραφικῶς πληροφορίας ἀπὸ τοὺς ἰδιαιτέρους κομμισαρίους τῆς ἐπαρχίας· ὁτὲ μὲν

τῷ ἀνήγγειλαν τὴν διάβασιν ἀπὸ τὸ διαμέρισμά των ἑνὸς ἐπικινδύνου ἀναρχικοῦ, ὅστις ἀπροσέκτως εἶχεν ἀπειλήσει τὸν ξένον μας, ὁτὲ δὲ τῷ ἀνέφεραν τὴν ἐξαφνικὴν ἐξαφάνισιν ὑπόπτων ξένων· εἴτε τὸν ἐπληροφόρουν περὶ τῆς προσεχοῦς ἀφίξεως ἀτόμου ὑπόπτου. Τότε ὁ Πάολι ἐλάμβανε τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα καὶ διεβίβαζεν εἰς τὴν ἐπιτόπιον Ἀστυνομίαν προσωπικὰς ὁδηγίας. Κάθε βράδυ ἔστελλεν εἰς Παρισίους κρυπτογράφημα καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων ἀκόμη γεγονότων τῆς ἡμέρας. Τὰ ἔγγραφά του πάντοτε διεβιβάζοντο εἰς τὸν Πρόεδρον, ὅστις οὕτως ἐτηρεῖτο ἐν γνώσει τῶν ἐντυπώσεων τοῦ ξένου μονάρχου. Συχνάκις ἐξ ἀφορμῆς ἐπιθυμίας ἐκφρασθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἢ διὰ τὴν διακανόνισιν πρωτοκολλικῆς ὑποθέσεως, ποὺ δὲν ἀπῄτει ἐπίσημον ἀνάμιξιν, ὁ Πάολι ἐκαλεῖτο ὅπως γίνῃ ὁ ἀνεπίσημος μεσάζων μεταξὺ τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους καὶ τοῦ ξένου μονάρχου, οὕτως ὥστε τὰ πράγματα ἐκανονίζοντο χωρὶς ν' ἀναμιχθῇ τὸ πολὺ ἐπίσημον ὄργανον τῆς διπλωματίας.

Ὁ Πάολι ἔζησεν ἐπὶ 25 ἔτη ἐντὸς πλαισίου ἡγεμόνων καὶ ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς παρακολουθῇ καὶ νὰ τοὺς μελετήσῃ ἐν τῇ οἰκειότητι τῆς οἰκογενειακῆς των ζωῆς. Αἱ ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις ποὺ συνέλεξεν ἔτσι ἐπὶ ἓν τέταρτον αἰῶνος ἔχουν γραφῇ ἀπὸ τὸν Πάολι εἰς βιβλίον ποὺ ἐξεδόθη εἰς 20 καὶ πλέον ἐκδόσεις. Ἀφοροῦν τὴν Ἐλισσάβετ τῆς Αὐστρίας, τὸν Ἀλφόνσον ΙΓ', τὸν Σάχην τῆς Περσίας, τὸν Τσάρον Νικόλαον Β', τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουὴλ Γ', τὸν Ἐδουάρδον Ζ', τὴν Βιλελμίνην τῆς Ὁλλανδίας, τὸν Λεοπόλδον Β' τοῦ Βελγίου, τὸν βασιλέα Σίσοβὰτ τῆς Καμπόζης, τὴν Βικτωρίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον Α'. Θ' ἀρκεσθῶμεν μεταφράζοντες χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῶν «**Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν**» τὰς τελευταίας ταύτας σελίδας, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Σ. Α. Χ. Θεόδοτος

***

Εἰς ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου μου ἔχω μίαν δέσμην ἐπιστολῶν ποὺ διατηρῶ ἐπιμελῶς καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προστίθεται ἄλλη. Τὸ γράψιμον εἶναι λεπτὸν καὶ κανονικόν, τὸ χαρτὶ δὲν φέρει οὔτε στέμμα οὔτε μονόγραμμα. Τὸ ἔμβλημα ποὺ ἐξέχει ἀπὸ τὸ βουλοκέρι μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι σφραγισμένοι οἱ φάκελλοι φαίνεται ὅτι ἔχει ἐκλεγῇ ἐπίτηδες διὰ νὰ ἀποθαρρύνῃ πᾶσαν ἀδιάκριτον περιέργειαν· παριστᾷ κεφαλὴν Ἀθηνᾶς κρανοφόρου....

Ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ ἐν τούτοις ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον της· εἶμαι βέβαιος ὅτι ἕνας ἱστοριογράφος θὰ τῆς ἀπέδιδεν ἀξίαν ἀνεκτίμητον· ὄχι μόνον θὰ τῷ παρεῖχε περίεργον τεκμηρίωσιν ἐπὶ μερικῶν συγχρόνων συμβάντων, ἀλλὰ θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν ἐξαισίαν εὐαισθησίαν μονάρχου συμπαθοῦς μεταξὺ πάντων, τὴν νεότητα τοῦ πνεύματός του καὶ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους καὶ ὑπὸ αὐτὸν τὸν ἀκτινοβόλον οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς, τὸ στέμμα Βασιλέως ἠμπορεῖ ἐνίοτε νὰ εἶναι βαρύ....

Ἀπὸ εἴκοσι ἤδη ἐτῶν γνωρίζω τὸν ἔκλαμπρον ὑπογράφοντα τῶν ἐπιστολῶν τούτων, τὸν Γεώργιον Α' τῶν Ἑλλήνων. Εἴκοσιν ἔτη ἀφ' ὅτου φροντίζω διὰ τὴν ἀσφάλειάν του πάντοτε ὁσάκις παραθερίζει εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκριβῶς προέρχεται αὐτὸ τὸ παρατσοῦκλι «Βασιλεοφύλαξ» ποὺ μὲ τιμᾷ.

Κατ' αὐτὴν τὴν μακρὰν μετ' αὐτοῦ ἀναστροφήν, ἀπέκτησα τὴν εὐμενῆ συμπάθειάν του καὶ αὐτὸς τὴν φιλόστοργον ἀφοσίωσίν μου. Ὅταν εὑρίσκεται ἐν Ἑλλάδι, τολμῶ νὰ τῷ γράφω συχνά· ποτὲ δὲν λείπει νὰ μοὶ ἀπαντᾷ κανονικῶς καὶ ἡ ἀλληλογραφία μας εἶναι εἶδος συνεχείας τῶν οἰκείων συνομιλιῶν ποὺ γεμᾶται ἀπὸ εὐθυμίαν καὶ χάριν ἔχουν ἀρχίσει εἰς τὸ Αἶξ-λε-Μπέν, εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸν σιδηρόδρομον....

Θὰ ἦτο παιδικὸν νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἀγαπᾷ τὴν Γαλ-

λίαν· ἡ συχνότης τῶν ἐπισκέψεών του τὸ ἀποδεικνύει. Δὲν ἀρκεῖται αἰσθανόμενος διὰ τὴν χώραν μας ἔνθερμον θαυμασμόν· αὐτὸς ὁ Δανὸς ἡγεμονόπαις ποὺ ἀπὸ 47 ἔτη φέρει τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα, ἦτο μὲ τὸν γαμβρόν του τὸν Βασιλέα Ἐδουάρδον ὁ πλέον Παρισινὸς ἀπὸ τοὺς ξένους φιλοξενουμένους μας. Ὁ Παρισιανισμός του δὲν καταφαίνεται μόνον ἀπὸ τὴν κομψὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσάν μας· προδίδεται καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμά του τὸ οὐσιωδῶς «βουλεβάρδικο», ἀπὸ τὴν λεπτήν, ἀλλὰ ρωμαλέαν «σιλουέταν» του, ὑψηλὴν καὶ ἄνετον ποὺ ὑπενθυμίζει τοὺς Ἀξιωματικούς μας τοῦ ἱππικοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰν πονηρίαν τὴν ὁποίαν ὑποσημειοῖ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του μίαν ἐξακολουθητικὴ δίπλωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ χείλους καὶ ἡ ὁποία ἀναπηγάζει εἰς ἀπροσδοκήτους ἀστειότητας, καὶ ἥτις ἀκριβῶς εἶναι ἐκείνη ποὺ κάμνει νὰ λέγουν ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ὁ πλέον φιλοσκώπτης λαὸς τοῦ κόσμου. Πάντως ἡ «πονηρία» τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' δὲν εἶναι ποτὲ σκληρὰ καὶ ἐὰν ἡ εἰρωνία του ἐνίοτε κινδυνεύει νὰ ἀποβῇ δηκτική, εἶναι τουλάχιστον, ἠμπορῶ νὰ εἴπω, εἰς τὸν «τόπον» της. Ἔτσι, ὅταν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας του, εὑρέθη εἰς τὰς πρώτας ἐσωτερικὰς δυσκολίας, ἕνας ἀρχηγὸς βουλευτικῆς ἀντιπολιτεύσεως, ποὺ ἐπεθύμει ζωηρῶς τὴν πτῶσιν τοῦ τότε Ὑπουργείου, ἦλθε μίαν ἡμέραν νὰ τὸν ἴδῃ καὶ τῷ εἶπε μὲ μελαγχολίαν ὑποκριτικήν·

—Ἄ, Μεγαλειότατε, ἂν εἴχατε τουλάχιστον ἕνα Ὑπουργόν....

—Ἕναν Ὑπουργόν! ἀπαντᾷ ὁ Βασιλεὺς προσποιούμενος τὸν ἔκπληκτον, ἀλλ' ἔχω τουλάχιστον ἑπτά....

Ἀναπτυχθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν θαυμασίαν σχολὴν τῆς ἁπλότητος, τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς καλωσύνης ποὺ ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν πατέρα του Βασιλέα Χριστιανόν, εἰδικευθεὶς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς ὅλους τοὺς ἐλιγμοὺς τοῦ πολιτικοῦ λαβυρίνθου, ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ἡ πτῶσις τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος τὸν ἐκάλεσεν ὅλως τυχαίως εἰς τὸν Ἑλληνικὸν θρόνον, οὐ μόνον τὸ γόητρον τῶν ἀναριθμήτων καὶ ἐνδόξων συγγενειῶν του, καὶ τὸν καρπὸν πείρας προώρου ἀποκτηθείσης εἰς αὐτὸν τὸν θαυμάσιον κατοπτευτικὸν σταθμὸν τῆς Αὐλῆς τῆς Δανιμαρκίας, ἔφερεν ἐπίσης τὰς ἰδιότητας τοῦ ψυχροῦ καὶ ἰσοσταθμισμένου χαρακτῆρος του, ὡς ἀνθρώπου τοῦ Βορρᾶ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ τούτου διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι ἀνάγκη κρασιοῦ σπινθηροβολοῦντος τῶν Πατρῶν διὰ νὰ κορώσουν τὰ κεφάλια.

Ἔτσι λοιπόν, πόσαι δύσκολοι ὧραι!

Ἡμεῖς, θεαταὶ μακρυνοὶ τῶν Ἑλληνικῶν σκηνῶν, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γνωρίζομεν τὴν Ἑλλάδα μόνον ἀπὸ τὴν καλλονὴν τοῦ παρελθόντος της καὶ ἀπὸ τὸ σύμβολον ποὺ διαιωνίζει εἰς τὴν φαντασίαν μας τῶν ποιητῶν ἢ εἰς τὸ πνεῦμά μας τῶν διανοουμένων, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ὑποπτευθῶμεν τὴν λεπτότητα κρίσεως, τὴν ὑπομονήν, τὴν ψυχραιμίαν, τὴν εὐκαμψίαν ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ κινδυνώδης τιμὴ τῆς διευθύνσεως τῶν τυχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ὅσον σοβαρὰ καὶ ἂν ἐφάνῃ ἐνίοτε ἡ πολιτικὴ κατάστασις, ποτὲ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ τις ὅτι τὸ Στέμμα ἐκινδύνευσεν.

Ἐσχάτως ἀκόμη ἡ νομοτάγεια τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς Κερκύρας ἔκαμαν εἰς τὴν Βασιλικὴν οἰκογένειαν καὶ ὅλως ἐσχάτως ἀκόμη ἀπὸ τὸ αὐθόρμητον μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς συνεμερίσθη τὸ πένθος τοῦ Βασιλέως του ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ Ἐδουάρδου Ζ'. Οἱ Ἕλληνες, ἀδιακρίτως κόμματος, ἀναγνωρίζουν τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας ποὺ ἀπέδωκεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα ὁ βασιλεύς των, ποὺ δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ 47 ἐτῶν νὰ ὑπερασπίζεται εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Καγκελλαρίας μὲ θέρμην καὶ εὐφράδειαν ἀκούραστον.

— Ποτὲ δὲν συνήντησα διπλωμάτην πλέον πειστικὸν καὶ πλέον ἱκανόν,

ἔλεγε πρὸ δύο ἐτῶν ὁ κ. Κλεμανσὼ κατόπιν ἐπισκέψεως ποὺ εἶχεν ἀπὸ τὸν Γεώργιον Α'.

'Η ἱκανότης του δὲν συνίστατο μόνον εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς χώρας του κατὰ τῶν τουρκικῶν φιλοδοξιῶν, ἀλλ' ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ εὐκολίᾳ μεθ' ἧς ἐγνώριζε νὰ κυβερνᾷ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρίδων τῶν κομμάτων ποὺ δηλητηριάζουν τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς 'Ελλάδος. 'Οδηγούμενος ἀπὸ τὴν φυσικὴν εὐθυκρισίαν του καὶ ἀπὸ μίαν θαυμασίαν γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων, κατέγινεν ἐν τῇ Κυβερνήσει του «νὰ ἀδιαφορῇ», τουλάχιστον ἕν τινι μέτρῳ ποὺ τῷ ἐπιτρέπει νὰ μὴ τίθεται εἰς ἐκ τοῦ συστάδην ἀντιμάχησιν μὲ τὴν ἀγάπην τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ὀξύχολον ἔπαρσιν τῶν ὑπηκόων του· ἠννόησεν ὅτι μία ἔκτακτος εὐκαμψία ὠφελεῖ μᾶλλον παρὰ αἱ ἰσχυρογνώμονες ἀρχαί· καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπουργοὺς ποὺ διεδέχθησαν ἀλλήλους ἀφότου ἀνῆλθεν εἰς τὸν Θρόνον, ὁ διάσημος Κουμουνδοῦρος ὑπῆρξεν ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐτήρησε τοὺς ἀρίστους τρόπους τῆς κυβερνητικῆς εἰρωνίας.

Πρέπει ἄλλως τε νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἐὰν ὁ 'Ελληνικὸς λαὸς εἶναι ἐνίοτε καταπλήττων μὲ τὰ ἐλαττώματά του καὶ τὰς ἀδυναμίας του ποὺ ἰδιάζουν φυσικὰ εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν φυλήν του, εἶναι γενναῖος καὶ αὐθόρμητος, ἡ δὲ φιλύποπτος ὑπερηφάνειά του εἶναι παρ' αὐτῷ τὸ ἀποτέλεσμα φιλοπατρίας θερμῆς ποὺ ἐκδηλοῦται συχνὰ ὑπὸ τὰς ἡδίστας ὄψεις.

Οὕτως, ὅταν ἐπείσθη περὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως δημιουργήσῃ πολεμικὸν στόλον καὶ ἡ κυβέρνησις ἀνήγγειλεν ὅτι ἔμελλε πρὸς τοῦτο νὰ ἀνοίξῃ ἐθνικὴν ἐγγραφήν, ὅλοι οἱ κατάδικοι τῶν Κρατικῶν φυλακῶν ἐζήτησαν νὰ νηστεύσουν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ προσφέρουν ἐν εἴδει ὀβολοῦ εἰς τὴν ἐγγραφήν, τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς των κατὰ τὰς ἑβδομήκοντα δύο αὐτὰς ὥρας! 'Ο αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἕνας ὑπουργὸς Ἕλλην ἐδιηγεῖτο μετά τινας μῆνας τὸ ἀξιοσημείωτον τοῦτο δεῖγμα ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης, ἠρνεῖτο νὰ τὸ πιστεύσῃ. Εἶναι ἐν τούτοις ὑπερακριβῶς ἀληθές.

'Αναφέρονται καὶ ἄλλα ἀκόμη. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἰδίᾳ, ἡ 'Ελλὰς ἀνανεοῦσα ἀρχαίαν καὶ χαρίεσσαν παράδοσιν, ἐσκέφθη πρὸ μικροῦ νὰ ἀνακαινίσῃ τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐγνώσθη ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ προσείλκυεν εἰς τὰς 'Αθήνας πολυαρίθμους ξένους, οἱ «λωποδύται» συνελθόντες ἔλαβαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διακόψουν τὰς «ἐχθροπραξίας» κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν διὰ νὰ ἀσφαλίσουν τὴν καλὴν φήμην τῆς χώρας. 'Εφρόντισαν μάλιστα νὰ γνωστοποιήσουν εἰς τὸ κοινὸν τὴν «ἡμερησίαν διάταξίν» των δι' ἀγγελιῶν τοιχοκολληθεισῶν. Καὶ τὸ καλλίτερον, ἐτήρησαν εὐλαβῶς τὸν δοθέντα λόγον... καὶ τότε εἶδεν ὁ κόσμος αὐτὸ τὸ ἀνήκουστον πρᾶγμα. 'Η 'Αστυνομία ἔσχε διακοπάς, χάρις εἰς τὴν ἀπεργίαν τῶν κλεπτῶν.

Πρό τινων δὲ μηνῶν, ἡ Κυρία Ζακμαίρ, θυγάτηρ τοῦ κ. Κλεμανσώ, τότε πρωθυπουργοῦ, ἐπεσκέπτετο τὴν 'Ελλάδα. Κατερχομένη σιδηροδρομικῶς ἐξ 'Αθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἔνθεν θὰ ἐπεβιβάζετο διὰ Τεργέστην, ἔχασε τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον της ποὺ περιεῖχε τὰ κοσμήματά της. Ἦτο σαφὲς ὅτι ἡ πολύτιμος αὕτη ἀποσκευὴ εἶχεν ὑπεξαιρεθῇ. Μολονότι ἡ Κα Ζακμαὶρ ἠρνήθη νὰ ὑποβάλῃ παράπονον, τὸ ἀτύχημά της ἐγνώσθη ταχέως. Μεγάλη ταραχή. 'Η Κυβέρνησις διέταξε νὰ γίνῃ μία ἀνάκρισις· ὑπῆρξεν ἀνωφελής. 'Αλλ' ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ἐφημερίδες ἥρπασαν τὸ γεγονός· ἡ δημοσία γνώμη συνεκινήθη, πεπεισμένη εἰσέτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅτι ὁ κ. Κλεμανσώ, οὕτινος τὰ φιλελληνικὰ αἰσθήματα εἶναι πασίγνωστα, ὑπεσχέθη εἰς τὴν 'Ελληνικὴν Κυβέρνησιν τὴν ὑποστήριξίν του διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν προσάρτησιν τῆς Κρήτης εἰς τὴν 'Ελλάδα. 'Η κόρη ἐκείνου ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες τρέφουν τόσας ἐλπίδας δὲν πρέπει, λέγουν τὰ φύλλα, νὰ ἀποκομίσῃ λυπηρὰν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴν φιλοξενίαν. Αἱ ἐφημερίδες, εἰς ἄρθρα ὁρμητικά, ἐξορκίζουν λοιπὸν τὸν ἄγνωστον κλέπτην, ἂν εἶναι Ἕλλην, νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ κέρδος τῆς κλοπῆς του καὶ νὰ προβῇ εἰς ὡραίαν χειρονομίαν· αἱ εἰς τοὺς

τοίχους τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν τοιχοκολληθεῖσαι ἀγγελίαι ἐπικαλοῦνται τὴν φιλοπατρίαν του....

Μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἡ Ἀστυνομία ἐλάμβανε τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον τῆς Κυρίας Ζακμαὶρ μὲ τὸ περιεχόμενον ἀνέπαφον, καὶ ἀπεδόθησαν εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ἄφιξίν της εἰς Τεργέτην....

Ἔτσι ἡνωμένος ὅταν ἡ ἐθνικὴ τιμὴ ἢ τὸ συμφέρον τῆς χώρας διακυβεύονται, ὁ λαός, ποὺ εἶναι διῃρημένος ὅταν ἔχουν ἐξαφθῆ τὰ πολιτικὰ πάθη, τέτοιος εἶναι ὁ λαὸς τοῦ ὁποίου διευθύνει Γεώργιος ὁ Α', ἀπὸ σχεδὸν ἡμίσεως αἰῶνος, τὰς παταγώδεις τύχας.

Εἶναι σκληρὸν ἐπάγγελμα τὸ τοῦ πλοηγοῦ ὅταν ὀφείλῃ νὰ πλέῃ μεταξὺ σκοπέλων συνεχῶν, νὰ ἐπιβλέπῃ ἀπαύστως πλήρωμα θορυβῶδες, καὶ νὰ ἀγρυπνῇ διὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν διηνεκῶς τὴν Ἀνατολήν.

Ἐννοεῖ κανεὶς ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμίαν, ὅταν τὰ γεγονότα τοῦ τὸ ἐπιτρέπουν, νὰ ζητῇ ὑπὸ ἄλλους οὐρανοὺς ἕνα στιγμιαῖον ἀντιπερισπασμὸν τῶν εὐθυνῶν ποὺ τὸν ἀπορροφοῦν, ἐφόσον μάλιστα ἡ ὑγεία του τῷ ἐπιβάλλει νὰ ἀκολουθῇ, ὁσάκις ἡμπορεῖ, λουτροθεραπείαν.

— Βλέπετε, μοὶ ὡμολόγει μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου, ἡ ἀληθὴς ἀνάπαυσις δι' ἡμᾶς εἶναι νὰ λησμονῶμεν ποῖοι εἴμεθα.

Δὲν θὰ ἠμποροῦσεν ἐν τούτοις νὰ εἴπῃ τις ὅτι αἱ ψυχαγωγίαι καὶ ἡ ἀνάπαυσις ποὺ εὑρίσκει παρ' ἡμῖν εἶναι ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τοῦ ἐτησίου ταξιδίου ποὺ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἀνελάμβανεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἕως πρὸ πέρυσι. Μέσα εἰς τὴν ἀποσκευήν του ὡς περιηγητοῦ ἀπεκόμιζε πάντοτε τὸν διπλωματικὸν σάκκον· εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σκέπτονται ὅτι ἕνας μονάρχης ἠμπορεῖ νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν χώραν του ἔστω καὶ ταξιδεύων διὰ τὴν τέρψιν του.

— Εἶμαι ὁ ἴδιος πρεσβευτὴς τοῦ ἑαυτοῦ μου, μοὶ ἔλεγε συχνά.

Ὁ βασιλικὸς ταξιδιώτης ἔφθανεν εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου προτοῦ μεταβῇ εἰς Κοπεγχάγην, ὅπου οὐδέποτε παρέλειπε νὰ μεταβῇ διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν πατέρα του, τὸν βασιλέα Χριστιανόν, καὶ τὰς ἀδελφάς του, τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδραν καὶ τὴν χήραν αὐτοκράτειραν Μαρίαν Θεοδωρόβναν. Ἠγάπα περιπαθῶς τὴν ἐτησίαν ταύτην συναπάντησιν ποὺ συνεκέντρωνε πέριξ τοῦ σεβαστοῦ προγόνου, ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ Φρέδενσβοργ, τὴν ἐξοχωτάτην καὶ τὴν πλέον πολυάριθμον οἰκογένειαν τοῦ κόσμου, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπίδρασις καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ γηραιοῦ μονάρχου εἶχαν μείνει τοιαῦται, ὥστε τὰ τέκνα του, ἔστω αὐτοκράτορες ἢ βασιλεῖς, δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν πόλιν χωρὶς νὰ τῷ ζητήσουν ἐκ προτέρων τὴν ἄδειαν.

—Ἐκεῖ ἐπάνω μοὶ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀκόμη μικρὸ ἀγοράκι ! ἔλεγε γελῶν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος.

Ἐδῶ, ἦτο νεανίας.

Διεμοίραζε τὴν διαμονήν του μεταξὺ Αἴξ-λε-Μπὲν καὶ Παρισίων, καὶ εἰς Παρισίους, ὅπως καὶ εἰς τὸ Αἴξ, εἶχε μόνον μίαν μέριμναν· νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἐπισήμους ὑποδοχάς. Θὰ ἐλυπεῖτο ἐὰν τὸν μετεχειρίζοντο ἐπιδεικτικῶς ὡς μονάρχην· ὅταν ἐδέχετο τὸ ἐπίσημον γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν παρέλειπεν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας νὰ τὸν καλῇ, ἠρνεῖτο πάντοτε ἐντόνως ὅπως γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν πρωτεύουσαν μὲ τιμὰς βασιλικάς. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐν Αἴξ διαμονήν του ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως παρίσταται εἰς τὰς δημοτελεῖς πανηγύρεις ποὺ διωργάνωνεν ἡ τερπνὴ λουτρόπολις, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι πολὺ δημοτικός, πρὸς χάριν του, ἔπραττε τοῦτο διότι δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ κανένα, ἔστω καὶ ἐλαφρά. Καὶ ὅταν τὸν προσεκάλουν νὰ μεταβῇ εἰς κάποιον πυροτέχνημα·

—Ἂς πᾶμε, ἐστέναζεν, ἀκόμη μία ἐσπερὶς πρὸς ὄφελός μου!

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

- ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ -

(ΑΡΘΡΑ 299-307 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γ'

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑΣ (Π.Κ. 303)

I. Γενικά.—Ὁρισμός.
II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος καὶ εἰδικώτερον συμμετοχὴ εἰς παιδοκτονίαν.
1. Κατὰ τὸν καταργηθέντα Ποινικὸν Νόμον.
2. Κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα Ποινικὸν Κώδικα.
III. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς παιδοκτονίας καὶ εἰδικώτερον λόγοι ἕνεκα τῶν ὁποίων τοῦτο ἀνάγεται εἰς ἰδιώνυμον (delictum sui generis).
1. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
2. Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος ἀναπτυχθεῖσαι ἐπιστημονικαὶ ἀντιλήψεις.
3. Ἡ θέσις τοῦ ἡμετέρου Κώδικος. Κριτική.
IV. Ὁ Δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος. Ἀμέλεια.
V. Ποινή.

I. Γενικὰ — Ὁρισμὸς

Ἕτερον εἶδος ἀνθρωποκτονίας, ἐκτὸς τῆς ἐκ προθέσεως τοιαύτης, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ποινικοῦ Κώδικος, εἶναι καὶ ἡ παιδοκτονία.

Τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας τόσον κατὰ τὸν καταργηθέντα Ποινικὸν ἡμῶν Νόμον, ὅσον καὶ ὑπὸ τὸν νῦν ἰσχύοντα Ποινικὸν ἡμῶν Κώδικα εἶναι ἰδιώνυμον. Ἀποτελεῖ δὲ ἡ παιδοκτονία, τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον ἐκ τῶν κατὰ τῆς ζωῆς τοιούτων, ἰ δ ι ώ ν υ μ ο ν ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον καθιεροῖ ὁ νέος Νόμος ἡμῶν, ἐκτὸς τῶν δύο ἄλλων, περὶ ὧν ὡμιλήσαμεν προηγουμένως, τῆς «ἀνθρωποκτονίας ἐν συνεναίσει» δηλαδὴ καὶ τῆς «συμμετοχῆς εἰς αὐτοκτονίαν».

Περὶ τῆς παιδοκτονίας ὁ ἡμέτερος Π. Κ. προβλέπει εἰς τὸ ἄρθρον 303 αὐτοῦ. Κατ' αὐτό· «μήτηρ, ἥτις ἐκ προθέσεως ἀπέκτεινε κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ μετὰ τὸν τοκετὸν μέν, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐξηκολούθει ἡ ἐκ τούτου προκληθεῖσα διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ τέκνον αὐτῆς, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι δέκα ἐτῶν». Ἐξ ἄλλου ὁ καταργηθεὶς Ποινικὸς Νόμος ἡμῶν, περὶ τῆς παιδοκτονίας ὡμίλει εἰς τὰ ἄρθρα 294 καὶ 295 αὐτοῦ. Ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν ἔχει ὡς ἑξῆς : «Ἡ μήτηρ ἥτις φονεύει ἐπίτηδες διὰ πράξεώς τινος ἢ ἐλλείψεως τὸ νόθον νεογνὸν τέκνον της, ἢ ἐπεχείρησεν ἐπὶ σκοπῷ δολοφονίας, θανατηφόρους κακώσεις κατὰ τοῦ νόθου τέκνου της, ἐν καιρῷ τοῦ τοκετοῦ πρὶν ἔτι τὸ προαγάγῃ ἐντελῶς εἰς τὸ φῶς, τιμωρεῖται ὡς παιδοκτόνος μὲ δεσμὰ δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν ἐτῶν. Ἐὰν ἡ παιδοκτόνος ἀπεφάσισε τὸν φόνον τοῦ παιδός της, (πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἢ ἐξετέλεσεν αὐτὸν ἐσκεμμένως), ἡ περίστασις αὕτη θεωρεῖται, ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυντική. Ὡς νεογνὸν θεωρεῖται πᾶν τὸ μὴ ἔχον εἰσέτι εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἡλικίαν». Περαιτέρω, ἡ διάταξις 295 Π. Ν. διαλαμβάνει τὰ ἀκόλουθα: «Ἐὰν δὲ ἔγινεν ἡ παιδοκτονία εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, μετὰ τὸν τοκετὸν ἐφαρμόζονται τότε οἱ γενικοὶ περὶ ἀνθρωποκτονίας Νόμοι. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἂν μήτηρ τις φονεύσῃ τὸ ἐκ νομίμου γάμου νεογνὸν αὐτῆς τέκνον».

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων διαπιστοῦμεν, ὅτι ὁ Νέος Κῶδιξ ἡμῶν, ἐπαναλαμβάνει κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς μέρη τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 294 Π.Ν. μὲ τὰς ἑξῆς διαφοράς : 1) Ὁ Νόμος παραλείπει τὴν εἰδικὴν μνείαν τῆς διὰ παραλείψεως ἀφαιρέσεως τῆς ζωῆς τοῦ τέκνου 2) Ἐπεκτείνει τὴν διάταξιν καὶ ἐπὶ μὴ νόθων τέκνων καὶ 3) Ἀπαλήφει τὸν χρονικὸν περιορισμὸν τῶν 24 ὡρῶν καὶ δέχεται, ὅτι ἡ πρᾶξις δύναται νὰ τελεσθῇ εἴτε κατὰ τὸν τοκετόν, εἴτε καὶ μετ' αὐτόν, ἐφ' ὅσον ὅμως διαρκεῖ ἡ ἐκ τούτου προκληθεῖσα διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἄλλη τέλος διαφορὰ μεταξὺ τούτων ὑπάρχουσα εἶναι καὶ ἡ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ποινὴν τοιαύτη. Διότι ἐνῷ κατὰ τὸν Ποιν. Νόμον ἡ παιδοκτόνος ἐτιμωρεῖτο διὰ καθείρξεως 15 — 20 ἐτῶν, κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα Ποινικὸν ἡμῶν Κώδικα, εἰς ταύτην ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῆς καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν εἰδικὴν μνείαν τῆς διὰ παραλείψεως ἀφαιρέσεως τῆς ζωῆς τοῦ τέκνου, οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ γεννηθῇ, καθ' ὅσον καὶ ἄνευ εἰδικῆς ἐξάρσεως εἶναι φανερόν, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογίας τονίζεται, ὅτι καὶ διὰ παραλείψεως δύναταί τις ν' ἀποκτείνῃ, ἐξομοιοῦται δὲ ἡ θετικὴ πρᾶξις, πρὸς τὴν παράλειψιν ὀφειλομένης ἐνεργείας. Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου τοὺς λόγους ἕνεκα τῶν ὁποίων ὁ Νομοθέτης ἐπεκτείνει τὴν ἐπιεικῆ ποινικὴν προστασίαν καὶ ἐπὶ τῶν νομίμων τέκνων, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς λόγους ἕνεκα τῶν ὁποίων τὸ ἔγκλημα τιμωρεῖται ἤδη ἐλαφρότερον παρ' ὅσον κατὰ τὸ παρελθόν, ὁμιλοῦμεν κατωτέρω.

Ὁρισμός. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν προκύπτει ὅτι «Παιδοκτονία, εἶναι, ἡ ἐκ προθέσεως (δόλου) θανάτωσις ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ τέκνου της, εἴτε κατὰ τὸν τοκετόν, εἴτε μετ' αὐτόν, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐξηκολούθει ἡ ἐκ τούτου προκληθεῖσα διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ».

II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος καὶ εἰδικώτερον συμμετοχὴ εἰς παιδοκτονίαν

1. Κατὰ τὸν καταργηθέντα Ποινικὸν Νόμον.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος, εἶναι ἡ μήτηρ καὶ μόνον αὐτή, ἀσχέτως ἂν τυγχάνῃ ἄγαμος ἢ ἔγγαμος. Ἀντιθέτως κατὰ τὸν καταργηθέντα Π. Ν. αὕτη ἔδει νὰ ἦτο ἄγαμος, διαζευγμένη ἢ μοιχὸς κ.λ.π. ἔπρεπε δηλαδή, τὸ τέκνον νὰ ἦτο νόθον. Ἐθεωρεῖτο δὲ τὸ τεχθὲν νόθον, ἐὰν δὲν ὑφίστατο οὐ μόνον κατὰ τὴν σύλληψιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γέννησιν, νόμιμος γάμος. Διότι ἐὰν κατὰ τὸ ἓν ἢ τὸ ἕτερον στάδιον ὑπῆρχε γάμος, τότε τὸ τέκνον ἐθεωρεῖτο γνήσιον (νόμιμον). Ἐρωτᾶται ὅμως· ἂν εἰς τὴν πρᾶξιν συμμετέσχε καὶ ἕτερός τις (ἢ πολλοί) εἴτε ὡς συναυτουργός, εἴτε ὡς συνεργός, εἴτε τέλος ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς πῶς πρέπει νὰ κριθῇ οὗτος ; Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύοντος Δικαίου τὸ ὁποῖον δὲν ἔλυε ρητῶς διὰ νομοθετικῆς διατάξεως τὸ ζήτημα, ὅπερ τόσον ἠμφισβητήθη (1), ὅσον ἀφορᾷ τοὺς αὐτουργοὺς καὶ συνεργοὺς δὲν ἐγεννᾶτο ἀμφιβολία. Καθ' ὅσον, πάντες οἱ συγγραφεῖς συνεφώνουν, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι ἤθελον κριθῇ ὡς ἔνοχοι κοινῆς ἀνθρωποκτονίας, οἱ δὲ συνεργοί, ὡς τοιοῦτοι παιδοκτονίας. Ἀμφισβήτησις ὅμως ἐγεννήθη, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἠθικὸν αὐτουργόν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἑρμηνευταὶ τοῦ Δικαίου μας διαφόρους διετύπωσαν γνώμας, ἐξ ὧν σπουδαιότεραι αἱ ἑξῆς : 1) Τοῦ Ἡλιοπούλου. Ὁ εἰρημένος συνεπὴς πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀντίληψιν, ὅτι ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς ἦτο ἐξηρτημένος συμμέτοχος τοῦ ἐγκλήματος ἑνὸς ἄλλου, ἐδέχετο ὅτι ἂν ἡ μήτηρ παρεκίνει ἄλλον εἰς τὸν φόνον τοῦ τέκνου της, ἔδει νὰ τιμωρηθῇ ὡς αὐτουργὸς κοινῆς ἀνθρωποκτονίας (διότι ἀνθρωποκτονία διεπράχθη), ἂν δὲ ἄλλος παρεκίνει ταύτην, τότε οὗτος κριτέος ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς

(1) Ὡς γνωστὸν τὸ περὶ συμμετοχῆς κεφάλαιον λίαν εὐστόχως ἐχαρακτηρίσθη ὡς «τὸ ἁπηλπισμένον κεφάλαιον τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου».

παιδοκτονίας (ἀφοῦ παιδοκτονία διεπράχθη). Καὶ κατ' αὐτόν, ἡ λύσις ἦτο ἀνεπιεικής, ἀλλ' ἀφοῦ κατὰ Νόμον, ὁ ἠθικὸς αὐτουργός, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν αὐτουργόν, πᾶσα ἄλλη λύσις θὰ ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὸ γράμμα τοῦ Νόμου καὶ συνεπῶς ἀπαράδεκτος. 2) Ὁ κ. Γάφος (2) συνεπὴς καὶ οὗτος πρὸς τὴν ἄποψίν του, ὅτι τὸ ἀξιόποινον τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ ἦτο ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ ἀξιόποινον τοῦ ἐκτελέσαντος τὴν πρᾶξιν, δέχεται, ὅτι ἡ ποινὴ ἥτις ἔδει νὰ ἐπιβληθῇ ἦτο εἰς πᾶσαν περίπτωσιν κοινῆς ἀνθρωποκτονίας διὰ τὸν τρίτον, παιδοκτονίας δὲ διὰ τὴν μητέρα. 3) Ὁ Κωστῆς, ὑποστηρίζων ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ ἦτο αὐτοτελής, ἐδέχετο ὅτι ἡ μήτηρ ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος ἔδει νὰ τιμωρηθῇ ὡς τοιαύτη παιδοκτονίας. Περαιτέρω ὅμως ἐδέχετο ὅτι ὁ παρακινήσας τὴν μητέρα εἰς παιδοκτονίαν ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ, ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς κοινῆς ἀνθρωποκτονίας. Διότι κατ' αὐτὸν ναὶ μὲν ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς ἦτο ἐξηρτημένος συμμέτοχος τοῦ ἐγκλήματος ἄλλου, ἡ εὐθύνη του ὅμως ἦτο αὐτοτελής. Οὕτω διὰ τῆς λύσεως ταύτης καταλήγομεν εἰς τὸ αὐτὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα, εἰς ὃ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς β' τῶν ἀνωτέρω γνωμῶν. Φθάνει ὅμως ὁ διακεκριμένος οὗτος ἐπιστήμων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, δι' ἄλλης ὁδοῦ, τῆς αὐτοτελοῦς τ. ἔ. εὐθύνης τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ, διὸ καὶ κατηγορεῖται ὑπὸ τῶν δεχομένων τὴν Β' τῶν ἀνωτέρω λύσεων. 4) Ὁ καθηγητὴς κ. Χωραφᾶς ψέγων τὸν Κωστῆν (Χωραφᾶ τόμος Α' σελ. 157), διότι χαρακτηρίζει τὸν ἠθικὸν αὐτουργόν, ὡς ἔχοντα αὐτοτελῆ εὐθύνην, παρ' ὅ,τι τοιοῦτον τι δὲν προκύπτει ἀπὸ τὰ Νομοθετικὰ Κείμενα δέχεται, ὅτι ἡ μήτηρ ἡ παρακινοῦσα ἕτερον νὰ φονεύσῃ τὸ νόθον τέκνον της, ἤθελε χαρακτηρισθῇ ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς παιδοκτονίας καὶ τοῦτο ἐλλείψει ρητῆς νομοθετικῆς διατάξεως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξῆς σκέψεως: πραχθὲν κακούργημα ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι ἡ κοινὴ ἀνθρωποκτονία. «Ἀλλ' ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν δεδηλωμένην θέλησιν τοῦ νομοθέτου νὰ τιμωρήσῃ τὴν μητέρα, ὡς φυσικὸν αὐτουργὸν ἠπιώτερον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ νόημα τοῦ νόμου ἦτο νὰ τιμωρηθῇ αὕτη, ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς αὐστηρότερον». Κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα ἐξ ἄλλου, ὁ τρίτος ὁ παρακινῶν τὴν μητέρα εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ἤθελε κριθῇ ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς παιδοκτονίας καὶ οὐχὶ κοινῆς ἀνθρωποκρονίας, διότι ἐν προκειμένῳ, συνεπείᾳ τῆς ἰδιότητος τῆς μητρὸς μεταβάλλεται ὁ Νομικὸς τῆς πράξεως χαρακτήρ, **ἔστω καὶ ἂν δὲν θεμελιοῦται τὸ ἀξιόποινον,** ἡ δὲ ἰδιότης αὕτη ἡ ὑπάρχουσα παρὰ τῷ αὐτουργῷ καὶ μεταβάλλουσα τὸν νομικὸν τῆς πράξεως χαρακτῆρα, ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς μητρός, ἥτις φονεύει τὸ νόθεν ταύτης τέκνον, κριτέος ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς παιδοκτονίας.

2. Κατὰ τὸν νῦν ἰσχύοντα Ποινικὸν Κώδικα.

Ἀλλὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὸν νέον Ποινικὸν ἡμῶν Κώδικα, ἔχουν θεωρητικὴν μόνον ἀξίαν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὗτος καίτοι μὴ περιέχων εἰδικὴν διάταξιν εἰς τὸ περὶ τῶν κατὰ τῆς ζωῆς ἐγκλημάτων κεφάλαιον αὐτοῦ, ἔλυσε τὸ ζήτημα διὰ τῆς ἐν τῷ Γενικῷ Μέρει σχετικῆς διατάξεώς του, ἐφαρμογὴν ἐχούσης καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, τῆς δευτέρας § τοῦ ἄρθρου 49 αὐτοῦ. Κατ' αὐτὴν περὶ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ ὡμιλήσαμεν «Ἰδιαίτεραι ἰδιότητες ἢ σχέσεις ἢ ἄλλαι περιστάσεις, ἐπιτείνουσαι, μειοῦσαι ἢ ἀποκλείουσαι τὴν ποινήν, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον ἐπὶ ἐκείνου τῶν συμμετόχων παρ' ᾧ ὑπάρχουσιν».

Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τῆς λύσεως τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως αὐτοῦ δίδει ὁ Κῶδιξ ἡμῖν, παρατηρητέα τὰ ἑξῆς : Εἰς τὴν διάταξιν γίνεται λόγος περὶ «ἰδιαιτέρων ἰδιοτήτων, ἢ σχέσεων ἢ ἄλλων περι-

(2) Ὁ καθηγητὴς κ. Γάφος περισσότερον ἴσως παντὸς ἄλλου ἐνδιέτριψεν εἰς τὸ θέμα διὰ τῆς ἐργασίας του «Συμμετοχὴ εἰς τὸ ἔγκλημα».

στάσεων». Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν πρώτην § τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὁ Κῶδιξ ὁμιλεῖ περὶ «ἰδιαιτέρων ἰδιοτήτων ἢ σχέσεων». Ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἔχει οὕτω: «Ὅπου ὁ νόμος ἀ ξ ι ο ῖ, διὰ τὸ ἀξιόποινον πράξεώς τινος ἰδιαιτέρας ἰδιότητας ἢ σχέσεις, ἐὰν μὲν αὗται ὑπάρχωσι μόνον παρὰ τῷ πράττοντι τότε οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 46 § 1 συμμέτοχοι δύνανται νὰ τιμωρηθῶσι μὲ ποινὴν ἠλαττωμένην (ἄρθρον 83) ἐὰν δὲ ὑπάρχωσι μόνον παρὰ τοῖς ἄρθροις 46 § 1 καὶ 47 συμμετόχοις, τότε οὗτοι μὲν τιμωροῦνται, ὡς αὐτουργοί, ὁ δὲ πράξας ὡς συνεργός».

Αἱ ἰδιαίτεραι ἰδιότητες ἢ σχέσεις περὶ ὧν ὁμιλεῖ ὁ Νόμος δυνατὸν 1) Νὰ θεμελιοῦν τὸ ἀξιόποινον ὡς συμβαίνει εἰς τὰ delicta propria (ἰδιόχειρα ἐγκλήματα) 2) Νὰ μειοῦν ἢ ἐπιτείνουν τὴν ποινὴν (μεταβάλλουν τὸ βασικὸν πλαίσιον τῆς ποινῆς) καὶ 3) Νὰ ἀποκλείουν τὴν ποινὴν ἢ ἐξαλείφουν τὴν ποινικὴν τῆς πολιτείας ἀξίωσιν.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς θεμελιοῦνται τὸ ἀξιόποινον λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων ἰδιοτήτων ἢ σχέσεων, ὁ νόμος ὁμιλεῖ εἰς τὴν πρώτην § αὐτοῦ. Ὡς γνωστὸν δὲ τὸ ἀξιόποινον θ ε μ ε λ ι ο ῦ τ α ι μόνον ἐπὶ τῶν delictum proprium. Τοῦτο ἄλλως τε καὶ ἐκ τῆς λέξεως «ἀ ξ ι ο ῖ» προκύπτει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ ρητῶς ἀναφέρεται (3). Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς λόγῳ τῶν ὑφισταμένων προσωπικῶν λόγων 1) Μεταβάλλεται τὸ κατὰ Νόμον βασικὸν πλαίσιον τῆς ποινῆς ἢ 2) Ἀποκλείεται αὕτη ἢ ἐξαλείφεται ἡ ποινικὴ ἀξίωσις τῆς πολιτείας. Ὁ Νόμος ὁμιλεῖ εἰς τὴν δευτέραν § τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου. Τὸ τελευταῖον συμβαίνει ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὑφίσταται προσωπικὸς λόγος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ποινῆς ὡς λ. χ. καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ οἰκεῖος ὁ παραλιπὼν τὴν ἀναγγελίαν εἰς τὴν ἀρχὴν μελετωμένου κακουργήματος, οὗτινος ἔλαβε γνῶσιν μένει (καθ' ὃ οἰκεῖος) ἀτιμώρητος κατὰ τὸ ἄρθρον 232 § 2 Π. Κ. Ὡσαύτως κατὰ τὸ ἄρθρον 279 Π. Κ. ἐξαλείφεται ἡ Ποινικὴ ἀξίωσις τῆς Πολιτείας. Κατ' αὐτὸ «τὸ ἀξιόποινον τῆς κλοπῆς καὶ ὑπεξαιρέσεως ἐξαλείφεται, ἂν ὁ ὑπαίτιος, οἰκείᾳ θελήσει κλπ. ἐνήργησε....., τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος ἢ τὴν ἐντελῆ ἱκανοποίησιν τοῦ ζημιωθέντος». Τὸ πρῶτον ἐξ ἄλλου συμβαίνει ἐν αἷς περιπτώσεσι συνεπείᾳ τῶν ἰδιαιτέρων ἰδιοτήτων ἢ σχέσεων ἢ ἄλλων περιστάσεων 1) Ἐπιτείνεται ἡ ποινή. Οὕτω λ. χ. ἐπὶ ὑποτροπῆς (ἄρθρον 89 Π. Κ.) ἢ ἐπὶ διαπράξεως ἐγκλήματος ἐκ φιλοκερδείας (ἄρθρον 81 Π. Κ.) καὶ 2) Μειοῦται αὕτη. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἰδιότης καὶ ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ κατάστασις τῆς μητρὸς συνεπάγεται τὴν μείωσιν τοῦ κατὰ Νόμον βασικοῦ πλαισίου τῆς ποινῆς (καὶ ο ὐ χ ὶ τ ὴ ν θ ε μ ε λ ί ω σ ι ν τ ο ῦ ἀ ξ ι ο π ο ι ν ο υ), ἥτις εἰς οἱανδήποτε ἄλλην περίπτωσιν εἶναι ἡ (ποινὴ) τῆς κοινῆς ἀνθρωποκτονίας. Τοῦτο διότι πραχθὲν κακούργημα εἶναι τὸ τῆς κοινῆς ἀνθρωποκτονίας, ὅπερ καὶ τὸ β α σ ι κ ό ν, παρ' οὗ ἀποσπᾶται ἡ παιδοκτονία, ἥτις καὶ ἀποτελεῖ ἰδιώνυμον ἢ ἰδιογενὲς (delictum sui generis) ἔγκλημα, οὐχὶ δὲ delictum proprium, δι' ὃ καὶ μόνον (τὸ del. proprium) ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ πρώτη § τοῦ ἄρθρου, ὡς τοῦτο ρητῶς τονίζεται καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ διακεκριμένου Καθηγητοῦ κ. Χωραφᾶ, ἥτις λίαν διαφωτιστικὴ οὖσα, ἔχει ἐν ἀρχῇ οὕτω·«Ἐν ἄρθρῳ 49 προσετέθη ὡς παράγραφος 1 διάταξις ρυθμίζουσα εἰδικῶς τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς πλειόνων προσώπων εἰς delictum proprium, εἰς ἔγκλημα τ. ἔ. οὐτινος αὐτουργὸς κατὰ Νόμον δύναται νὰ εἶναι μόνον πρόσωπον ἔχον ἰδιαιτέρας ἰδιότητας ἢ σχέσεις». Ὑπὸ τὸ Κράτος λοιπὸν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως τῆς μητρὸς εἰς παιδοκτονίαν, ἰσχύει μόνον δι' αὐτήν. Οἱοσδήποτε ἄλλος φονεύων νεογνὸν τέκνον, κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀνθρωποκτονίας. Ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς μητρὸς χαρακτηρίζεται ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας καὶ δὲν δύναται νὰ

(3) Δι' ὃ καὶ ἐκ τῆς πρώτης § ἐλλείπει ἡ φράσις «ἢ ἄλλων περιστάσεων».

ἐπικαλεσθῇ ἰδιαιτέραν τιμωρίαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἔγκλημα τὸ τελεσθὲν ὑπὸ τῆς αὐτουργοῦ μητρὸς φέρει τὸν χαρακτῆρα τῆς παιδοκτονίας. Οὐδεμία (ὅθεν) ἐξ ἄλλου ἀμφιβολία, δύναται νὰ προκύψῃ, ἐξ ὅσων ἀνωτέρω ἐλέχθησαν, ὅτι ἡ μήτηρ ἡ συνεργήσασα ἢ παρακινήσασα ἄλλον, ὅπως φονεύσῃ τὸ τέκνον της θὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔνοχος παιδοκτονίας καὶ οὐχὶ κοινῆς ἀνθρωποκτονίας.

III. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς παιδοκτονίας καὶ εἰδικώτερον λόγοι ἕνεκα τῶν ὁποίων τοῦτο ἀνάγεται εἰς ἰδιώνυμον *(delictum sui generis)*.

1. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς παιδοκτονίας εἶναι ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ ἰσχύοντος Ποιν. Κώδικος τὸ τέκνον τῆς μητρὸς ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν τοῦτο εἶναι νόμιμον ἢ νόθον, ἀρκεῖ ὅτι τοῦτο ἐφονεύθη κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ μετ' αὐτόν, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐξηκολούθει ἡ ἐκ τούτου προκληθεῖσα διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀντιθέτως κατὰ τὸν καταργηθέντα Ποινικόν μας Νόμον τοῦτο ἔδει νὰ ἦτο νόθον καὶ ἡ θανάτωσις νὰ ἐπήρχετο ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ. Ἀλλ' ἤδη προβάλλει τὸ ἑξῆς σπουδαῖον ἐρώτημα. Διατὶ ὁ Νομοθέτης χαρακτηρίζει τὸ ἔγκλημα τῆς Παιδοκτονίας, ὡς ἰδιώνυμον, τιμωρούμενον πολὺ ἐλαφρότερον ἢ ἡ Κοινὴ ἀνθρωποκτονία, καθ' ἣν στιγμὴν κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, κατὰ μίαν ἴσως ἀναλλοίωτον ἀξίαν καὶ ἀρχήν, ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς φόνος τοῦ τέκνου της, ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἀνοσιούργημα, ἄξιον οὐ μόνον ἀποδοκιμασίας, ἀλλὰ καὶ αὐστηρᾶς τιμωρίας. Ἡ ἄποψις αὕτη μέχρις ἑνὸς ὡρισμένου σημείου εἶναι ὀρθή. Διότι διὰ τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ, δὲν προσβάλλεται μόνον μία ἀνθρωπίνη ὕπαρξις, μὴ δυναμένη ν' ἀμυνθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ θίγεται ταυτοχρόνως καὶ ἡ ἱερότης τῆς μητρικῆς στοργῆς. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἅτινα κατ' ἀρχὴν στηρίζονται ἐπὶ ἀληθοῦς βάσεως, τὰ παλαιότερα δίκαια ἐπέβαλλον κατὰ τῆς παιδοκτόνου μητρός, λίαν αὐστηρὰς ποινάς, ὡς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον, τὸν τοιοῦτον δι' ἐνταφιασμοῦ ζώσης τῆς μητρός, ἢ τὴν ἀπόπνιξιν ταύτης κλπ. (Νομοθεσία Μεσαίωνος).

Παρὰ τὰ ἐπιχειρήματα ὅμως καὶ τὰς ἀντιλήψεις ταύτας τὰ νεώτερα δίκαια (ὅλα ἀνεξαιρέτως) ἐπέφεραν τὴν οὐσιωδεστάτην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου μεταβολὴν τῆς Νομοθεσίας, στηριζόμενα εἰς ἓν σπουδαῖον συμπέρασμα, εἰς μίαν βιολογικὴν παρατήρησιν, τῆς Ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Ἡ ἐπιστήμη αὕτη ἦχθη εἰς τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ὅτι κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ μετ' αὐτὸν δημιουργεῖται εἰς τὴν γυναῖκα μία ψυχικὴ (βιολογικὴ) ταραχή, ἥτις τὰ μέγιστα ἐπιδρᾷ, ἐπὶ τῶν καθόλου ψυχικῶν ταύτης δυνάμεων. Ἡ μήτηρ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ὑφίσταται ἓν εἶδος ψυχολογικῆς παραλύσεως καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ συγκρατηθῇ. Ἡ σωματικὴ καὶ διανοητικὴ τῆς μητρὸς θέσις λόγῳ τῶν ἐκ τοῦ τοκετοῦ προκαλουμένων ὀργανικῶν διαταράξεων, εἶναι ἰδιαζούσης φύσεως, τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν δικαιολογητικὴν βάσιν, τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιδεικνυομένης ἐπιεικείας πρὸς τὴν μητέρα, ἣν καὶ τιμωρεῖ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παλαιότερον ἰσχύοντα δίκαια λίαν ἐλαφρότερον καὶ αὐτῆς τῆς κοινῆς ἀνθρωποκτονίας.

2. Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος ἀναπτυχθεῖσαι ἐπιστημονικαὶ ἀντιλήψεις.

Ἐν τούτοις, τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας καὶ ὑπὸ τὸ Κράτος τῶν σήμερον ἰσχυόντων δικαίων, ἔχει προκαλέσει σοβαρὰν συζήτησιν, εἰς τὴν σύγχρονον Νομολογίαν καὶ Ἐπιστήμην, οὐ μόνον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐκτάσεως ταύτης, ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησίν της. Αἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διατυπωθεῖσαι καὶ ὑποστηριχθεῖσαι ἀπόψεις κατατάσσονται εἰς διαφόρους κατευθύνσεις, ἐξ ὧν σπουδαιότεραι αἱ κάτωθι: α) Ἡ δεχομένη ὅτι δέον νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρα περὶ παιδο-

κτονίας διάταξις, εἰς τὰ Νομοθετικὰ κείμενα, ἀλλ' ὁ δικαστής, ὅστις ἔχει πλέον εὐρεῖαν δικαιοδοσίαν κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ νεωτέρου Δικαίου, νὰ καθορίζῃ τὴν ποινὴν συμφώνως πρὸς τὰς περὶ ἀνθρωποκτονίας διατάξεις. Ἡ ἄποψις αὕτη, καθ' ἣν ἡ παιδοκτονία δὲν πρέπει ν' ἀποτελῇ ἰδιαίτερον ἔγκλημα, ἐνεφανίσθη ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χιτλερισμοῦ.

Οἱ ὀπαδοὶ ταύτης προβάλλουν τὰ κάτωθι κυρίως ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξίν της: 1) Κατὰ τὴν Νεωτέραν Ποινικὴν Σχολὴν τὴν θέτουσαν, ὡς βάσιν τοῦ νεωτέρου Ποιν. Δικαίου τὴν ἐξατομίκευσιν τῆς Ποινῆς, παρέχεται εὐρύτης Ποινικῆς μεταχειρίσεως εἰς τὸν Δικαστήν, ὅστις πλέον δυνάμενος νὰ κινηθῇ εἰς εὐρύτερα πλαίσια δύναται νὰ ἐπιβάλῃ καὶ τὴν ἐλαφροτέραν, τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ἀνθρωποκτονίας, προβλεπομένην ποινήν. 2) Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται (καθ' ἃ ἀνωτέρω), ὅτι τὸ παλαιότερον Δίκαιον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶχεν ἐντελῶς ἀντιθέτους ἀντιλήψεις, ἐτιμώρει δὲ πολὺ αὐστηρότερον καὶ τῆς Κοινῆς ἀνθρωποκτονίας τὴν παιδοκτόνον μητέρα. 3) Ἡ ἀπὸ μέρους τῆς μητρὸς θανάτωσις τοῦ τέκνου της, δὲν ἀποτελεῖ μόνον προσβολὴν μιᾶς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἀλλὰ θίγει καὶ τὴν Ἱερότητα τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἥτις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ζῷα ὑπάρχει. Δὲν εἶναι ὀρθὸν ἡ μήτηρ ἡ μὴ ἔχουσα συναίσθησιν τῶν μητρικῶν αὐτῆς καθηκόντων νὰ τιμωρηθῇ ἠπιότερον παντὸς ἄλλου μὴ δεσμευομένου, ὑπὸ μιᾶς τοιαύτης φυσικῆς ὑποχρεώσεως. 4) Ἡ θανάτωσις τοῦ νεογνοῦ, ἀποτελεῖ ἰδιαιτέρως βαρὺ καὶ λίαν ἐπικίνδυνον ἔγκλημα, καθ' ὃ κατευθυνομένου (τούτου) κατ' ἀνθρώπου ἀπροστατεύτου καὶ μὴ δυναμένου νὰ προβάλῃ οὐδεμίαν ἄμυναν καὶ 5) Ἡ ἀξία τοῦ παιδὸς αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὑπαγορεύει μεγαλυτέραν πρόνοιαν καὶ προστασίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Νομοθέτου. (Τὸ ἐπιχείρημα συμβιβάζεται μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς. Διότι ὡς γνωστὸν τὸ ἰσχῦον τῆς ἐποχῆς καθεστώς, ἀπέδιδε μεγίστην ἀξίαν εἰς τοὺς νέους, οἵτινες οἱ αὐριανοὶ δημιουργοὶ τῆς Γερμανικῆς Παντοκρατορίας). β) Ἡ δευτέρα Νομοθετικὴ Κατεύθυνσις, δέχεται, ὅτι τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας δέον νὰ περιορίζηται μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ μήτηρ φονεύει τὸ νόθον νεογνὸν τέκνον της, ἡ δὲ θανάτωσις ἐπέρχεται κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἐξακολουθεῖ ὑπάρχουσα, ἡ ἰδιάζουσα σωματικὴ καὶ διανοητικὴ θέσις, τῆς μητρὸς λόγῳ τῶν ἐκ τοῦ τοκετοῦ διαταράξεων. Κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, δικαιολογητικὸς λόγος, τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιδεικνυομένης ἐπιεικείας πρὸς τὴν μητέρα, εἶναι κυρίως, ἡ ἀκατανίκητος ψυχολογικὴ πίεσις (μάλιστα ὑπὸ συνθήκας τὰς ὁποίας αἱ ἀντιλήψεις τῆς σημερινῆς Κοινωνίας ὑπαγορεύουν) τὴν ὁποίαν προκαλεῖ εἰς αὐτήν, ἡ ἰδέα τῆς Κοινωνικῆς ἀτιμώσεως. Τὸ συναίσθημα λοιπὸν τῆς ἀτιμώσεως τῆς μητρὸς (ἥτις ἀτίμωσις δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν Νόμιμον μητέρα) ὑπαγορεύει ἐπιεικεστέραν Ποινικὴν μεταχείρισιν. Δὲν παραγνωρίζουν ἐξ ἄλλου οἱ ὀπαδοὶ τῆς κατευθύνσεως ταύτης καὶ τὸν ψυχολογικὸν παράγοντα, δν ὅμως θέτουν εἰς δευτέραν μοῖραν, ἀφοῦ θέτουν ἕνα χρονικὸν περιορισμόν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου δέον νὰ τελεσθῇ τὸ ἔγκλημα, πέραν δὲ αὐτοῦ ἔστω καὶ ἂν φονευθῇ νόθον τέκνον, ἡ μήτηρ δὲν χαρακτηρίζεται, ὡς παιδοκτόνος, ἀλλ' ὡς φονεύς. Ὡς γνωστὸν τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἠκολούθει καὶ ὁ καταργηθεὶς ἡμῶν Ποινικὸς Νόμος, ἀφ' οὗ κατ' αὐτὸν παιδοκτόνος θεωρεῖται ἡ μήτηρ ἡ φονεύουσα τὸ νόθον, τέκνον της, ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ. Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διαφορὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, εἶναι ὅτι ὁ χρονικὸς περιορισμὸς τῶν 24 ὡρῶν, εἶναι ἐντελῶς ἀψυχολόγητος καὶ ἀντίθετος πρὸς τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα, διότι δὲν εἶναι ὀρθὸν καὶ δίκαιον, ἡ μήτηρ ἡ φονεύουσα τὸ τέκνον της μετὰ 24 ὥρας ἀκριβῶς νὰ θεωρῆται παιδοκτόνος καὶ νὰ τιμωρῆται μὲ ἀρκετὰ ἐπιεικῆ ποινήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς μίαν ἄλλην μητέρα, ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις καὶ συνθήκας τελοῦσαν, ἥτις φονεύει τοῦτο μετὰ 24 ὥρας καὶ 2' λεπτά. Ἀκριβῶς,διὰ τοῦτο πᾶσαι αἱ νομοθεσίαι καὶ ἐκεῖναι καθ' ἃς παιδοκτόνος θεωρεῖται

μόνον ἡ ἐξώγαμος μήτηρ, ἀπαλείφουν τὸν χρονικὸν περιορισμὸν τῶν 24 ὡρῶν καὶ ὁμιλοῦν περὶ ψυχολογικῆς διαταραχῆς, ἐκ τοῦ τοκετοῦ προελθούσης, ἡ διάρκεια τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ διὰ νομικῶν ὅρων, ἀφίεται δέ, εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας, ἵνα οὗτος ἐπικοινωνῶν μὲ Ἰατροδικαστὴν ἀποφαίνεται περὶ τούτου.

Τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἄποψιν ἠσπάζοντο καὶ τὰ προγενέστερα Σχέδια τοῦ Π. Κ. ἡμῶν (μέχρι τοῦ 1937) καθ' ἃ παιδοκτόνος θεωρεῖται ἡ μήτηρ, ἥτις φονεύει τὸ «νόθον» τέκνον της κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ μετ' αὐτὸν καὶ ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει ἡ ἐκ τούτου προκληθεῖσα διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς. γ) Ἡ τρίτη τέλος νομοθετικὴ κατεύθυνσις, δέχεται, ὅτι ὄχι μὲνον δὲν πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ περὶ παιδοκτονίας διάταξις ἀπὸ τὰ Νομοθετικὰ κείμενα (ὡς δέχονται οἱ ὀπαδοὶ τῆς πρώτης), ἀλλὰ τουναντίον ἡ ἀνάλογος Ποινικὴ προστασία δέον νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὴν νόμιμον μητέρα. Κατὰ τὰς ἀπόψεις λοιπὸν αὐτάς, οἱαδήποτε μήτηρ, ἐφ' ὅσον φονεύει τὸ τέκνον της, καθ' ἣν ἐποχὴν τελεῖ, ὑπὸ τὴν ἐκ τοῦ τοκετοῦ προκληθεῖσαν διατάραξιν, δέον νὰ χαρακτηρίζηται ὡς παιδοκτόνος. Δικαιολογητικὴ βάσις, εἶναι ἐν ἀντιθέσει, πρὸς ὅ,τι δέχονται οἱ ὀπαδοὶ τῆς δευτέρας, ἡ ἀνώμαλος ψυχολογικὴ κατάστασις τῆς τικτούσης μητρὸς καὶ μόνον αὐτή, οὐχὶ δὲ ἡ συναίσθησις τῆς ἀτιμώσεως. «Ἡ ἔκκρυθμος καὶ ἀνώμαλος κατάστασις, ἐπιτείνεται ἐκ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐπέρχεται τοιοῦτός τις ὑπερερεθισμὸς τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὥστε ἡ γυνὴ ἀπόλλυσι τὴν συνείδησιν τῶν ἰδίων ἑαυτῆς πράξεων» (Κωστῆς—Μπουρόπουλος ΙΙ § 128 σελ. 433). Ὡς παράδειγμα, καθ' ὃ δέον νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ ψυχολογικὸς μόνον παράγων, ἀναφέρομεν τὸ ἑξῆς. Ἡ Α' εἰς τὸν οἶκον ἀνοχῆς φονεύει τὸ τέκνον της μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ μὴ ἀποτελέσῃ τοῦτο, ἐμπόδιον, εἰς τὴν περαιτέρω ἐλεύθερον βίον της. Ἐξ ἄλλου ἡ Β' τίκτει διδύμους θυγατέρας κατόπιν τῶν ἑτέρων ἐξ τὰς ὁποίας ἔχει. Αὕτη τελείως ἄπορος οὖσα, ὑπὸ τὴν ψυχολογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ τοκετοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν πίεσιν ὑφ' ἣν εὑρίσκεται, συναισθανομένη τὴν μελλοντικήν της ἔνδειαν, φονεύει τὴν ἑτέραν τῶν νεογεννήτων. Ἡ τελευταία μὲ κριτήριον τὴν ἰδέαν τῆς Κοινωνικῆς ἀτιμώσεως, θὰ κριθῇ ὡς κοινὸς φονεύς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Α', ἥτις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω ἀντιλήψεων κριτέα, ὡς παιδοκτόνος. Διὰ τοῦτο λοιπόν, ἀπαλείφεται ἡ λέξις «νόθον» ἀπὸ τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ Νόμου κατὰ τοὺς δεχομένους τὴν γνώμην ταύτην.

3. Ἡ θέσις τοῦ ἡμετέρου Κώδικος. Κριτική.

Ὁ νέος ἡμῶν Ποινικὸς Κῶδιξ, ἀκολουθεῖ τὰς ἀπόψεις τῆς τελευταίας Νομοθετικῆς Κατευθύνσεως, ἐκ τῶν ἀναπτυχθεισῶν ἀνωτέρω. Ἡ ἔννοια τῆς παιδοκτονίας, ἔχει βαθείας τὰς ρίζας της, εἰς τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, καὶ ἡ διαγραφή της, ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ λαϊκοῦ περὶ δικαίου συναισθήματος. Περαιτέρω εἶναι ἐπιστημονικῶς παραδεδεγμένον, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ διατάραξις δημιουργεῖ κατὰ κανόνα μελαγχολικὰς σκέψεις εἰς τὴν μητέρα (οἱανδήποτε μητέρα καὶ οὐχὶ μόνον τὴν φονεύουσαν τὸ νόθον τέκνον της) ἥτις οὕτω καὶ προτιμᾷ τὴν θανάτωσιν τοῦ τέκνου της, οὐχὶ δὲ μίαν μελλοντικὴν ἀθλιότητα.

Παρὰ ταῦτα ὅμως ὡρισμένοι συγγραφεῖς (Γάφος) ἐπικρίνουν τὴν διάταξιν ταύτην, ἥτις κατὰ τρόπον γενικὸν καὶ ἄνευ οὐδενὸς συγκεκριμένου προσδιορισμοῦ γενικεύει τὸ ζήτημα. Οὕτω κατ' αὐτούς, μία γενικὴ λύσις εἶναι ἀπαράδεκτος. Διότι ναὶ μὲν ὁ ψυχολογικὸς παράγων ὑπαγορεύει ἐπιεικῆ ποινικὴν μεταχείρισιν, οὐχ' ἧττον μόνον αὐτό, δὲν ἀρκεῖ διὰ μίαν εἰδικὴν ἐπιείκειαν. Διότι ὑπάρχουν περιπτώσεις καθ' ἃς γυναῖκες φονεύουν τὰ νεογνά των γνήσια τέκνα ἢ ὄχι, μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τὰς ὁποίας ὑπαγορεύει μία

ἄψογος (λοῦσα—σιλουέττα) ἐμφάνισις αὐτῶν, εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωρίμων τούτων. Αὐταὶ κατὰ τὸν κ. Καθηγητὴν δὲν εἶναι ἄξιαι ἐπιεικείας. Εἶναι ὅμως ἄλλαι, ὑπὸ ἀθλίας συνθήκας τελοῦσαι, αἵτινες καὶ ἐπιβάλλεται νὰ τύχουν οὐ μόνον ποινικῆς προστασίας ἀλλὰ καὶ νομοθετικῆς μερίμνης. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δέον ἀκόμη νὰ προστεθῇ εἰς τὴν διάταξιν «καὶ ἓν κοινωνικὸν αἴτιον, ἵνα συμπληρωθῇ ἡ νομοθετικὴ προϋπόθεσις» (Γάφος ἀπὸ τῆς ἕδρας).

ΙΥ. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος. Ἀμέλεια.

Τελευταῖον καὶ ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τῆς ἐννοίας τοῦ ἐγκλήματος τῆς παιδοκτονίας, εἶναι ὁ δόλος τῆς μητρός.

Δὲν ἐξετάζεται δὲ ἂν οὗτος εἶναι ἄμεσος ἢ ἐνδεχόμενος καθ' ὅσον ἀρκεῖ καὶ ἐνδεχόμενος τοιοῦτος πρὸς τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ μήτηρ δηλαδή, ἥτις προβλέπει τὸ ἐγκληματικὸν ἀποτέλεσμα ὡς ἐνδεχόμενον καὶ τὸ ἀποδέχεται, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπιδιώκῃ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ἐπέλευσιν, διαπράττει τὸ ἔγκλημα. Δὲν ἐξετάζεται ὡσαύτως ἂν αὕτη ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα, ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς. Ἡ περίπτωσις αὕτη ἀποτελεῖ βεβαίως ἐλαφρυντικὴν περίστασιν, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μειωθῇ ἡ ποινὴ κάτω τῶν 5 ἐτῶν, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀνθρωποκτονίας συμβαίνει. Ἀντιθέτως ὑπὸ τὸν Καταργηθέντα Ποινικὸν Νόμον, ἡ ἐκ προμελετημένου δόλου ἀνθρωποκτονία ἀπετέλει ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν, ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ ἐκτιμωμένην κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς. (Ἐὰν ἡ παιδοκτόνος ἀπεφάσισε τὸν φόνον τοῦ παιδός της πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἢ ἐξετέλεσεν αὐτὸν ἐσκεμμένως, ἡ περίστασις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἰδιαιτέρως ἐπιβαρυντικὴ—καθ' ἃ ἀνωτέρω). Περαιτέρω ἡ ἐξ ἀμελείας παιδοκτονία ἀποτελεῖ ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας. Διότι βασικὸν ἔγκλημα εἶναι ἡ κοινὴ ἀνθρωποκτονία, κατὰ τὴν θέλησιν δὲ τοῦ νομοθέτου, οὗτος ἀνάγει τὴν ἀντικειμενικὴν τῆς παιδοκτονίας ὑπόστασιν εἰς αὐτοτελὲς ἔγκλημα, μόνον ἐφ' ὅσον τοῦτο πηγάζει ἐκ δόλου.

Υ. Ποινή

Ἡ παιδοκτονία τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν. Ἀντιθέτως κατὰ τὸν Παλαιὸν Ποινικὸν Νόμον, κατὰ τῆς παιδοκτόνου μητρὸς ἐπεβάλλετο κάθειρξις 15—20 ἐτῶν. Ὁ λόγος τῆς ἐπιεικεστέρας Ποινικῆς μεταχειρίσεως ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ πνεῦμα ἐπιεικείας, ὅπερ διακρίνει τὸ ὅλον δίκαιόν μας, περαιτέρω δέ, εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κάθειρξις 15—20 ἐτῶν χαρακτηρίζεται ὡς ἄκρως αὐστηρὰ καὶ μὴ ἀνταποκρινομένη, εἰς τὴν λαϊκὴν περὶ δικαίου συνείδησιν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος πραττομένου ὑπὸ προσώπου, τὸ ὁποῖον τελεῖ ὑπὸ ἀνώμαλον ψυχικὴν κατάστασιν, ἥτις καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἐπιβολὴν ἠλαττωμένης ποινῆς.

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ὑπὸ κ. **ΑΝΑΡΓ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ** Ἀστυν. Α' — Ἰατροῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

2) Ἡ ἐπιληψία (σεληνιασμός). Αὕτη παρουσιάζεται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων (ἄνδρας καὶ γυναῖκας) καὶ μὲ τὰ αὐτὰ περίπου συμπτώματα τῆς ὑστερίας. Ἐπὶ βαρείας ὅμως ἐπιληψίας ὁ πάσχων καταλαμβάνεται ἀποτόμως ὑπὸ ἐντόνων σπασμῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, μὲ θορυβώδη ἀναπνοή, μὲ μουγκριτὰ καὶ ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, τὸ δὲ πρόσωπον εἶναι ὑπεραιμικὸ καὶ μελανό.

Ἡ παροχὴ βοηθείας καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις συνίσταται εἰς τὴν χαλάρωσιν τῶν ἐνδυμάτων, συγκράτησιν τῆς κεφαλῆς εἰς πλαγίαν θέσιν, συγκράτησιν τῶν ἄκρων καὶ τοποθέτησιν ἀντικειμένου τινὸς (ξύλο, ἄκρον σακκακίου) μεταξὺ τῶν σιαγόνων διὰ νὰ προλάβωμεν τὸν τραυματισμὸν ἢ καὶ ἀποκοπὴν τῆς γλώσσης.

3) Ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησις (ἡμιπληγία—κόλπος). Αὕτη εἶναι πάθησις τῶν ἡλικιωμένων ὀφειλομένη εἰς ἀρτηριοσκλήρωσιν καὶ ὑπέρτασιν. Χαρακτηρίζεται δὲ ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν συνειδήσεως καὶ αἰσθήσεων, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον εἶναι κόκκινο, ἡ δὲ ἀναπνοὴ καὶ ὁ σφυγμὸς κανονικά. Ἐπὶ πλέον παρουσιάζει παράλυσιν τοῦ ἄνω μόνον ἢ συγχρόνως καὶ τοῦ κάτω ἄκρου ἀπὸ τὸ ἕνα μόνον μέρος τοῦ σώματος (ἡμιπληγία).

Ἡ παροχὴ βοηθείας συνίσταται εἰς τὴν χαλάρωσιν τῶν ἐνδυμάτων, τοποθέτησιν τοῦ πάσχοντος μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, (ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ,τι πράττομεν εἰς τὴν λιποθυμίαν), τοποθέτησιν κύστεως πάγου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἄμεσον πρόσκλησιν ἰατροῦ.

4) Κωματώδεις καταστάσεις διαφόρου αἰτιολογίας, ὡς

α) Τὸ τραυματικὸν κῶμα, τὸ ὁποῖον προκαλεῖται κατόπιν τραυματισμοῦ τοῦ κρανίου μὲ φαινόμενα βαρείας ἐγκεφαλικῆς διασείσεως. β) Τὸ ἀποπληκτικὸν καὶ ἡμιπληγικὸν ὀφειλόμενον εἰς ἐγκεφαλικὴν αἱμορραγίαν ἢ μαλάκυνσιν τοῦ ἐγκεφάλου κλπ. γ) Τὸ ἐπιληπτικὸν καὶ ὑστερικὸν ὡς ἀνωτέρω. δ) Τὸ Διαβητικὸν καὶ ὑπογλυκαιμικὸν κῶμα ε) Οὐραιμικὸν. στ) Τοξικὸν κῶμα (μορφίνη, βερονάλ...). ζ) Ἀλκολικὸν κῶμα καὶ πλεῖστα ἄλλα παρουσιαζόμενα ἐπὶ βαρειῶν λοιμώξεων (τύφου, μηνιγγίτιδος, ἑλονοσίας....).

Εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω κωματώδεις καταστάσεις παρατηρεῖται μὲν ἡ ἔλλειψις συνειδήσεως καὶ αἰσθήσεων, παραμένουν ὅμως κανονικαὶ ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἡ διακομιδὴ τῶν εὑρισκομένων εἰς τοιαύτην κατάστασιν εἴς τι νοσοκομεῖον πρέπει νὰ εἶναι ταχεῖα.

ΥΙΙ. ΑΣΦΥΞΙΑΙ

Αἱ ἀσφυξίαι ὀφείλονται εἰς τὴν ἐλάττωσιν ἢ καὶ τελείαν ἔλλειψιν τοῦ ὀξυγόνου ἐντὸς τῶν πνευμόνων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν κατακράτησιν ἐντὸς αὐτῶν τοῦ διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος. Τὰ αἴτια ποὺ προκαλοῦν ἀσφυξίαν εἶναι:

1) Ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὡς συμβαίνει εἰς κλειστοὺς χώρους (αἴθουσαι σχολείων, θεάτρων, ἐκκλησιῶν, καταφυγίων, σήραγγας ὀρυχείων κλπ.) ἔνθα εὑρίσκονται πολλοὶ ἄνθρωποι διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ὁποίων καταναλίσκεται τὸ ὑπάρχον ὀξυγόνον καὶ πλεονάζει τὸ διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος.

2) Τὰ μὴ καλῶς ἀναμμένα κάρβουνα, τὰ ὁποῖα ἀναδίδουν τὸ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος τὸ ὁποῖον εἶναι ἰσχυρότατον δηλητήριον.

3) Τὰ ἀσφυξιογόνα ἀέρια, τὸ φωταέριον, τὰ ἀέρια τῶν βόθρων καὶ ὑπονόμων.

4) 'Η ἀραίωσις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὡς συμβαίνει εἰς μεγάλα ὕψη (νόσος ἀεροπόρων).

5) 'Η συμπίεσις τοῦ θώρακος, λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνουν αἱ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις καὶ συνεπῶς ἡ μὴ εἴσοδος ὀξυγόνου ἐντὸς τῶν πνευμόνων, ὡς συμβαίνει ἐπὶ μεγάλου συνωστισμοῦ, λόγῳ πανικοῦ (πρόσφατον παράδειγμα τοῦ κινηματογράφου Πειραιῶς). 'Επίσης ἐπὶ καταχώσεων διαφόρου αἰτιολογίας.

6) 'Η ἀπόφραξις τῶν ἀεροφόρων ὁδῶν διὰ ξένου ἀντικειμένου (φίμωτρον, βρόγχος, τροφαὶ κλπ.).

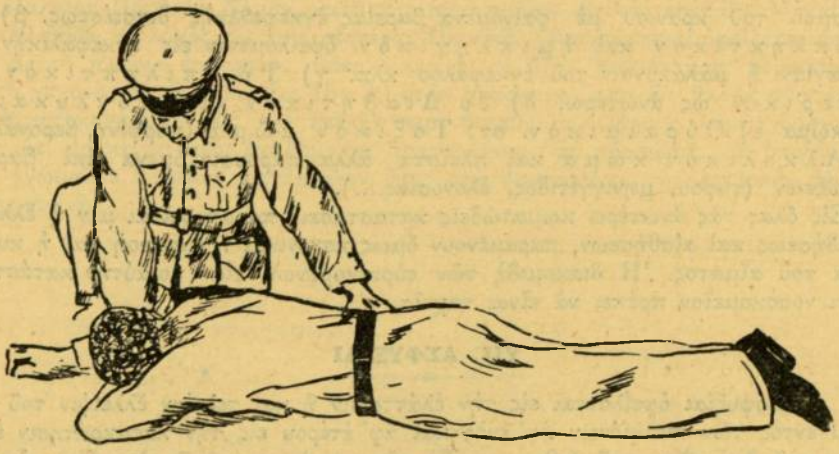
Τὰ συμπτώματα ἐπὶ ἐλαφρᾶς ἀσφυξίας εἶναι ζάλη, πονοκέφαλος, ἔμετος, δύσπνοια καὶ τάσις πρὸς λιποθυμίαν. 'Επὶ βαρείας δὲ ἀσφυξίας κυάνωσις τοῦ προσώπου, ἀναισθησία καὶ τέλος τελεία ἄπνοια.

'Η παροχὴ βοηθείας εἶναι ἀνάλογος τοῦ αἰτίου τοῦ προκαλέσαντος τὴν ἀσφυξίαν. Γενικῶς εἰς κάθε ἀσφυξίαν πρέπει νὰ ἀπομακρύνωμεν τὸν πάσχοντα ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος, ἐνεργοῦντες χαλάρωσιν τῶν ἐνδυμάτων, ἐντριβὰς καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἐν ἀνάγκῃ τεχνητὴν ἀναπνοήν, χορήγησιν ἀσκοῦ ὀξυγόνου κλπ. 'Επίσης τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ξένου ἀντικειμένου τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν ἀσφυξίαν. 'Απαραιτήτως πρέπει νὰ καλεῖται ἰατρὸς διὰ νὰ παράσχῃ τὴν περαιτέρω περίθαλψιν τοῦ πάσχοντος δι' ἐνέσεων κλπ.

VIII. ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΗΤΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

'Η τεχνητὴ ἀναπνοὴ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ἐλαφράς, ἀλλὰ καὶ εἰς βαρείας κυρίως ἀσφυκτικὰς καταστάσεις.

Διὰ ταύτης σκοπὸν ἔχομεν νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸ ἔργον τῆς φυσιολογικῆς

Εἰκ. 40. Τοποθέτησις πάσχοντος διὰ τεχνητὴν ἀναπνοήν

ἀναπνοῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ὡς περιεγράψαμεν γίνεται διὰ ρυθμικῶν κινήσεων τῶν πλευρῶν τοῦ θώρακος καὶ τοῦ διαφράγματος συγχρόνως, 18 ἕως 20 εἰς ἕκαστον πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας.

Τρόπος ἐκτελέσεως. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς μεταχειριζόμεθα τὰς κάτωθι μεθόδους.

1) Μέθοδος Σέφερ (Shefer). Ξαπλώνουμε τὸν πάσχοντα εἰς πρηνῆ

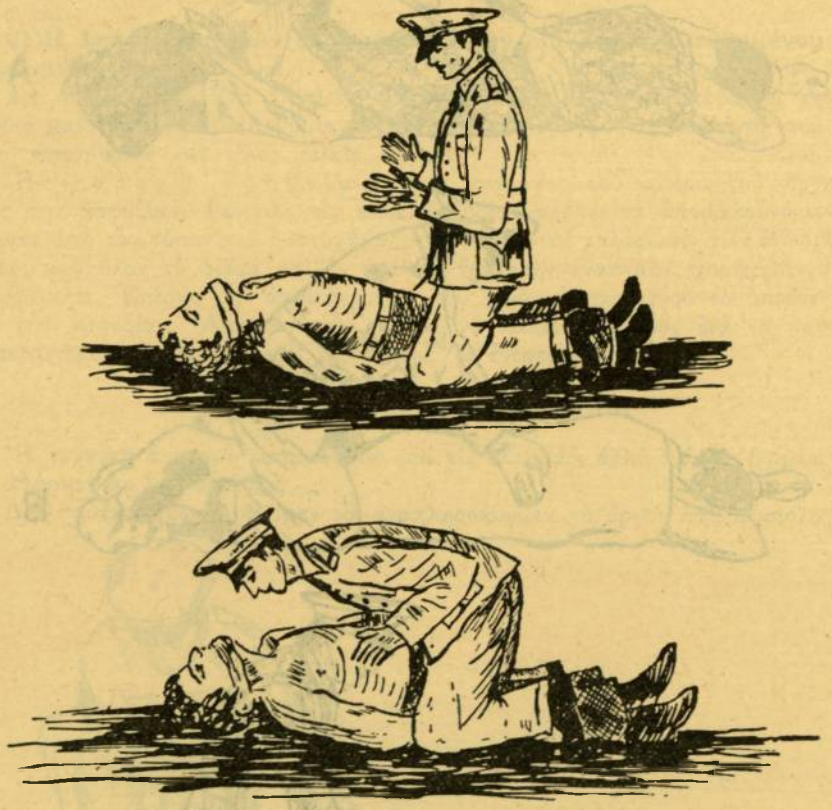

Εἰκ. 41. Τεχνητὴ ἀναπνοή. Α' ἀρχικὴ θέσις—Β' ἡ πρὸς τὰ ἐμπρὸς πίεσις—Γ' χαλάρωσις

θέσιν καὶ διασκελίζουμε αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος τῶν γλουτῶν γονατιστί, ἔπειτα ἐπιθέτουμε τὰς παλάμας ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ θώρακος κάμπτοντες συγχρόνως τὸ

σῶμα μας, ὥστε μὲ τὸ βάρος νὰ συμπιεστῇ ὁ θώραξ τοῦ πάσχοντος καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐ κ π ν ο ή. Ἔπειτα ἐγείροντες τὸ σῶμα μας ἀπομακρύνομεν συγχρόνως τὰς παλάμας μας ἀπὸ τὸν θώρακα τοῦ πάσχοντος, ἵνα οὕτω ἐπιτευχθῇ ἡ ε ἰ σ π ν ο ή. Καθ' ὃν χρόνον γίνονται αἱ κινήσεις αὗται ἡ κεφαλὴ τοῦ πάσχοντος πρέπει νὰ εἶναι ἐστραμμένη εἰς τὰ πλάγια καὶ στηριγμένη ἐπὶ τοῦ ἀντιβραχίου. Ἡ ἕλξις τῆς γλώσσης πρὸς τὰ ἔξω συντελεῖ πολλάκις εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἀναπνοῆς

2) Μέθοδος Σελβέστερ (Selvester). Ξαπλώνουμε τὸν πάσχοντα ὑπτίως καὶ λαμβάνουμε θέσιν γονατιστὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς, ἔπειτα πιάνοντες τὰ ἀντιβράχια αὐτοῦ, ἐκτείνουμε ταῦτα εἰς θέσιν ἀνατάξεως, ὥστε διὰ τῆς κινή-

Εἰκ. 42. Τεχνητὴ ἀναπνοὴ

σεως ταύτης νὰ διευρυνθῇ ὁ θῶραξ καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ε ἰ σ π ν ο ή. Ἔπειτα ἐκ τῆς θέσεως ταύτης φέρομεν τὰς χεῖρας του ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός μας συμπιέζεται καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐ κ π ν ο ή.

3) Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μεθόδων ὑπάρχει καὶ εἰδικὴ συσκευὴ ἐπὶ τῆς ὁποίας ξαπλώνουμε τὸν πάσχοντα πρηνηδὸν καὶ εἰς κατάλληλον ἐπὶ τῆς συσκευῆς τοποθέτησιν αὐτοῦ, ἐκτελοῦμεν τὴν τεχνητὴν ἀναπνοὴν διά τινος μοχλοῦ πλέον. Ἡ συσκευὴ αὕτη εἶναι κατάλληλος διὰ τὰς ἀσφυξίας τὰς ὀφειλομένας εἰς πνιγμὸν ἢ ἠλεκτροπληξίαν ἔνθα ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ δέον νὰ παρατείνεται ἐπὶ 2 ἢ 3 ὥρας.

ΙΧ. ΠΕΡΙ ΠΝΙΓΜΟΥ

Ὁ πνιγμὸς ἐπέρχεται κατόπιν πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐντὸς ὕδατος καὶ καταβυθίσεως τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

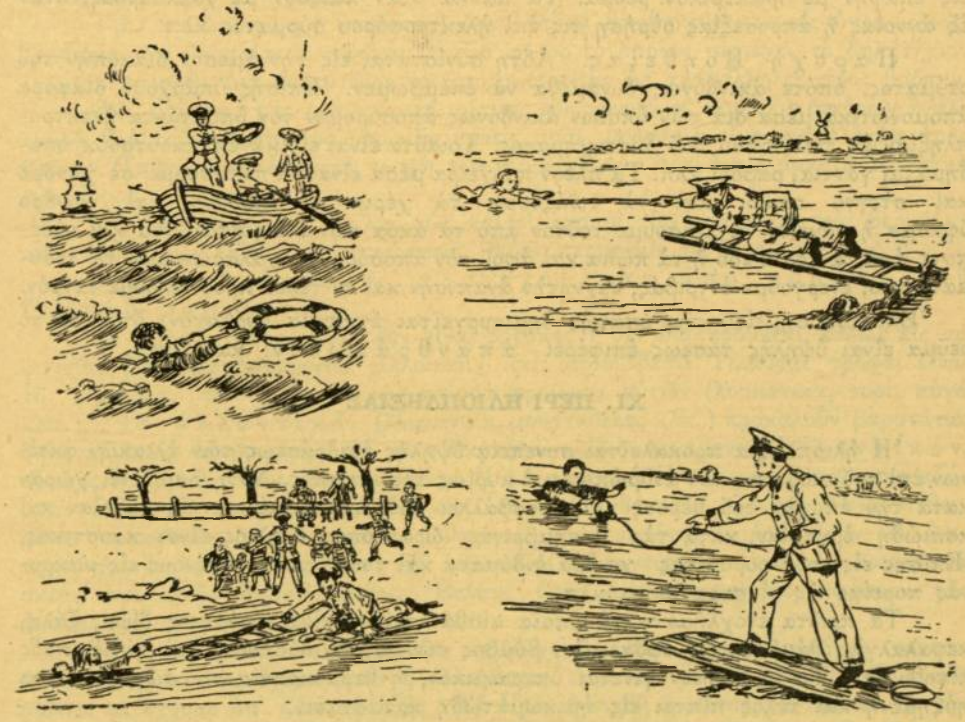
Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀναστέλλεται ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἑπομένως δὲν εἰσέρχεται ὀξυγόνον εἰς τοὺς πνεύμονας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ συσσωρευόμενον ἐντὸς τῶν πνευμόνων διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος δὲν ἐξέρχεται. Οὕτω ἐπακολουθεῖ ἀναισθητικὴ κατάστασις, ἐπειδὴ τὸ διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος δρᾷ δηλητηριωδῶς ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ ἐγκεφάλου, ἐπακολουθοῦν βίαιαι ἀναπνευστικαὶ κινήσεις διὰ τῶν ὁποίων εἰσέρχεται ὕδωρ ἐντὸς τῶν πνευμόνων καὶ τέλος ἐπέρχεται ὁ διὰ πνιγμοῦ θάνατος.

Εἰκ. 43. Πνιγμονή

Τρόπος διασώσεως πνιγομένου τινός. Προκειμένου νὰ σώσῃ τις τὸν κινδυνεύοντα νὰ πνιγῇ, πρέπει νὰ πλησιάσῃ τοῦτον ἐκ τῶν ὄπισθεν κυρίως καὶ νὰ τὸν ὑποβοηθῇ, ὥστε ἡ κεφαλή του νὰ βρίσκεται ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Οὐδέποτε ὅμως ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. Ἐπίσης δύναται νὰ βοηθήσῃ τοῦτον μὲ σωσσίβιον, μὲ σανίδι, μὲ σχοινὶ ἐὰν εὑρίσκεται εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Ὁ ἐπιχειρῶν νὰ σώσῃ ἄνθρωπον πρέπει νὰ εἶναι καλὸς κολυμβητής.

Εἰκ. 44. Τρόποι διασώσεως πνιγομένου

Παροχὴ Βοηθείας. Εὐθὺς ὡς ἀνασύρωμεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕδατος τὸν τοποθετοῦμεν εἰς πρηνῆ θέσιν ἐπὶ τῶν γονάτων μας ἢ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου, ὥστε ὁ θώραξ νὰ κεῖται κατωφερῶς, διὰ νὰ διευκολύνεται ἡ ἐκρροὴ τοῦ ἐντὸς τοῦ στομάχου καὶ τῶν πνευμόνων ὕδατος. Χαλαρώνουμε τὰ ἐνδύματά του ἢ καὶ γυμνώνουμε ἐντελῶς τὸ σῶμά του, ἐνεργοῦμεν ἐντριβὰς ἐπ' αὐτοῦ διὰ μαλλίνου ὑφάσματος μὲ οἰνόπνευμα, ἀφαιροῦμεν τὰ ἐντὸς τοῦ στόματος ὑπάρχοντα ξένα σώματα (ἄμμος, βλέννα) καὶ τέλος ἐνεργοῦμε τεχνητὴν ἀναπνοήν. Ἡ πρόσκλησις ἰατροῦ εἶναι ἀπαραίτητος.

Σημείωσις: Εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας νὰ κολυμβῶσι, συνιστοῦμε νὰ μεταβαίνουσι στὴ θάλασσα μὲ ἄλλους μαζὶ καὶ οὐδέποτε μόνοι των. Νὰ μὴν ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν παραλίαν διότι, εἶναι ἐπόμενον νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὰ κύματα ἢ ρεύματα τῆς θαλάσσης ἢ καὶ νὰ πέσουν εἰς λάκκον τινά. Οὐδέποτε πρέπει νὰ κολυμβοῦν μετὰ τὸ φαγητό, διότι εἶναι ἐπόμενον κατόπιν ζάλης τινὸς νὰ χάσουν τὰς αἰσθήσεις των καὶ νὰ πνιγοῦν.

Χ. ΠΕΡΙ ΗΛΕΚΤΡΟΠΛΗΞΙΑΣ

Ἡ διέλευσις ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διὰ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου προκαλεῖ ἠλεκτροπληξίαν. Αὕτη εἶναι ἐλαφρὰ ἢ βαρεῖα, ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ ρεύματος ὡς καὶ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ διέλευσις αὐτοῦ (ἐπαφὴ ἄμεσος καὶ τελεία ἢ μή, ὑγρασία κλπ.).

'Ηλεκτροπληξίαν παθαίνουν συνήθως οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων ἠλεκτρικῆς παραγωγῆς καὶ ἑταιρειῶν, οἱ ἠλεκτροτεχνῖται κυρίως, ἀλλὰ καὶ οἱοσδήποτε ἔλθη εἰς ἐπαφὴν μὲ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Τὰ παιδιὰ ὅταν παίζουν μὲ χαρταετούς, ὅταν ἐξ ἀγνοίας ἢ ἀπροσεξίας οὐρήσῃ τις ἐπὶ ἠλεκτροφόρου σύρματος κλπ.

Παροχὴ Βοηθείας. Αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ἄμεσον διακοπὴν τοῦ ρεύματος, ὁπότε ἀκινδύνως δυνάμεθα νὰ ἐπέμβωμεν. 'Επίσης ὑπάρχουν διάφορα ἀπομονωτικὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἀκινδύνως ἀποσύρομεν τὸν ὑποστάντα ἠλεκτροπληξίαν ἐκ τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος. Τοιαῦτα εἶναι εἰδικὰ ἐκ καουτσούκ ὑποδήματα, γάντια, ράβδοι κλπ. Τὰ πλέον πρόχειρα μέσα εἶναι νὰ πατήσουμε σὲ χονδρὸ καὶ στεγνὸ σανίδι καὶ νὰ τυλίξουμε τὰ χέρια μὲ μάλλινο καὶ χονδρὸ ὕφασμα ἢ γάντια, νὰ πιάσουμε τοῦτον ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων του καὶ οὐδέποτε ἀπὸ τὰ χέρια του ἢ τὰ πόδια καὶ ἀφοῦ τὸν ἀποσύρουμε χαλαρώνουμε τὰ ἐνδύματά του, ἐνεργοῦμε ἐντριβάς, τεχνητὴν ἀναπνοὴν καὶ ἐν τέλει προσκαλοῦμε ἰατρόν.

'Επὶ τοῦ σημείου τῆς ἐπαφῆς δημιουργεῖται ἔγκαυμα ἀνάλογον, ὅταν δὲ τὸ ρεῦμα εἶναι ὑψηλῆς τάσεως ἐπιφέρει ἀπανθράκωσιν καθολικήν.

ΧΙ. ΠΕΡΙ ΗΛΙΟΠΛΗΞΙΑΣ

Ἡ ἡλιοπληξία προκαλεῖται συνεπείᾳ ὑψηλῆς ἐπιδράσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ κυρίως τῆς κεφαλῆς. Αὕτη λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους καὶ προσβάλλει τοὺς ἐργαζομένους εἰς βαρεῖαν καὶ κοπιώδη ἐργασίαν, κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας ὅπου ὁ ἥλιος εἶναι καυστικός. 'Επίσης εἰς τοὺς φοροῦντας χονδρὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς ὑποβαλλομένους εἰς μακρυνὰς πορείας ὡς οἱ στρατιῶται κλπ.

Τὰ πρῶτα ἐνοχλήματα τὰ ὁποῖα αἰσθάνεταί τις εἶναι ἀφόρητος δίψα, ζάλη, κεφαλαλγία, θάμβος τῶν ὀφθαλμῶν, βόμβος τῶν ὤτων, δύσπνοια καὶ τάσις πρὸς λιποθυμίαν. Τὸ πρόσωπον γίνεται ὑπεραιμικόν, ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος εἶναι ηὐξημένη καὶ τέλος πίπτει εἰς ἡμικωματώδη κατάστασιν.

Παροχὴ Βοηθείας. Χαλάρωσις τῶν ἐνδυμάτων τοῦ πάσχοντος,

μεταφορὰ τούτου εἰς δροσερὸν μέρος καὶ ὑπὸ σκιάν, τὸν ἀερίζουμε καὶ δροσίζουμε μὲ κρῦο νερό, μὲ ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ κύστιν πάγου ἐὰν ὑπάρχῃ.

Ἡ κεφαλὴ τοποθετεῖται ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ χορηγοῦμε δροσιστικὰ ποτὰ καὶ λεμονάδες, βυσινάδες, καφὲ κλπ. καὶ ἀπομακρύνουμε τοὺς πέριξ αὐτοῦ περιέργους.

Π ρ ο φ ύ λ α ξ ι ς. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ τις τὴν ἡλίασιν πρέπει νὰ φορῇ ἐλαφρὰ καὶ λευκὰ ἐνδύματα εἰ δυνατόν, ψάθινον κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, νὰ ἀποφεύγῃ τὴν κοπιώδη καὶ συνεχῆ ἐργασίαν κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας κλπ.

XII. ΠΕΡΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΝ

Αἱ δηλητηριάσεις προέρχονται ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴν διαφόρων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν ἢ καὶ ἀποσυντεθειμένων τροφῶν ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Ἡ εἰσαγωγὴ τούτων δύναται νὰ γίνῃ διὰ τοῦ π ε π τ ι κ ο ῦ συστήματος, τοῦ ἀ ν α π ν ε υ σ τ ι κ ο ῦ τοιούτου καὶ διὰ τοῦ δ έ ρ μ α τ ο ς. Τὰς δηλητηριάσεις διακρίνουμε εἰς δύο κυρίως κατηγορίας : τὰς τροφικὰς καὶ τὰς φαρμακευτικάς.

1) Τροφικαὶ δηλητηριάσεις. Ταύτας τὰς διαιροῦμεν εἰς δύο κατηγορίας.

α) Δ η λ η τ η ρ ι ά σ ε ι ς π ρ ο ε ρ χ ό μ ε ν α ι ἀ π ὸ τ ρ ο φ ὰ ς τ ο ῦ φ υ τ ι κ ο ῦ β α σ ι λ ε ί ο υ.

Αἱ συνηθέστεραι τροφαί, αἵτινες δυνατὸν νὰ ἔχουν δηλητηριώδεις οὐσίας εἶναι τ ὰ κ ο υ κ ι ὰ καὶ ἡ φ ά β α ὄχι ὅμως ὅλα γενικῶς, ἀλλὰ μερικὰ ἐξ αὐτῶν τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ χωράφια,τῶν ὁποίων ἡ σύστασις τοῦ χώματος δυνατὸν νὰ περιέχῃ τοιαύτας οὐσίας.

Τ ὰ γ ε ώ μ η λ α (πατάτες) ὅταν ταῦτα ἀποθηκεύωνται εἰς ὑγρὸ μέρος. Συνεπείᾳ τῆς ὑγρασίας ἡ πατάτα βγάζει φύτρο,τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ δηλητήριον (τὴν σολανίνην). Διὰ τοῦτο δέον νὰ ἀπορρίπτωνται ὡς ἀκατάλληλες πρὸς βρῶσιν.

Ο ἱ μ ύ κ η τ ε ς (μανιτάρια), οἵτινες φυτρώνουν σὲ κορμοὺς δένδρων ἢ ἀλλαχοῦ, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς ποῖα μανιτάρια εἶναι κατάλληλα πρὸς βρῶσιν. Ταῦτα εἶναι ἐκλεκτὴ τροφὴ τῶν Εὐρωπαίων, διότι ἔχουν ἀρκετὰ θρεπτικὰ συστατικά.

Τ ὰ π ι κ ρ α μ ύ γ δ α λ α ὡς καὶ οἱ καρποὶ τῶν ροδακίνων καὶ βερυκόκκων προκαλοῦν ἐπίσης δηλητηριάσεις, διότι περιέχουν τὸ ὑδροκυάνειον.

β) Δ η λ η τ η ρ ι ά σ ε ι ς π ρ ο ε ρ χ ό μ ε ν α ι ἀ π ὸ τ ρ ο φ ὰ ς τ ο ῦ ζ ω ϊ κ ο ῦ β α σ ι λ ε ί ο υ.

Αἱ ζωϊκαὶ τροφαὶ ὅταν δὲν εἶναι φρέσκες ἢ δὲν διατηροῦνται καλῶς εἰς τὰ ψυγεῖα, εὐκόλως ὑφίστανται ἀλλοίωσιν καὶ ἀποσύνθεσιν. Τοιαῦται τροφαὶ εἶναι τὸ κ ρ έ α ς, τ ὰ ψ ά ρ ι α ὡς καὶ τὰ προϊόντα αὐτῶν (λουκάνικα, τυρί, αὐγὰ κλπ.). Τ ὰ ἀ λ λ α ν τ ι κ ὰ (λουκάνικα, μουρταδέλες κλπ.) προκαλοῦν βαρυτάτας δηλητηριάσεις ὀφειλομένας εἰς τὸ εἰδικὸν βακτηρίδιον λεγόμενον ἀ λ λ α ν τ ι κ ό ν, οὗτινος ἡ τοξικὴ δύναμις εἶναι μεγάλη. Π ά σ τ ε ς καὶ Π α γ ω τ ὰ παρασκευαζόμενα ἀπὸ γάλα, αὐγά, σοκολάτα κλπ. τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ εἶναι ἀποσυντεθειμένα, προκαλοῦν δηλητηριάσεις. Φαγητὰ προηγουμένης ἡμέρας ὅταν δὲν διατηροῦνται ἐντὸς ψυγείου, ἰδίως τὸ καλοκαῖρι ἢ μαγειρεύωνται σὲ ἀκασσιτέρωτα σκεύη προκαλοῦν δηλητηριάσεις. Ἐπίσης ὅταν ὡρισμέναι μυῖγες ἀφήσουν τὰς ἀκαθαρσίας των ἐπὶ τῶν τροφῶν κλπ.

Τέλος τροφικαὶ δηλητηριάσεις προέρχονται ἀπὸ συντετηρημένας τροφὰς (κονσέρβες) αἵτινες ἔχουν ὑποστῆ ἀλλοιώσεις. Διὰ νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ αὐτὰς πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τὰ ἑξῆς : 1) Πρὶν ἀνοιχθῇ ἡ κονσέρβα πρέπει νὰ τὴν κυττάξουμε (ἐξωτερικῶς μήπως τὸ κουτὶ ἔχει καμμιὰ τρύπα ἢ μήπως εἶναι σκουρ-

γιασμένο ἢ φουσκωμένο ὁπότε πρέπει νὰ τὸ πετάξουμε. 2) Μετὰ τὸ ἄνοιγμα νὰ ἐξετάσουμε τὸ περιεχόμενο ὡς πρὸς τὴν ὄψιν (πράσινη, φαιά...) ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν αὐτοῦ (πικρή, ταγγή...) καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀσμὴν (κακοσμία), ὁπότε καὶ πάλιν πρέπει νὰ πετάξουμε τὴν κονσέρβα.

Τὰ συμπτώματα τῆς τροφικῆς δηλητηριάσεως εἶναι ἔντονοι πόνοι κατὰ τὴν κοιλιακὴν χώραν, ἔμετοι, διαρροϊκαὶ κενώσεις, λιποθυμικαὶ καταστάσεις κλπ.

Παροχὴ βοηθείας. Αὕτη συνίσταται εἰς τὴν πλύσιν τοῦ στομάχου μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό, ἥτις ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐντὸς τοῦ στομάχου εἰδικοῦ ἐλαστικοῦ σωλῆνος, ἐλλείψει δὲ τοιούτου σωλῆνος, ὅπερ συνηθέστατον, χορηγοῦμεν ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ πρὸς πόσιν (1—2 ὀκάδες) τμηματικῶς ὅμως καὶ ἐρεθίζουμε τὸν φάρυγγα διὰ τοῦ δακτύλου πρὸς πρόκλησιν ἐμέσου. Μετὰ τὴν πλύσιν χορηγοῦμε ζωϊκὸν ἄνθρακα, καρδιοτόνωσιν κλπ.

2) Φαρμακευτικαὶ δηλητηριάσεις. Αὗται ὀφείλονται εἰς τὴν πόσιν διαφόρων φαρμακευτικῶν καὶ χημικῶν οὐσιῶν. Αἱ φαρμακευτικαὶ δηλητηριάσεις λαμβάνουν χώραν διὰ διαφόρους λόγους καὶ αἰτίας, αἱ σπουδαιότεραι τῶν ὁποίων εἶναι :

α) Πρὸς ἀπόπειραν αὐτοκτονίας (μὲ κινίνο, ἰώδιο, σουμπλιμέ, ἀρσενικό, βερονὰλ κλπ.), λόγῳ ἐρωτικῶν περιπετειῶν, χρονίων παθήσεων ποὺ βασανίζουν τὸν ἄνθρωπον, ὡς καρκῖνος, φυματίωσις, νευρασθένειαι κλπ. Διὰ οἰκονομικοὺς λόγους, δι' ἀπόκρυψιν μυστικῶν ἐγγράφων, σχεδίων κλπ.

β) Δηλητηριάσεις ἐξ ἀγνοίας ἢ λάθους. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ὑπάρχουν φάρμακα διὰ θεραπευτικὴν χρῆσιν ἢ καὶ διάφοροι χημικαὶ ἑνώσεις πρὸς τήρησιν τῶν ὅρων τῆς ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος (φλίτ, τρινάλ, ποτάσσα, ποντικοφάρμακο,....) τὰ ὁποῖα πινόμενα ἐξ ἀπροσεξίας ἐπιφέρουν δηλητηρίασιν.

Σπανιώτερα παρατηροῦνται δηλητηριάσεις συνεπείᾳ λάθους κατὰ τὴν ἀναγραφὴν συνταγῆς ἐκ μέρους ἰατροῦ τινὸς ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης ὑπὸ φαρμακοποιοῦ τινός.

γ) Δηλητηριάσεις δι' ἐγκληματικοὺς σκοπούς. Αὗται παρατηροῦνται μεταξὺ ἀνθρώπων διεκδικούντων κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ περιουσιῶν, ἐπὶ κυβερνητικῶν ἀξιωμάτων, θρόνων καὶ τίτλων, ἐπὶ ἀντιζηλιῶν, φθόνου, δόλου κλπ.

3) Παροχὴ βοηθείας. Αὕτη εἶναι ἀνάλογος τοῦ φαρμάκου τὸ ὁποῖον ἔπιεν ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐπιβάλλεται πλύσις τοῦ στομάχου πρὸς διάσωσιν, ἄλλοτε δὲ ἀπαγορεύεται αὕτη ὡς ἐπικίνδυνος, διὰ τοῦτο θὰ ἀναφέρωμεν κατωτέρω τὸν τρόπον τῆς ἐπεμβάσεως ἐπὶ ἐκείνων τῶν φαρμακευτικῶν δηλητηριάσεων ποὺ συχνότερον λαμβάνουν χώραν ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ζωῇ.

α) Δηλητηριάσεις δι ὀξέων : ὡς τὸ ὑδροχλωρικὸν ὀξύ, νιτρικὸν ὀξύ, φαινικὸν ὀξὺ κλπ. Εἰς ταύτας ἀπαγορεύεται ἡ πλύσις τοῦ στομάχου ἢ χορήγησις σόδας διὰ τὸν λόγον τῆς διατρήσεως αὐτοῦ. Ἐπιτρέπεται μόνον ἡ χορήγησις λευκώματος ᾠῶν, γάλακτος, ἐλαίου, κεκαυμένης μαγνησίας (κιμωλία) καὶ σαπονούχου ὕδατος.

β) Δηλητηριάσεις δι' ἀλκαλικῶν : ὡς τὸ καυστικὸν νάτριον, καυστικὸν κάλι (ποτάσσα), ἀμμωνία κλπ. Καὶ εἰς ταύτας ἀπαγορεύεται ἡ πλύσις τοῦ στομάχου. Ἐπιτρέπεται μόνον ἡ χορήγησις ὄξους ἀραιωμένου μὲ νερό, ἀραιωμένη πορτοκαλάδα, ἢ λεμονάδα, γάλα, σαλέπι καὶ λάδι.

γ) Δηλητηριάσεις διὰ βάμματος ἰωδίου. Εἰς ταύτας γίνεται πλύσις τοῦ στομάχου δι' ἀμύλου ἢ κόλλας καὶ χορήγησις διαφόρων λευκωματούχων οὐσιῶν.

δ) Διὰ κινίνης: Πλύσις στομάχου διὰ διαλύμματος ταννίνης, χορήγησις ζωϊκοῦ ἄνθρακος καὶ καρδιοτόνωσις.

ε) Δι' ὑπερμαγγανικοῦ καλίου: Πλύσις στομάχου διὰ διαλύματος ταννίνης.

στ) Δι' ὑδροκυανείου (πικραμύγδαλα περιέχουν τοιοῦτον). Πλύσις στομάχου δι' ὀξυγονούχου ὕδατος ἢ ζωϊκοῦ ἄνθρακος. Ἐπὶ δὲ ἀσφυκτικῶν φαινομένων χορήγησις ὀξυγόνου, ἐνέσεις ὑποθειώδους νατρίου, ἀφαίμαξις καὶ ἐν ἀνάγκῃ τεχνητὴ ἀναπνοή.

ζ) Δι' ὑπνωτικῶν φαρμάκων. (Λουμινάλ, βερονὰλ κλπ.). Πλύσις στομάχου δι' ἀφθόνου ὕδατος καὶ καρδιοτόνωσις.

η) Δι' ὀπίου καὶ μορφίνης. Πλύσις στομάχου διὰ ταννίνης ἢ ὑπερμαγγανικοῦ καλίου, χορήγησις ζωϊκοῦ ἄνθρακος, καφὲ καὶ καρδιοτόνωσις.

θ) Δι' ἀρσενικοῦ. Πλύσις στομάχου διὰ κεκαυμένης μαγνησίας, χορήγησις λευκώματος ὠῶν σὲ ½ ὀκᾶ νερό, γάλακτος κλπ.

ι) Δι' ὑδραργύρου (σουμπλιμέ). Πλύσις στομάχου διὰ λευκώματος ὠῶν, χορήγησις ζωϊκοῦ ἄνθρακος, γάλακτος κλπ.

ια) Διὰ πετρελαίου καὶ βενζίνης. Πλύσις στομάχου δι' ὕδατος, χορήγησις ζωϊκοῦ ἄνθρακος καὶ γάλακτος.

ιβ) Δι' οἰνοπνεύματος (μέθη). Πλύσις στομάχου δι' ὕδατος, χορήγησις καφέ, 10 ἕως 20 σταγόνας ἀμμωνίας ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος, ἀμμωνία ἐπὶ τεμαχίου βάμβακος δι' εἰσπνοὰς καὶ ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Σημείωσις: Σκόπιμον κρίνομεν νὰ ἀναφέρουμε καὶ τὰς δηλητηριάσεις τὰς προερχομένας ἀπὸ δήγματα ἑρπετῶν καὶ ἐντόμων ὡς ἐχίδνης, σκορπιοῦ καὶ μελισσῶν.

Ἐπὶ δαγκώματος ἐχίδνης ἐφαρμόζουμε τὴν περίδεσιν πάντοτε ἄνω τοῦ τραύματος καὶ χαράζουμε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ ξυράφι ἢ μαχαίρι γιὰ νὰ τρέξῃ αἷμα ἀρκετό. Ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ κάψουμε τὸ μέρος αὐτὸ μὲ ἀναμένο σίδερο ἢ νὰ βυζάξουμε τὸ μέρος ὥστε νὰ βγῇ ἀρκετὸ αἷμα, τέλος νὰ μεταφέρουμε τὸν πάσχοντα ἀμέσως εἰς νοσοκομεῖον ἵνα ὑποστῇ τὸν ἀντιϊοβόλο ὀρό. Ἐπὶ δηγμάτων σκορπιοῦ καὶ μελισσῶν θέτομεν ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς πληγείσης χώρας ἢ ἀμμωνίαν. Ἡ πρόσκλησις ἰατροῦ εἶναι ἀπαραίτητος, διότι ἐνίοτε ἀπὸ τοιαῦτα δηλητηριώδη δήγματα ἐπέρχεται καὶ θανάτος...

Ὅλαι αἱ ἀναφερθεῖσαι δηλητηριάσεις χαρακτηρίζονται ὡς ὀξεῖαι. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ χρόνιαι δηλητηριάσεις ὀφειλόμεναι εἰς ἐπαγγελματικὰς ἀσχολίας ἢ κακὰς ἕξεις τὰς ὁποίας θὰ ἀναφέρωμεν ἐν συντομίᾳ ἀμέσως κατωτέρω.

4) Χρόνιαι δηλητηριάσεις. α) Μολυβδίασις. Ἐκ ταύτης πάσχουν οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ μεταλλεῖα μολύβδου, ἐργοστάσια, χυτήρια καὶ τυπογραφεῖα. Εἶναι ἐπαγγελματικὴ νόσος καὶ ἐπέρχεται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Εἰς τὰς ἐγκύους γυναῖκας ἐπιδρᾷ δυσμενῶς ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, τὰ δὲ τέκνα τῶν ἐκ χρονίας μολυβδιάσεως πασχόντων γεννῶνται ἀσθενικά, ἠλίθια, ἐπιληπτικά.....

Ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ἐργασίας.

β) Τοξικομανία. Αὕτη εἶναι χρονία δηλητηρίασις τοῦ ὀργανισμοῦ ὀφειλομένη εἰς παρατεταμένην χρῆσιν τοξικῶν φαρμάκων συνεπείᾳ κακῶν συναναστροφῶν καὶ ἕξεων ἢ καὶ πρὸς κατάπαυσιν πόνων ἐπὶ ἀνθρώπων πασχόντων ἐκ διαφόρων νοσημάτων ὡς καρκίνου κλπ.

Τοιαῦτα φάρμακα εἶναι ἡ μορφίνη, ἡ ἡρωΐνη, ἡ κοκαΐνη, ὁ

αἰθήρ, τὸ χασὶς κλπ., ὅσοι δὲ κάμνουν χρῆσιν τοιούτων φαρμάκων λέγονται τοξικομανεῖς.

Οἱ τοξικομανεῖς κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐλαφρᾶς μέθης αἰσθάνονται εὐφορίαν καὶ εὐχαρίστησιν, ἡ φαντασία των εὑρίσκεται ἐν ἐξάρσει δι' ὃ καὶ ὁραματίζονται διάφορες ὀπτασίες καὶ ψευδαισθήσεις συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν τέρπονται, ἄλλοι δὲ μελαγχολοῦν, συγκινοῦνται, κλαῖνε καὶ ἄλλοι γίνονται ὀξύθυμοι, βλάσφημοι, φιλονικοῦν, βιαιοπραγοῦν καὶ ἐγκληματοῦν.

γ) 'Αλκοολισμός: 'Η μεγάλη καὶ καθημερινὴ χρῆσις τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν (κρασί, μπύρα, οὔζο, κονιάκ, οὐΐσκι...) προκαλεῖ τὸν ἀλκοολισμόν.

"Ατομα εὑρισκόμενα σὲ συγκεντρώσεις, διασκεδάσεις κλπ. κατὰ παρακίνησιν (πιέτο καὶ αὐτὸ) πίνουν ὑπὲρ τὸ δέον, ἢ καὶ ἀπὸ μίμησιν, ἐγωϊσμὸν κλπ. 'Ολίγον ὅμως κατ' ὀλίγον συνηθίζουν εἰς τὴν κατάχρησιν, ὁπότε πλέον καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν ἀνάγκην πρὸς πόσιν. 'Η συνήθεια αὕτη καὶ ἡ ἀνάγκη πρὸς πόσιν καταλήγει εἰς πάθος.

Τὸν ἀλκοολισμὸν διακρίνομεν εἰς δύο κατηγορίας:

Πρῶτον. Τὸν ὀξὺν ἀλκοολισμόν (Μέθη). "Ατομα εὑρισκόμενα εἰς συγκεντρώσεις κατόπιν μετρίας οἰνοποσίας ἀποκτοῦν εὐδιαθεσίαν καὶ κέφι, ἅτινα συντελοῦν εἰς τὴν παράτασιν τῆς οἰνοποσίας ὁπότε ἐπακολουθεῖ βαρεῖα μέθη μὲ φαινόμενα ἀσταθείας τοῦ βήματος, θολώσεως τῆς διανοίας, ὕβρεων, φιλονικιῶν κλπ. εἶναι δὲ ἐπόμενον νὰ περιπέσῃ καὶ εἰς κωματώδη κατάστασιν.

'Η παροχὴ βοηθείας ἐπὶ τοιαύτης μέθης συνίσταται εἰς πλύσιν τοῦ στομάχου δι' ὕδατος, ἐνέσεων καφεΐνης, χορήγησιν καφέ, ἀμμωνίας, ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κλπ.

Δεύτερον. Τὸν χρόνιον ἀλκοολισμόν. "Ανθρωποι οἵτινες καταναλίσκουν ἀσυνήθεις ποσότητας οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καταντοῦν ἀλκοολικοί. 'Η ἐπιβλαβὴς ἐπίδρασις τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐπιφέρει καὶ ἀναλόγους παθήσεις. Π.χ. ὁ στόμαχος ὑφίσταται διάτασιν καὶ χρονίαν γαστρίτιδα, τὸ σικότι παθαίνει κίρρωσιν, ἡ καρδιὰ τὴν ἀλκοολικὴν μυοκαρδίτιδα, ἐκ δὲ τοῦ νευρικοῦ συστήματος παρατηροῦνται παραληρήματα, φόβος, ταραχώδης ὕπνος, μελαγχολία, παραφροσύνη. 'Εκ τῶν ὀφθαλμῶν παρατηροῦνται ὀπτικαὶ διαταραχαὶ (σκηναὶ καταδιώξεως, φόνου, ἐγκλήματος.....). 'Εκ τῶν ὤτων, ἀκουστικαὶ διαταραχαὶ (πυροβολισμοί, κρότοι, φωναί.....) κλπ.

Μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ διαστήματος ὁ ἀλκοολικὸς ἄνθρωπος παθαίνει τὴν ἀλκοολικὴν ἄνοιαν, ὁπότε περιπίπτει εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Διατελεῖ χωρὶς μνήμην, χωρὶς θέλησιν, χωρὶς ἔλεγχον ἐπὶ τοῦ ἀτόμου του, εἶναι ἀδιάφορος διὰ τὴν κατάστασίν του, βρωμερός, ἐλεεινὸς καὶ ἐν μιᾷ λέξει ἀνθρώπινον ράκος.

Καθημεριναὶ συζυγικαὶ σκηναὶ λαμβάνουν χώραν ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ὠθοῦνται παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς πρὸς ἔκλυτον βίον, πρὸς ἐξεύρεσιν χρημάτων διὰ τὸν ἀλκοολικὸν πατέρα. Οὕτω ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀλκοολικοῦ διαλύεται.

"Ετερα καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα προέρχονται ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Κάθε ἀλκοολικὸς πατέρας μεταδίδει εἰς τὰ γεννόμενα τέκνα του τὰ στίγματα τοῦ ἀλκοολισμοῦ (τέκνα κωφάλαλα, ἐπιληπτικά, μανιακά, ἠλίθια, ἐγκληματικὰ κλπ. Οὕτω ἡ νόσος αὕτη καταντᾷ φοβερὰ μάστιξ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Εἰς περιφερείας ἔνθα γίνεται μεγάλη παραγωγὴ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ μεγάλη κατανάλωσις αὐτῶν, διὰ τοῦτο καὶ οἱ παράφρονες ἀνέρ-

χονται εἰς τριπλάσιον ἀριθμὸν ἀπὸ τὰς περιφερείας εἰς τὰς ὁποίας ἡ παραγωγὴ εἶναι μικροτέρα.

Ἡ θεραπεία βασίζεται εἰς τὴν ἀποδηλητηρίασιν τοῦ ὀργανισμοῦ κατόπιν διακοπῆς τῆς πόσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἥτις ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀναπαύσεως ἐπὶ τῆς κλίνης, γαλακτικῆς διαίτης καὶ αὐστηρᾶς ἐπιβλέψεως εἰς θεραπευτήριον, διότι οὗτοι δὲν λησμονοῦν τὸ πάθος των.

Διὰ τοὺς μὴ δυναμένους νὰ θεραπευθοῦν, ὑπάρχουν ἄσυλα ἀνιάτων ἐντὸς τῶν ὁποίων κλείονται διὰ βίου.

Σημείωσις. Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τοὺς ἀλκοολικοὺς ἀπὸ τοὺς διψομανεῖς, διότι οἱ μὲν ἀλκοολικοὶ πάσχουν συνεπείᾳ πολυποσίας οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, οἱ δὲ διψομανεῖς πάσχουν διανοητικῶς πρὸ τοῦ νὰ πιοῦν ποτά.

Ἡ διψομανία εἶναι αἴσθημα ἀπὸ τὸ ὁποῖον καταλαμβάνονται ἄτομα τινά, ὥστε νὰ παρουσιάζουν ταῦτα ἐπιθυμίας καὶ τάσεις πρὸς χρῆσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Τὰ ἄτομα ταῦτα ἀδυνατοῦν νὰ ἀντισταθοῦν κατὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου. Πίνουν κρυφὰ καὶ οὐδέποτε φανερά. Μετὰ δὲ τὴν πόσιν μετανοοῦν, συγκινοῦνται καὶ αἰσθάνονται ντροπὴν διὰ τὴν πρᾶξιν των ταύτην.

δ) Νικοτινισμός: Εἶναι δηλητηρίασις τοῦ ὀργανισμοῦ ὀφειλομένη εἰς τὴν νικοτίνην τοῦ καπνοῦ, ὅσα δὲ ἄτομα κάμνουν κατάχρησιν καπνοῦ, παθαίνουν χρονίαν διὰ νικοτίνης δηλητηρίασιν, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας προσβάλλεται τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα καὶ παρουσιάζει κατάρρουν τῶν βρόγχων καὶ τῶν πνευμόνων. Ἐπίσης προσβάλλεται τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ παρουσιάζονται ἀϋπνίαι, τρόμος χειρῶν κλπ. Τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα προσβάλλεται ἀπὸ νευραλγίας κατὰ τὴν προκάρδιον χώραν, παλμοὺς τῆς καρδίας καὶ τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ στηθάγχην.

Οἱ τὸ πρῶτον καπνίζοντες παθαίνουν ὀξεῖαν δηλητηρίασιν, ἥτις εἶναι μικρᾶς διαρκείας καὶ ἐντάσεως. Τὰ συμπτώματα ἅτινα παρέρχονται ἐντὸς ὀλίγου, εἶναι ὠχρότης τοῦ προσώπου, ἴλιγγοι καὶ ἐνίοτε ἔμετοι.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΛΟΙΜΩΔΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Α'. ΓΕΝΙΚΑ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι προσβάλλονται ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι μὲν μεταδίδονται ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον καὶ εἶναι κολλητικαί, διὰ τοῦτο λέγονται λοιμώδεις νόσοι, ἄλλαι δὲ δὲν μεταδίδονται. Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν ἐν συντομίᾳ μόνον τὰς λοιμώδεις νόσους, αἵτινες ἄλλοτε μὲν ἐπέρχονται κατὰ περιόδους μακρῶν χρονικῶν διαστημάτων ὑπὸ μορφὴν μεγάλων ἐπιδημιῶν προερχομένων ἐκ ξένων χωρῶν καὶ λέγονται ἐπιδημικαὶ ἀσθένειαι, ἄλλοτε δὲ ἐμφανίζονται ὡς σποραδικὰ κρούσματα ἐν τῇ χώρᾳ ἢ καὶ ὁμαδικὰ τοιαῦτα κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ λέγονται ἐνδημικαί.

Ὡς ἀναφέραμε εἰς ἄλλο κεφάλαιον, ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου λειτουργεῖ κατὰ συστήματα, ὡς τὸ ἀναπνευστικόν, τὸ κυκλοφορικὸν κλπ. Πᾶσα λοιπὸν διαταραχὴ τῆς ἁρμονικῆς λειτουργίας τῶν συστημάτων τούτων, εἶναι παθολογικὴ κατάστασις καὶ δημιουργεῖ τὴν νόσον. Ἀντιθέτως δὲ πᾶσα ἁρμονικὴ λειτουργία αὐτῶν, συμβολίζει τὴν ὑγείαν.

Β'. ΠΕΡΙ ΠΑΘΟΓΟΝΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

Τὸ αἴτιον ποῦ προκαλεῖ τὴν νόσον, εἶναι διάφορα παθογόνα μικρόβια.

1) Τί εἶναι μικρόβια; Μικρόβια εἶναι μονοκύτταροι ὀργανισμοὶ ἀόρατοι διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁρατοὶ δὲ μόνον διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Ὑπάρχουν ὅμως μικρόβια ἀόρατα καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἀκόμη καὶ λέγονται διηθητοὶ ἰοί. Τὰ μικρόβια ἀνήκουν εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τοῦ ζωϊκοῦ ἢ φυτικοῦ βασιλείου, εὑρίσκονται δὲ εἰς τὸν πλανήτην ἡμῶν ἀφ' ὅτου ἀνεφάνη ὁ ἔμβιος κόσμος.

2) Ποῦ ζοῦν καὶ πῶς ἀναπτύσσονται τὰ μικρόβια; Ταῦτα ζοῦν καὶ ἀναπτύσσονται ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐπομένως ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδράσεις. Οὕτω τὸ ὑπερβολικὸν ψῦχος ἐπιδρᾷ δυσμενῶς ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ ἀναπτύξεως τῶν μικροβίων. Ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν καὶ ὁ πολλαπλασιασμὸς ἀναστέλλεται ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν διαρκοῦς καὶ ὑπερβολικοῦ ψύχους. Ὑπὸ θερμοκρασίαν κάτω τοῦ μηδενός, ταῦτα ζοῦν εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν, χωρὶς ὅμως νὰ φονεύωνται. Τὰ μικρόβια φονεύονται, ὅταν εὑρίσκωνται ὑπὸ θερμοκρασίαν ἄνω τῶν 45 βαθμῶν. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ἡ καλυτέρα θερμοκρασία διὰ τὴν ζωὴν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῶν εἶναι ἀπὸ 0° ἕως 40° καὶ 45°.

Τὰ μικρόβια εἰσερχόμενα ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἐκκρίνουν δηλητηριώδεις οὐσίας τὰς λεγομένας τοξίνας, αἵτινες τοξῖναι δημιουργοῦν τὴν λεγομένην λοίμιξιν. Ὅταν δὲ τὰ μικρόβια ἐπικάθηνται ἐπὶ τραυματικῆς τινὸς ἐπιφανείας ἢ ἐξελκώσεως, προκαλοῦν τὴν μόλυνσιν.

3) Ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ μικρόβια; Ἡ κυριωτέρα πηγὴ ἐξ ἧς προέρχονται ταῦτα εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα τῶν νοσούντων ἀτόμων ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέρχονται τὰ διάφορα ἐκκρίμματα (κόπρανα, οὖρα, πῦον, πτύελα κλπ.) τὰ ὁποῖα εἶναι πλήρη μικροβίων. Ἀπὸ τὰ ἐκκρίμματα ταῦτα μολύνεται τὸ περιβάλλον (ἀήρ, ἔδαφος, τρόφιμα, ὕδωρ κλπ.).

4) Τὰ μικρόβια ἀπὸ ποῦ εἰσέρχονται εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν καὶ διά τίνων μέσων;

Τὰ μικρόβια ἔχουν πολλὰς εἰσόδους καὶ ποικίλα μέσα δι' ὧν εἰσέρχονται εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Π. χ. Διὰ τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος μέσῳ τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου μεταδίδεται ἡ φυματίωσις, ἡ γρίππη κλπ. Ἔστω γνωστὸν ὅτι ὁ ἀὴρ τῶν κλειστῶν χώρων, τῶν ὑπογείων, τῶν ἐργοστασίων ὡς καὶ τῶν μεγαλουπόλεων δὲν εἶναι καθαρός, ἀντιθέτως δὲ τῶν ὀρέων, τῶν δασῶν καὶ τῆς θαλάσσης εἶναι καθαρός. Διὰ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος μέσῳ τῶν τροφῶν, τοῦ ὕδατος κλπ. ἅτινα μολύνονται ἀπὸ τὰ πλήρη μικροβίων ἐκκρίμματα. Ἡ μόλυνσις τῶν τροφῶν γίνεται ἀπὸ τὶς μυῖγες, τὴ σκόνη, τὰ ἀκάθαρτα χέρια (ὡς ἐπὶ τύφου, δυσεντερίας κλπ.). Ἀπὸ τὸ γάλα τὸ ὁποῖον μολύνεται ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα δοχεῖα τοῦ γαλακτοπώλου, ἢ ἀπὸ τὰ μεμολυσμένα χέρια του, ἢ ἀπὸ τὸ μεμολυσμένο νερὸ διὰ τοῦ ὁποίου νερώνει τὸ γάλα, ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ γάλα τῶν ἀσθενούντων αἰγῶν καὶ ἀγελάδων (ὡς μελιταῖος πυρετός, φυματίωσις....).

Διὰ τοῦ δέρματος κατόπιν τσιμπίματος ἐντόμων καὶ παρασίτων (κώνωπες, ψύλλοι, ψῆρες, τσιμπούρια....) ἢ καὶ τῆς ἐπαφῆς, ὡς ἡ ψώρα κλπ. Διὰ τῆς κατοικίας ἔνθα παρέμενεν ἀσθενής τις. Διὰ τῶν ἐνδυμάτων καὶ ἀντικειμένων πάσης φύσεως τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο ὁ πάσχων. Τέλος διὰ τῆς κληρονομικότητος, ἀπὸ τοὺς πάσχοντας γονεῖς εἰς τὰ τέκνα των.

5) Πῶς δημιουργεῖται ἡ λοίμωξις; α) Διὰ νὰ δημιουργηθῇ λοίμωξις πρέπει τὸ μικρόβιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ὀργανισμὸν διὰ τῆς καταλλήλου ὁδοῦ, διότι κάθε μικρόβιον ἐκλέγει ἴδιον μέρος εἰσόδου καὶ ἐγκαταστάσεως διὰ τὴν ἀνάπτυξίν του καὶ πολλαπλασιασμόν, π.χ. τὸ τοῦ τύφου ἐκλέγει τὸ λεπτὸν ἔντερον, τὸ τῆς βλενορροίας τὸν βλεννογόνον τῆς οὐρήθρας, τοῦ κόλπου κλπ.

β) Ἕτερος σπουδαῖος παράγων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἢ μὴ τῆς λοιμώξεως εἶναι ἡ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει ἐκ φύσεως τὴν δύναμιν νὰ ἀμύνεται κατὰ τῶν μικροβίων καὶ νὰ ἐξουδετερώνῃ τὰ μικρόβια τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται ἐντὸς αὐτοῦ. Ἡ δύναμις αὕτη λέγεται ἄμυνα. Ὅταν ἡ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι ἰσχυρά, ἐξουδετερώνει τὰ μικρόβια καὶ ἀποτρέπει τὸν κίνδυνον τῆς λοιμώξεως, ὅταν ὅμως ἡ ἄμυνα εἶναι μικρὰ καὶ ἀσθενής, τότε τὸ μικρόβιον ὑπερνικᾷ καὶ ἐπικρατεῖ. Οὕτω δημιουργεῖται ἡ λοίμωξις.

γ) Ἐξ ἴσου σπουδαῖοι παράγοντες ὑπάρχουν καὶ ἐκ μέρους τῶν μικροβίων. Τοιοῦτοι εἶναι: α) Ἡ τοξικὴ δύναμις τοῦ μικροβίου ἡ ὁποία ὅταν εἶναι ἰσχυρὰ κάμπτει τὴν ἄμυναν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ καταβάλλει αὐτόν, β) Ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν εἰσδυσάντων μικροβίων, δηλαδὴ ὅσον περισσότερα μικρόβια εἰσέλθουν, τόσον εὐκολώτερον καταβάλλεται ἡ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ προκαλεῖται ἡ λοίμωξις.

Μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων, δηλαδὴ τῆς ἀμύνης τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν μικροβίων ἀφ' ἑτέρου, διεξάγεται ἕνας συνεχὴς πόλεμος καὶ μία μεγάλη μάχη, ἔνθα ἢ θὰ ὑπερισχύσῃ ἡ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ θὰ ἀποτραπῇ ἡ λοίμωξις, ἢ θὰ ἐπικρατήσουν τὰ μικρόβια τὰ ὁποῖα διὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, θὰ διασπαροῦν εἰς ὅλον τὸν ὀργανισμὸν καὶ θὰ δημιουργήσουν τὴν νόσον. Ὁ ὀργανισμὸς ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ἀμύνεται κατὰ τῆς νόσου καὶ ἐὰν τελικῶς οὗτος ὑπερισχύσῃ καὶ νικήσῃ, θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἴασις τοῦ ἀτόμου, ἐὰν ὅμως νικηθῇ καὶ ὑποκύψῃ, θὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

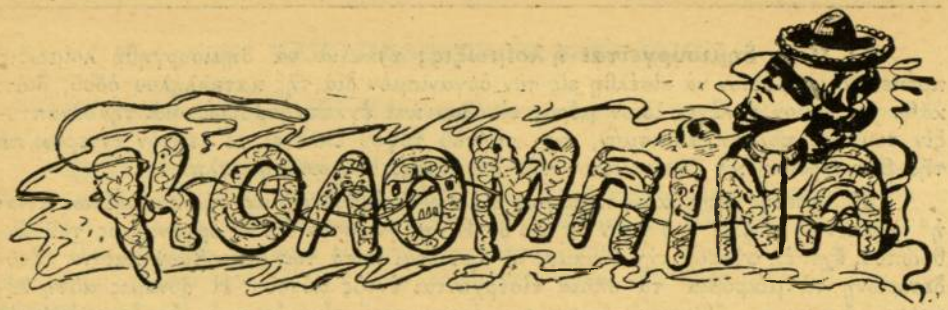
Εἴς τινα ἄτομα ἡ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι τόσον ἀνεπτυγμένη, ὥστε ταῦτα δὲν προσβάλλονται ἀπὸ μικρόβια τινὰ καὶ ἑπομένως δὲν νοσοῦν. Τὰ ἄτομα ταῦτα λέγονται ἄνοσα, ἡ δὲ ἰδιότης τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ὀργανισμὸς ὥστε νὰ μὴν προσβάλλεται ἀπὸ νοσήματα τινά, λέγεται ἀνοσία. Ἡ ἀνοσία ὅταν εἶναι ἐκ φύσεως λέγεται φυσικὴ ἀνοσία, ὅταν δὲ ὁ ὀργανισμὸς προσβληθῇ ἀπὸ ἐπιδημικήν τινὰ νόσον, θὰ ἀποκτήσῃ ἀνοσίαν ἡ ὁποία λέγεται ἐπίκτητος ἀνοσία.

Γ'. ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ

Τοιαῦτα εἶναι ἡ ἀπολύμανσις καὶ ἡ ἀπομόνωσις.

1) Ἀπολύμανσις: Αὕτη γίνεται μὲ χημικὰ μέσα, δηλαδὴ διάφορα φάρμακα τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλην μικροβιοκτόνον ἰδιότητα, ὅπως τὸ φαινικὸν ὀξύ, ὁ ὑδράργυρος (σουμπλιμέ), ἡ καυστικὴ ποτάσσα, ἡ φορμόλη, ὁ ἀσβέστης κλπ. Ἡ ἀπολύμανσις γίνεται καὶ μὲ φυσικὰ μέσα, ὅπως εἶναι ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὁποίας τὰ μικρόβια φονεύονται. Τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἐπιτυγχάνομεν διὰ βρασμοῦ ἐπὶ 20 λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ δι' ἀτμοῦ 100 βαθμῶν καὶ ἄνω ἐντὸς τῶν ἀπολυμαντικῶν κλιβάνων. Ἡ ἀπολύμανσις πρέπει νὰ γίνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας ἑνὸς ἀνθρώπου καθὼς καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς. Τὸ ἡλιακὸν φῶς ἔχει ἐπίσης ἀπολυμαντικὴν ἰδιότητα, χάρις εἰς τὰς ἰώδεις καὶ ὑπεριώδεις ἀκτίνας.

(Συνεχίζεται)

«...Νύχτα Καρναβαλιοῦ... Νύχτα ὅπου τὸ ἀπαλὸ ἀγέρι ποὺ προμηνύει τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἄνοιξης, χαϊδεύει σὰν βελοῦδο τὸ πρόσωπο.... Θαρρεῖς καὶ θέλει νὰ » τοῦ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ ποὺ τοὔκαμε μὲ τὸ χειμωνιάτικο ἀγιάζι... νὰ τοῦ λιγο- » στέψῃ τὴν ἀγριάδα καὶ νὰ τὸ προσαρμόσῃ στὴν Ἄνοιξη....

« Περασμένα μεσάνυχτα ἀλλὰ τούτη ἡ νύχτα δὲν νοιώθει ἀπὸ σιγαλιά. Εἶναι » πολυθόρυβη, γεμάτη ἀπ' τὸ χρῶμα τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῆς μουσικῆς τὴ φωνή. » Ἀντηχεῖ ἀπὸ γέλια, ἀπὸ φωνές, ἀπὸ ρόδες αὐτοκινήτων ποὺ γλυστρᾶνε γοργὰ » στὴν ἄσφαλτο...

« Παντοῦ κόσμος, παντοῦ ξεγνοιασιά, παντοῦ φασαρία. Τὸ κέντρο ποὺ εἶναι » ἀπέναντί μας, εἶναι λουσμένο στὸ χρῶμα. Ἀπ' τὶς κορφὲς τῶν παραθυριῶν του » ξεπηδᾶνε στὸ δρόμο κοκκινωπές, ρόδινες, πράσινες ἀνταύγειες. Ἕνα βουητὸ » πελώριας κυψέλης ξεχύνεται ἀπὸ κεῖ μέσα....

« Εἶναι ἡ τελευταία νύχτα τοῦ Καρναβαλιοῦ ἀπόψε. Νύχτα ποὺ δὲν εἶναι » γιὰ τὴ μοναξιὰ φτιαγμένη. Ὑπάρχει σ' ὅλους ἡ συναίσθηση τοῦ ὅτι ἀπὸ αὔριο » μπαίνει τελεία καὶ παῦλα στὴν περίοδο τοῦ ξεφαντώματος καὶ τοῦ γλεντιοῦ, »Ἀπὸ αὔριο μιὰ ἄλλη περίοδος ἀρχίζει. Περίοδος προσευχῆς καὶ νηστείας, περίο- » δος μετανοίας γιὰ τὴν... ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσαν γυ- » ναῖκα... Συμφωνεῖς ;

« Γιὰ αὔριο αὐτὰ ὅμως. Γι' ἀπόψε, δὲν ὑπάρχει τίποτα ἄλλο στὴν σκέψη » τῶν ἀνθρώπων ἐκτὸς ἀπ' τὸ φόβο τῆς μοναξιᾶς. Τέτοια νύχτα δὲν εἶναι γιὰ » μοναξιά. Ὅλοι θὰ δώσουν τὸ παρὸν στὸ προσκλητήριο τῆς σερμπαντίνας. Τὸ » ποῦ θὰ γίνῃ τὸ προσκλητήριο, δὲν ἔχει σημασία. Εἴτε σὲ φωτοπλημμυρισμένες » σάλες χορευτικῶν κέντρων, εἴτε σὲ κομψὰ ἀρωματισμένα σαλόνια, εἴτε σὲ φτω- » χόσπιτα ποὺ τὰ ζευγάρια θὰ σκοντάφτουν χορεύοντας, στὰ σύνεργα τῆς κουζίνας, » εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτό....

« Γλυκειὰ ἡ συντροφιὰ τῆς σερμπαντίνας σ' αὐτὲς τὶς νύχτες. Ἀνάγκη ἐπι- » τακτικὴ τὸ τραγοῦδι. Ἀπαραίτητα τὰ πέταλα τοῦ κομφετί....

« Σὲ βοηθοῦν ὅλα τοῦτα σὲ πολλά. Σοῦ θυμίζουν τὸ χρῶμα ποὺ παίρνουν » τὰ ὄνειρα, οἱ προσδοκίες....Σοῦ ξεσκεπάζουν τὸν πραγματικό σου ἑαυτό... Μοιά- » ζουν σὰν τὶς ἐλπίδες ποὺ τοποθετοῦνται σκόρπιες, ἐπιπόλαια, ποὺ ρίχνονται ὅπου » τύχῃ...».

Εἴχαμε τελειώσει τὸ τετράωρο 22—2 κι' εἴμασταν, φυσικά, κουρασμένοι κάπως. Ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι μου προσπαθοῦσα νὰ κοιμηθῶ ἐνῷ ὁ ὀνειροπόλος συνάδελφος μονολογοῦσε ἀκόμη ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ποῦ ὕπνος ὅμως... Στὸ μυαλό μου γύριζαν σὰν κινηματογραφικὴ ταινία τόσα καὶ τόσα πράγματα. Ἔβλεπα μὲ τὴ φαντασία μου χορούς, σερμπαντίνες, φῶτα πολλά, μουσικὴ μεθυστική....

***

«—Θυμᾶμαι μιὰ τελευταῖα νύχτα τοῦ Καρναβαλιοῦ, ξανάρχισε ἐκεῖνος

» στριφογυρίζοντας στὸ κρεββάτι του καὶ διώχνοντας τελείως κάθε σκέψη γιὰ ὕπνο. »Ἔχουν περάσει κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε, μὰ ἦταν σὰν καὶ τὴν ἀποψινή. Γλέντι, » χαρά, εὐτυχία. Χρῶμα καὶ μουσική, ξεγνοιασιά, κέφι, αἰσθηματικὸ κι' αἰσθη- » σιακὸ μεθῦσι... Ἦταν νύχτα σὰν καὶ τὴν ἀποψινή... Τὰ ζευγάρια εἶχαν κατακλύσει ἀ- » σφυκτικὰ τὴ μεγάλη σάλα τοῦ Χορευτικοῦ Κέντρου κι' ὁ χορός, τὸ κέφι καὶ τὸ ξε- » φάντωμα, βρίσκονταν στὴν ἀποθέωσή τους. Τὰ γέλια καὶ τὰ ξεφωνητὰ ξέσχιζαν » τὴν αἰθέρια νυχτιὰ καὶ γίνονταν ἀντίλαλος ποὺ ἐπαναλάμβανε σὲ τόνο ἄγριο » τὰ ὅσα ἄκουγε. Οἱ ρὸζ καὶ οἱ πράσινες σερμπαντίνες τυλίγονταν σὰν τροπικὰ » φίδια στὰ κορμιὰ τῶν χορευτῶν, φλυαροῦσαν στὸ πέταγμά των γιὰ τὰ εἰδύλλια » ποὺ ἔπλεκαν μὲ τὸ χρῶμα καὶ τὸ εὔθραστο ὑλικό τους. Οἱ μουσικοὶ ἔβαζαν » τὰ δυνατά τους νὰ σκορπίσουν τὴν πιὸ τρανὴ ἁρμονία. Ὁ πιανίστας χτυποῦσε » τὰ πλῆκτρα ἀτάραχος καὶ ἱδρωμένος, ἡ Ντιζὲζ ἔκλεινε παθητικὰ τὰ μάτια τρα- » γουδώντας τὸ βάλς τῶν κεριῶν μὲ βελούδινη φωνή....

« Καὶ τὰ ζευγάρια χόρευαν. Κυρίες ἡλικιωμένες μὲ ἀρκετὲς ρυτίδες στὸ » πρόσωπο, κύριοι μὲ γκρίζους κροτάφους. Οἱ πιὸ φρόνιμες ἀπ' τὶς κυρίες αὐτές, » εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ δημιουργήσουν μὲ τὴ μάσκα τὴν ψευδαίσθηση τῆς νεότητας. » Κι' οἱ προνοητικοὶ κύριοι εἶχαν βάψει μὲ σκοῦρο χρῶμα τοὺς γκρίζους κρο- » τάφους....

« Πλειοψηφοῦσαν τὰ νειᾶτα. Αἰθέριες Κολομπίνες μὲ μακρυὲς πλεξοῦδες, » λεβεντόκορμοι νέοι μὲ λαδωμένα μαλλιά. Λίγοι οἱ μασκοφόροι ἀπ' αὐτούς....

« Κυττοῦσα ἀπ' τὸ τραπέζι μου μιὰ ζηλευτὴ Κολομπίνα. Ταλαντευόταν τόσο » ρυθμικὰ στοὺς ἤχους παθητικῶν ταγκὸ καὶ εἶχε γίνει τὸ ἀντικείμενο γιὰ ἐνθου- » σιώδη σχόλια ἀπ' τὴν πλειοψηφία τῶν θαμώνων. Φαινόταν ἀφάνταστα εὐτυχι- » σμένη καὶ τὸ προκλητικό της σῶμα ἄναβε καϋμοὺς ἐρωτικοὺς σ' ἐκείνους ποὺ » τὴν περιστοιχίζανε.

« Ἕνας μελαψὸς Πιερότος ἦταν ὁ συνοδός της στὴν ἀρχή. Ἔγιναν τρεῖς, » τέσσαρες, πέντε κατόπιν. Πολλὲς οἱ γνωριμίες της. Καὶ πολλὲς οἱ ὑποχρεώσεις » της γιὰ ὅλους ὅσους τὴν ἐπλησίαζαν. Ἔπρεπε σ' ὅλους νὰ χαμογελᾷ, σ' ὅλους νὰ » παραδίνῃ τὸ αἰθέριο σῶμα της, γιὰ νὰ στροβιλισθῇ στὴ δίνη τοῦ Χοροῦ....

« Κοινωνική της ὑποχρέωση αὐτή. Καθωσπρεπισμὸς ποὺ ἔφτασε ἀναλλοί- » ωτος μέχρι σήμερα....

« Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα ὅταν πέταξε τὴ μάσκα. Πρόσεξα τότε ὅτι » πολλὲς ἦταν οἱ στιγμὲς ποὺ ἐνῶ χόρευε, τὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε τὴν μεγάλη » ἀκτινοβολία ποὺ κατοπτρίζει τὴν εὐτυχία. Στοὺς ψίθυρους τοῦ Καβαλλιέρου » ὅμως, γύριζε τὸ πρόσωπο πρὸς τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ διάβαζα τότε στὴ μορφή » της τὴν τραγωδία, ποὺ τυπωνόταν τόσο ἔντονα. Στιγμιαία ἡ κατάσταση αὐτή. » Γιατὶ ἀμέσως, τὸ τραγικὸ ὕφος διαδεχόταν ἡ προσποιητὴ εὐδαιμονία. Εἶδα ὅτι » τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ διαδέχονταν πιὸ συχνὰ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὅταν ἐκείνη » χόρευε μὲ τὸν μελαψὸ Πιερότο.

« Κάτι συνέβαινε. Μὰ δὲν βαρυέσαι, σκέφτηκα. Νέοι εἶναι, ἴσως νἄχουν » καὶ τὰ βάσανά τους... Καὶ νἆναι τὰ βάσανά τους ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἐμεῖς δὲν πρέπει » νὰ ἐπεμβαίνουμε....

***

« Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε ἕνα παθητικὸ ταγκὸ καὶ τὰ ζευγάρια σηκώθηκαν » μονομιᾶς. Ἡ πίστα κατακλύσθηκε, χαμήλωσαν τὰ φῶτα καὶ οἱ κοκκινωπές, » πράσινες, ρόδινες ἀνταύγειες, σκέπασαν τὰ πρόσωπα τῶν χορευτῶν. Τὰ κεφάλια » ἔγειραν, οἱ σερμπαντίνες ξετυλίχθηκαν σιγομουρμουρίζοντας καὶ μιὰ ἀπόκοσμη » ἁρμονία ξεχύθηκε παντοῦ....

« Χόρευα πολὺ κοντὰ στοὺς δύο νέους, ὅταν ἐκείνη σταμάτησε ἀπότομα τὸ

» χορὸ της. Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κυττώντας τὸν Πιερότο κατάματα, τοῦ εἶπε » σιγανά.

«—Καλά, θὰ γίνῃ τὸ χατῆρι σου. Μὴν ἐλπίζεις ὅμως σὲ τίποτα πλέον.... » Κι' οὔτε νὰ μιλήσῃς ποτὲ γιὰ μένα....Θ' ἀφήσῃς νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἦταν ἕνα τυχαῖο » δυστύχημα....».

«—Μὴ λὲς βλακεῖες, ἀποκρίθηκε κεῖνος, καὶ τὴν παρέσυρε συνεχίζοντας τὸ » χορό. Πρέπει νὰ ζήσῃς... Γρήγορα θὰ ξεχασθοῦν ὅλα...».

« Τὰ φῶτα ἄναψαν πάλι καὶ ἡ πίστα ἄδειασε.Ἡ συντροφιὰ τῆς Κολομπίνας » σηκώθηκε. Πλήρωσαν κι' ἔφυγαν....

«... Τυχαῖο δυστύχημα...». «Πρέπει νὰ ζήσῃς....». Δὲν μπορεῖ.... » Εἶπα στοὺς δικούς μου ὅτι κάποια ὑπηρεσιακή μου ἀνάγκη μὲ ὑπεχρέωνε νὰ » λείψω γιὰ λίγο καὶ παίρνοντας τὸ παλτό μου, βγῆκα ἀπ' τὸ Κέντρο.

« Προχώρησαν ἀρκετὰ καὶ σὲ κάποιο σταυροδρόμι χώρισαν. Οἱ δύο νέοι » ἔστριψαν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ αὐλόπορτα.

« —Σ' ἀφήνω τώρα, εἶπε ὁ Πιερότος. Καὶ ὅπως εἴπαμε... Πιστεύω νὰ μὴν » κάνῃς καμμιὰ κουταμάρα!....Ἡ ζωὴ εἶναι πάντοτε γλυκειά... ὅλα ξεχνιοῦνται....

« Σήκωσε τὸ γιακά του κι' ἔφυγε σιγοσφυρίζοντας.Ἐκείνη ἀνέβηκε τρικλίζοντας » μερικὰ μαρμάρινα σκαλιὰ καὶ σὲ λίγο ἕνα θαμπὸ φωτάκι φάνηκε στὶς κλειστὲς » γρίλλιες. Ἑτοιμαζόμουνα νὰ φύγω βλαστημώντας τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὶς ἀβά- » σιμες ὑποψίες μου, ὅταν ἄκουσα κλαυθμηρίσματα μικροῦ παιδιοῦ. Ταυτόχρονα » τὸ φῶς ἔσβυσε καὶ ἡ πόρτα μισάνοιξε.

«Ἡ νεαρὴ γυναίκα ξεπρόβαλλε κυττάζοντας γύρω της σὰν φοβισμένη. Κρα- » τοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρὸ καὶ κλείνοντας ἀθόρυβα τὴν πόρτα, ἔφυγε » μὲ βιαστικὰ βήματα. Προχώρησε κάμποσα βήματα καὶ σταμάτησε σ' ἕνα σκο- » τεινὸ περιποιημένο σπιτάκι. Κύτταξε γύρω της σὰν ὕποπτη καὶ κατόπιν ἀπώ- » θεσε τὸ μωρὸ στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ. Ἔβγαλε ὕστερα ἕνα γράμμα » καὶ τὸ στήριξε στὰ ροῦχα του....

« Στάθηκε γιὰ λίγο κυττάζοντας τὸ μωρὸ καὶ κατόπιν ἔφυγε σὰν κυνηγημένη.

«Μόλις ἔκανα νὰ τρέξω κοντά της, ἄκουσα δυνατὰ κλαυθμηρίσματα τοῦ μικροῦ. » Ἔστρεψα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὰ κεῖ καὶ τὸ εἶδα νὰ κατρακυλᾷ τὰ σκαλιὰ βγά- » ζοντας ἀπεγνωσμένα τσιρίγματα. Πλησίασα κι' ἐνῷ τὸ τοποθετοῦσα πρόχειρα » ἀνάμεσα σὲ δυὸ γλάστρες, τὰ μάτια μου ἔπεσαν στ' ἀνοιχτὸ γράμμα. Τὸ σή- » κωσα καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διάβασα:

« «Μὴ θελήσετε ποτὲ νὰ μάθετε ποιοὶ ἦταν οἱ γονεῖς του. Ὁ πατέρας του » ἦταν ἕνας περαστικὸς ποὺ ξανάφυγε κι' ἡ μητέρα του ζήτησε τὴν ἐξιλέωση στὸ » θάνατο. Ἀγαπῆστε το. Σᾶς τὸ ζητᾷ μιὰ δυστυχισμένη Κολομπίνα».

« Τὸ παράτησα καὶ τρέχοντας μ' ὅλη τὴ δύναμή μου πρὸς τὸ μέρος ποὺ » κατευθύνθηκε ἡ Κολομπίνα, ἔπεσα πάνω σ' ἕναν ἀστυφύλακα ποὺ ἐρχόταν τρέ- » χοντας πρὸς τὰ κεῖ, γιατὶ ἄκουσε τὶς φωνὲς τοῦ μωροῦ. Μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω » νομίζοντας ὅτι εἶμαι κακοποιὸς....καὶ ποιὸς ξέρει τὶ ἄλλο. Τοῦ ἐξήγησα ὅμως » τὸ τὶ συνέβαινε καὶ γύρισε πρὸς τὸ μωρό.

«Ἔτρεξα λίγο ἀκόμα καὶ τὴν εἶδα νὰ στέκεται κοντὰ στὶς σιδερένιες ράγες » τοῦ τραίνου. Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούγονταν ὁ θόρυβος τῶν βαγονιῶν ποὺ ἔφθαναν. » Πλησίασα καὶ παρέμεινα ἀκίνητος πίσω ἀπὸ ἕναν τοῖχο. Ἤμουνα περίεργος νὰ » δῶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐνεργοῦσε. Θἄχε τὴν δύναμη νὰ πέσῃ μπροστὰ » στὸ τραῖνο, ἢ θὰ ὀπισθοχωροῦσε πανικόβλητη!....

« Τὸ τραῖνο βρίσκονταν τώρα σὲ μικρὴ ἀπόσταση....Κείνη κυττοῦσε πρὸς » τὸ μέρος του, προχωρῶντας σιγὰ—σιγὰ πρὸς τὶς ράγιες....

« Λίγες στιγμὲς ἀκόμη....Ἂν ἀγαποῦσε τὴ ζωή της, θἄπρεπε νὰ ἐπισθοχω- » ρήσῃ τώρα!....

«Ἔγειρε τὸ σῶμα της μπροστά....Μὰ πρὶν πέσῃ, τὴν ἅρπαξα καὶ τὴν τράβηξα » πίσω.

***

«—Γιατὶ μὲ σώσατε ; ἦταν ἡ πρώτη φράση τῆς Κολομπίνας μόλις συνῆλθε » ἀπ' τὸν κλονισμό. Νομίζετε ὅτι κάνατε καλό ;.....Ὅτι μὲ σ ώ σ α τ ε ;..... « Καὶ τὸ παιδί μου ; Τί νἄγινε ἄραγε...

« — Τὸ πῆρε ἕνας ἀστυφύλακας....

« —Ἀστυφύλακας;....Θεέ μου!....Τὸ καϋμένο τὸ παιδί μου...Ποιὸς ξέρει τὶ » θὰ τραβήξῃ....

« Δὲν τῆς μίλησα. Τὴν πῆρα καὶ βαδίζοντας ἀργά, φτάσαμε στὸ πλησιέστερο » Τμῆμα.

« —Μὰ ποῦ μὲ πηγαίνετε! Τί εἶν' ἐδῶ!.... «....Ἀστυνομικὸ Τμῆμα». Τὶ » λέτε κύριε! Γι' αὐτὸ μὲ σώσατε ; γιὰ νὰ μὲ παραδώσετε στὴν Ἀστυνομία;..... » Προτιμῶ νὰ μὲ σκοτώσετε παρὰ νὰ μπῶ ἐκεῖ μέσα!....

« Περᾶστε δεσποινίς. Κι' ἐδῶ μένουν ἄνθρωποι. Εἶναι κι' αὐτοὶ πολιτισμένοι.... » Ἔχουν ἀνθρώπινα αἰσθήματα....

« —Αὐτοί ; Αὐτοὶ πολιτισμένοι ;.... Φαίνεται δὲν τοὺς ξέρετε!....Αὐτοὶ κύ- » ριε εἶναι.... Χαφιέδες....εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ μποροῦν νὰ σὲ δολοφονήσουν!....

« Μὲ πλησίασε καὶ συνέχισε ἐμπιστευτικά, σιγανά, κυττάζοντας σὰν ἀγρίμι » πρὸς τὸ Τμῆμα.

« —Ξέρετε τὶ γίνεται ἐκεῖ μέσα ; Ἐγκλήματα μεσαιωνικὰ κύριε! Χαλκεύ- » ονται συνωμοσίες κατὰ τοῦ λαοῦ!....Αὐτοὶ πληρώνονται γιὰ νὰ τυραννοῦν τὴν » ἐργατιά!

« —Ἀλήθεια ; Τέτοιοι εἶναι ;....

« —Ἄκου ποὺ σοῦ λέω γώ!

« Εἶχε πάρει φόρα κι' ἑτοιμαζόταν νὰ μοῦ πῇ πολλὰ ἀκόμα. Ἄκουσε ὅμως » κλαυθμηρίσματα μωροῦ ἀπὸ τὸ Τμῆμα κι' ἀμέσως σταμάτησε.

« —Ἄκουσε! Ποιὸς ξέρει τὶ κάνουν!....Ἀλλὰ μήπως εἶναι τὸ δικό μου » μωρό;....

« Θυμήθηκε τὸ παιδί της καὶ τὸ μητρικὸ φίλτρο ξύπνησε μέσα της. Μ' » ἄφησε κι' ἀνέβηκε τρέχοντας τὰ σκαλιὰ χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὶς ἐρωτήσεις » τοῦ σκοποῦ. Τὴν ἀκολούθησα καὶ τὴν εἶδα νὰ μένῃ ἄναυδη.

« Δυὸ ἀστυφύλακες κρατοῦσαν τὸ μωρὸ ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια. Ἐκεῖνο » πότε χαμογελοῦσε καὶ πότε ἄφηνε δυνατὲς φωνές. Ὁ Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας » μιλοῦσε κείνη τὴν ὥρα σ' ἕναν νεαρὸ κακοντυμένο καὶ δὲν τὴν πρόσεξε.

« —Καταλάβατε κύριε ; συνέχιζε ὁ Ὑπαστυνόμος. Δὲν ἔχει σημασία τὸ τὶ » κάνατε στὸ παρελθόν. Σημασία ἔχει τὸ νὰ γίνετε στὸ ἑξῆς ἕνας νομοταγὴς πο- » λίτης. Νὰ ζήσετε σὰν ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, μὲ τὰ ἰδανικὰ ἐκεῖνα ποὺ διδαχθή- » κατε στὸ σχολεῖο καὶ στὴν οἰκογένειά σας. Ν' ἀγαπήσετε τὴ ζωή, τὴν τίμια ζωὴ » καὶ νὰ πιαστῆτε γερὰ ἀπ' αὐτήν. Ὑπομονὴ κύριέ μου, μεγάλη ὑπομονή! Οἱ » ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς νὰ μὴ σᾶς κάμπτουν ποτέ! Νὰ κυττᾶτε τὸ πληγωμένο » σκουλίκι ποὺ ὅσο μεγάλα κι' ἂν εἶναι τὰ τραύματά του, ἐκεῖνο προσπαθεῖ νὰ » ξεφύγῃ ἀπ' τὴν καταστροφή, νὰ κρυφθῇ γιὰ νὰ ζήσῃ... Ὅτι καὶ νὰ σᾶς συμβῇ, » ἔστω κι' ἂν γκρεμιστοῦν ὅλα γύρω σας καὶ ἀπομείνετε ἐντελῶς μονάχος, κατα- » πληγωμένος καὶ περιφρονεμένος ἀπ' τὴν κοινωνία, ὅσους πόνους καὶ ραπίσματα » τῆς τύχης κι' ἂν δοκιμάσετε, παλαίψτε, ἀγωνιστῆτε μὲ τὴ ζωὴ καὶ νᾶστε βέ- » βαιος ὅτι θὰ νικήσετε! Πιστέψτε ὅμως στὴ Ζωὴ καὶ στὸν ἑαυτό σας. Πιστέψτε » σὲ Ἐκεῖνον ποὺ σᾶς ἔδωσε τὴ ζωὴ καὶ ποὺ ποτὲ δὲν σᾶς ἐγκαταλείπει. Ν' ἀγα- » πήσετε τὴν τίμια ἐργασία καὶ νὰ μὴν ζῆτε εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Ὅσον ἀφορᾷ

» τὸ ὅτι δὲν ἔχετε δουλειά, γιὰ ξαναπεράστε αὔριο ἀπ' τὸ Τμῆμα. Ἔχω μερικοὺς » γνωστοὺς κι' ἐλπίζω κάτι νὰ γίνῃ γιὰ σᾶς. Καὶ πέστε στοὺς γονεῖς σας νὰ ἔλθουν » ἐδῶ, νὰ δοῦμε γιατὶ σᾶς ἀποκλήρωσαν.... Ἢ μᾶλλον ἀφῆστε. Θὰ τοὺς καλέσουμε » 'μεῖς κι' ἐλπίζω νὰ ἀλλάξουν γνώμη ὅταν τοὺς μιλήσουμε....

« —Εὐχαριστῶ κύριε Ὑπαστυνόμε, εὐχαριστῶ πολύ, ἔκανε τρέμοντας ἀπ' » τὴ συγκίνηση ὁ νεαρὸς καὶ σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα του. Εὐχαριστῶ.... » 'Οπισθοχώρησε ἕνα βῆμα γιὰ νὰ φύγῃ καὶ ἄθελά του σκόνταψε πάνω στὴν » Κολομπίνα. 'Εκείνη γρύλλισε σὰν θηλυκὸ τιγράκι.

« —Στραβομάρα ἔχεις βρὲ ἀλήτη!....Πρόσεχε! Μὲ λέκιασες μὲ τὰ βρωμοτσού- » βαλα ποὺ φορᾶς!....

« —Γιὰ σταθῆτε κύριε τοῦ φώναξε ὁ Ὑπαστυνόμος χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴ » σκηνὴ μὲ τὴν Κολομπίνα. Ποῦ θὰ κοιμηθῆτε ἀπόψε ;

« —Θὰ πάω σὲ μιὰ Θεία μου. 'Αλλὰ εἶναι πολὺ κακιὰ κύριε Ὑπαστυνόμε.... » Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ μὲ δεχθῇ.....

« —'Ελᾶτε δῶ. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο εἶναι ἕνας πέτσινος πάγκος εὐρύχωρος. » Θὰ σᾶς δώσουμε καὶ μερικὲς κουβέρτες. Μείνετε καλλίτερα ἐδῶ ἀπόψε καὶ αὔριο » βλέπουμε....

« —Εὐχαριστῶ πολύ....Σᾶς εὐχαριστῶ....

« —Μὰ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ κουρελῆς ποὺ τοῦ μιλάει μὲ τόση εὐγένεια ὁ Ὑπα- » στυνόμος! μὲ ρώτησε ἡ Κολομπίνα σιγανά. Καὶ τοῦ φέρνεται μὲ τόση καλωσύνη!...

« —Εἶναι κάποιος ποὺ βρήκαμε νὰ κοιμᾶται στὸ πᾶρκο πάνω σ' ἕνα παγκάκι, τῆς ἀπάντησε ὁ ἀστυφύλακας ποὺ κρατοῦσε τὸ μωρό.

« —Τὸν γνωρίζετε ;....

« —Ὄχι....ποῦ νὰ τὸν γνωρίζουμε!....

«Ἐννοιωθα τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν βρίσω γιατὶ τόση ὥρα δὲν νοιάστηκε νὰ πάρῃ » τὸ παιδί της καὶ νὰ τὸ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της σὰν μητέρα. Τὴν κύτταξα προ- » σεκτικὰ καὶ στὰ μάτια της διάβασα ὅτι κάποια πάλη γινόταν μέσα της. Τὸ » βλέμμα της φανέρωνε μητρικὴ στοργή. Μὰ φαίνεται κάτι τὴν ἐμπόδιζε ἀκόμα νὰ » ἐξωτερικεύσῃ τὰ ἔνστικτα ἐκεῖνα ποὺ καὶ στὰ ζῷα ἀκόμα, ὑπάρχουν σὲ πλούσια » παρακαταθήκη καὶ δὲν λυγίζουν ποτέ.....

« —Ἡ κυρία ; ρώτησε ὁ Ὑπαστυνόμος γυρίζοντας ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο » ποὺ ὡδήγησε τὸν νεαρό. Ὁρῖστε κυρία μου. Καθῆστε. Εἶμαι στὴ διάθεσή σας....

«Ἦταν μιὰ λιγνὴ γυναίκα περίπου σαράντα χρόνων καὶ στεκόταν χωρὶς νὰ μιλήσῃ καθόλου γιὰ πολλὴ ὥρα.

« —Κύριε....'Αστυνόμε μου....δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μὲ βοηθήσετε σὲ τίποτα. » Εἶμαι καταδικασμένη....Μὰ οἱ σκέψεις δὲν μ' ἄφηκαν νὰ κλείσω μάτι τοῦτες τὶς » βραδυές. Κι' ἀπόψε πῆρα τὴν ἀπόφαση νἄρθω σὲ σᾶς. Ξανάχω ἔρθει πρὶν ἀπὸ πέντε » χρόνια, μὰ τότε δὲν ἤσασταν σεῖς. Τότε κύρ....'Αστυνόμε μου σώθηκα ἐπειδὴ ἤρθα » στὸ γραφεῖο σας μόνον. Δὲν ξέρω ὅμως τὶ θὰ γίνῃ τώρα. Φοβᾶμαι ὅτι.... » Κύριε 'Αστυνόμε μου,.. εἶναι ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα.Τὸ παιδί μου κύρ-'Αστυνόμε » μου, τὸ παιδί μου ἔχει πάρει κακὸ δρόμο. Γυρίζει τὶς νύχτες μὲ παληοπαρέες, » μὲ παληογυναῖκες....καταλαβαίνετε. Δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῇ καθόλου κι' ὅλο ζη- » τάει λεπτὰ γιὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ γλεντάῃ. 'Απόψε ζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα του πάλι, » ἐκεῖνος δὲν τοὔδωσε καὶ ἦρθε σὲ μένα πρὸ ὀλίγου. Μὲ ξύπνησε—ὁ ἄντρας μου εἶναι » νυχτοφύλακας σ' ἕνα ἐργοστάσιο καὶ λείπει—καὶ μοῦ ζήτησε λεπτά. Δὲν εἶχα » νὰ τοῦ δώσω καὶ ἀγρίεψε, μὲ χτύπησε κι' ἔφυγε... Χτύπησε μένα κὺρ 'Αστυνόμε » μου! Τὴ μάννα του ποὺ μὲ τόσες στερήσεις τὸ ἀνάθρεψα!...Σῶστε το κύριε 'Αστυ- » νόμε μου, σῶστε το ἀπ' τὴ καταστροφή. 'Εμᾶς δὲν μᾶς ἀκούει. Προχτὲς ἔκλεψε » μὲ δυὸ ἄλλους ἕνα ποδήλατο, τὸ λύσανε καὶ τὸ πούλησαν....Τὸν εἶδα χτὲς ποὺ μοί- » ραζε τὰ λεπτὰ μὲ ἄλλους δυὸ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μας καὶ ἄκουσα νὰ λένε ὅτι

» ἀπὸ κεῖ ποὺ τὸ πήρανε, ἀποκλείετε νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ ἡ 'Αστυνομία. Δὲν μᾶς » ἀκούει σὲ τίποτα ἐμᾶς κύρ-'Αστυνόμε μου καὶ φοβᾶμαι ὅτι θὰ κάνῃ καὶ κανένα » μεγαλύτερο κακό....

« —Μὴν τρέμετε κυρία μου. 'Ησυχᾶστε. Εἶναι στὸ σπίτι τώρα ;

« —"Οχι. Γυρίζει στὶς ταβέρνες....

« —Καλά. Θὰ τὸν βροῦμε μεῖς καὶ θὰ τὸν κάνουμε νὰ γίνῃ ὅπως τὸν θέ- » λετε καὶ σεῖς καὶ μεῖς. "Ωστε....αὐτὸς ἔκλεψε τὸ ποδήλατο!...Καὶ μεῖς κατατσα- » κιστήκαμε ν' ἀνακαλύψουμε τοὺς δρᾶστες....

« 'Η Κολομπίνα μὲ κύτταξε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα.

« —Καλά, μητέρα αὐτὴ καὶ προδίδει τὸ παιδί της ;.....

« —Δὲν τὸ προδίδει δεσποινίς. Ζητᾷ ἀπ' τὴν 'Αστυνομία νὰ τὸ προστατέψῃ, » νὰ κάνῃ ἐκεῖνα ποὺ ἡ μάννα κι' ὁ πατέρας του δὲν μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν!....

« Χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ δὲν ξαναμίλησε. Προχώρησε μόνον δειλὰ-δειλὰ » καὶ εἶπε στὸν ἀστυφύλακα ποὺ κρατοῦσε ἀκόμα τὸ μωρὸ στὰ χέρια του.

« —Μὲ συγχωρεῖτε...Δῶστε μου νὰ τὸ κρατήσω καὶ γὼ λίγο, νὰ σᾶς ξεκου- » ράσω....

« —Δὲν πειράζει Δεσποινίς....'Αλλὰ κρατῆστε το καὶ σεῖς λίγο. Βλέπετε τὶ » ὄμορφο εἶναι ; Κοιμᾶται σὰν ἀγγελοῦδι, νά, σὰν ἐκεῖνο ποῦ κρατᾷ ἡ Παναγιὰ » ἐκεῖ....Γιὰ κυττᾶξτε στὸν τοῖχο... Βλέπετε πόσο μοιάζει μὲ τὸ Χριστούλη ; » "Ολα τὰ μωρὰ τοῦ μοιάζουν! Καὶ τὸ δικό μου τέτοιο ἤτανε. Παχουλό, ὄμορφο, » ροδοκόκκινο....Πέθανε ὅμως κι' ἄφησε τὸ σπιτικό μου χωρὶς τὴ χαρά....Καὶ τούτη » ἡ ἀποψινὴ ἄπονη τὸ παράτησε κι' ἔφυγε!.... Μὰ τὴν πίστη μου, θὰ ἔκλεινα στὸ » κρατητήριο μὲ εὐχαρίστηση ἐκείνη ποὺ τὸ ἐγκατέλειψε. Τὶ ἀπονιά! Καὶ πόσο » ἀνήθικα σκέπτονται αὐτὲς οἱ γυναῖκες! "Οπως καὶ νὰ τ' ἀπόχτησε ἔπρεπε νὰ » τὸ ζήσῃ, νὰ τὸ κρατήσῃ κοντά της....Δὲν τὸ βρίσκω ἄτιμο, ὅπως καὶ νὰ τὄφερε » στὸν κόσμο. 'Ατιμία μεγάλη εἶναι ποὺ τὸ παράτησε... "Ισως ὅμως καὶ νᾶταν » γραφτὸ νὰ γίνῃ ἔτσι. Γιατὶ τώρα, θὰ τὸ υἱοθετήσω καὶ θὰ βρῶ πάλι τὴ χαρὰ » ποὺ μοῦ ἔλλειψε....

« —Σύμφωνοι κυρία μου, ὅπως θέλετε..., συνέχισε ὁ 'Υπαστυνόμος. 'Εμεῖς » θὰ σᾶς τὸν δώσουμε στὴν οἰκογένειά σας τέλειον ἄνθρωπο, ὅπως τὸν ὁραματί- » ζεστε. "Εχουμε χίλιους τρόπους νὰ τὸν κάνουμε ἄ ν θ ρ ω π ο, γνωρίζουμε τὶ » ἀπαιτεῖται στὴν κάθε περίπτωση...Πηγαίνετε τώρα. Καὶ τὸ πρωΐ, ὅπως εἴπαμε. » Μόλις χαράξῃ θὰ τὸν ἀναλάβουμε....

« —Εὐχαριστῶ κύρ-'Αστυνόμε μου. Εὐχαριστῶ. 'Η Παναγιὰ νὰ δίνῃ μέρες » σ' ὅλους σας....

« —Τὶ συμβαίνει μὲ σᾶς; Γιὰ πλησιᾶστε...

« "Ητανε δυὸ ἄνδρες καὶ μπῆκαν ἀνάστατοι, συνωδευόμενοι ἀπὸ ἕναν ἀστυ- » φύλακα.

« —Κύριε 'Υπαστυνόμε, αὐτὸς ἐδῶ μοῦ ἐπετέθη νὰ μὲ χτυπήσῃ ἐπειδὴ τοῦ » ἔκανα τὴν παρατήρηση νὰ πάψῃ νὰ ἐνοχλῇ τὴ γυναίκα μου....

« —Ψέματα κύριε 'Υπαστυνόμε! Εἶναι κομμουνιστὴς καὶ προσπαθεῖ νὰ μὲ....

« —Σιωπή! Δὲν σὲ ρώτησα τὶ εἶναι! Οὔτε μ' ἐνδιαφέρει. Μ' ἐνδιαφέρει μόνον » τὸ γιατὶ τσακωθήκατε....

« —Ναὶ κύριε 'Υπαστυνόμε.....Κι' ἂν ἤμουνα κομμουνι....

« —Δ ὲ ν σ ὲ ρ ώ τ η σ α κ ύ ρ ι ε! Τ' ἀκοῦς;....Τὶ συνέβη ἀστυφύλαξ.

« —Τσακώθηκαν κύριε 'Υπαστυνόμε κι' ἀναστάτωσαν τὸ Κέντρο. "Εσπασαν » καρέκλες, ποτήρια, πιάτα,.....Χάλασαν τὸν κόσμο! Τραυματίσανε καὶ μιὰ γυναίκα » ποὺ τὴν πῆγα στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν. Νά, εἶχαν κι' οἱ δυὸ μαχαίρια » πάνω τους. Τὰ πῆρα γιὰ νὰ μὴ σκοτωθοῦν....

« —Γιατὶ τσακωθήκατε ;

« —Αὐτὸ τὸ ζῷον κύριε Ὑπαστυνόμε!....

« —Ποιὸς εἶναι ζῷον βρὲ ....κτῆνος!....

« Ἀναστατώθηκε τὸ γραφεῖο ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ τὸ κοσμικὰ ἐπίθετα ποὺ » διεσταυρώνοντο....Ἔκαναν ν' ἁρπαχτοῦν στὰ χέρια....

« —Μμμ! Τρικλίζετε κι' ὅλας!....Κι' ἔχετε διάθεση γιὰ καυγᾶ....Γιὰ πήγαινέ » τους στὸ κρατητήριο νὰ ἡρεμήσουν καὶ τὸ πρωῒ βλέπουμε. Βάλτους σὲ χωριστὰ.... » δωμάτια.....

« Ἐσεῖς Δεσποινὶς τὶ ἔχετε ; Γιὰ πλησιᾶστε. Καθῆστε σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα. » Μὰ κλαῖτε ; Γιατί! τὶ σᾶς συμβαίνει....Ἄ! Εἶστε ντυμένη Κολομπίνα βλέπω.... » Καὶ τὰ μαλλιά σας γεμᾶτα κομφετί.... Χορεύατε ;

« Πᾶρτε τὸ μωρὸ ποὺ τὸ φορτώσατε στὴ δεσποινίδα!.... Τὶ ἔγινε!.... Ἀκόμα » τὸ Βρεφοκομεῖο;..., εἶπε στρεφόμενος πρὸς τοὺς δύο ἀστυφύλακες.

« —Λοιπόν ; πῆτε μου τώρα τὶ ἔχετε.

« —Εἶχα πολλὰ κύριε πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες....Τώρα δὲν ἔχω τίποτα!....

« —Δῶστε μου τὸ μωρὸ δεσποινίς....

« —Ἀφῆστε το κύριε ἀστυφύλακα. Εἶναι δικό μου!....Ὁλότελα δικό μου.

« —Δικό σας ;..... Δικό σας ;.....

« Κούνησε τὸ κεφαλάκι της καταφατικὰ καὶ πνίγηκε στοὺς λυγμούς. Ἔκλαψε » γιὰ πολλὴ ὥρα....Οἱ ἄλλοι τὴν κυττοῦσαν γεμᾶτοι περιέργεια κι' ἀμηχανία.

« Τότε πλησίασα καὶ 'γώ.

« —Μάλιστα κύριε Ὑπαστυνόμε. Ἄφησε τὸ παιδί της στὴν πόρτα ἑνὸς » σπιτιοῦ κι' ὕστερα ρίχτηκε στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου. Εὐτυχῶς ποὺ τὴν παρα- » κολουθοῦσα καὶ τὴν ἔσωσα....Ἐλπίζω τώρα νὰ μετάνοιωσε γιὰ κεῖνο ποὺ πῆγε » νὰ κάνῃ καὶ γιὰ τὸ παιδί της καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της....

« Συνέχιζε νὰ κλαίῃ. Σκυμένη ὅπως ἦταν καὶ μὲ τὶς μακρυὲς πλεξοῦδες » της ριγμένες πίσω, ἔμοιαζε μὲ μετανοοῦσα Μαγδαληνή....Σὰν μιὰ Κασσιανὴ σὲ » μικρογραφία.....

« Ὁ Ὑπαστυνόμος σηκώθηκε καὶ τὴν πλησίασε.

« —Γιὰ σηκῶστε τὸ κεφάλι δεσποινίς. Ἔτσι....πιὸ πάνω...Ὡραῖαααα! Σταματῆστε τὸ κλάμα κι' ἀκοῦστε με :

« Πιστέψτε ὅτι νοιώθω τὸν πόνο σας πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὅσους σᾶς γνω- » ρίζουν. Κι' ἀπ' τή μάννα σας, κι' ἀπ' τὸν πατέρα σας ἀκόμα....Βρίσκομαι μὲς τὴ » καρδιά σας....Πρέπει νὰ παραδεχτῆτε ὅμως ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνατε εἶναι διπλὸ » ἔγκλημα κι' ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος. Τὸ νὰ ἐγκα- » ταλείψετε τὸ παιδί σας, εἶναι ἕνα μεγάλο ἔγκλημα τόσον ἀπὸ ποινικῆς, ὅσον καὶ » ἀπὸ ἀνθρωπιστικῆς καὶ κοινωνικῆς πλευρᾶς. Μὰ καὶ τὸ νὰ θελήσετε νὰ στερη- » θῆτε τὴν ζωή σας, εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερο. Δὲν ἔχεις παιδίμου » δικαίωμα τέτοιο οὔτε ἀπ' τὸ Θεῖο οὔτε ἀπὸ τὸν » ἀνθρώπινο ἄγραφο νόμο!....Μὰ καὶ νὰ εἶχες ἕνα τέτοιο δικαίωμα, » γιὰ σκέψου, ὑπάρχει τίποτα πιὸ γλυκὸ στὸν κόσμο ἀπ' τὴ ζωή ; Ὅσες τρικυμίες » κι' ἂν σοῦ ταράξουν τὴ ψυχή, ὅσα δεινὰ κι' ἂν πέσουν πάνω σου, πάντοτε ἡ δίψα » γιὰ τὴ ζωὴ θριαμβεύει!..Φτάνει νὰ πιστέψῃς στὴ ζωή, νὰ τὴ νοιώσῃς, νὰ πι- » στέψῃς σ' Ἐκεῖον ποὺ δίνει τὴ ζωή. Δὲς ἐκείνη τὴν Εἰκόνα. Ἐκεῖνος » σταυρώθηκε, ὑπέστη τόσους χλευασμοὺς κι' ἐξευτελισμούς, μὰ βάδισε τόσον » ἡρωϊκὰ τὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ. Κι' αὐτὰ ὅλα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὸ ἀνθρώπινο » γένος τὴ γαλήνη, τὴ Ζωή, νὰ μᾶς κάνῃ νὰ πιστέψουμε σ' αὐτόν. Κι' ἄμα » πίστεψες κορίτσι μου σὲ 'κεῖνον, πίστεψες στὴ ζωή!....

« Ἐκεῖνος ὅμως πάλαιψε μὲ τὴ Ζωή. Ἀγωνίστηκε σκληρά, ὑπέφερε καὶ στὸ » τέλος νίκησε. Κι' ἄφησε σὲ μᾶς τὸ Μεγάλο Παράδειγμα. Ἐσὺ τὶ ἔκανες ἀπ' ὅλ'

» αὐτά ; Πάλαιψες ὅταν βρέθηκες στὴν ἀπόγνωση, στὴν ἐγκατάλειψη τοῦ ἀν-
» θρώπου ποὺ ἀγάπησες ; Κατέφυγες στὸ συνάνθρωπο νὰ ζητήσῃς τὴ συνδρομή του ;
» Γιατὶ δὲν ἀποφάσισες νὰ δρασκελίσῃς τὸ κατώφλι μας καὶ νὰ μᾶς πῇς τὸν πόνο
» σου, νὰ ζητήσῃς τὴ συνδρομή μας ;

« —Κύριε Ὑπαστυνόμε, ἤμουνα μιὰ παραπλανημένη. Μιὰ ἄσωτη κόρη....
» Πίστευα ἐντελῶς διαφορετικὰ πράγματα γιὰ σᾶς ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶδα ἀπόψε
» σιωπηλή, γερμένη στὴ καρέκλα τοῦ γραφείου σας....Μοῦ εἴχανε πῆ γιὰ σᾶς ἄλλα
» πράγματα....μ' εἶχαν δασκαλέψει διαφορετικά..... Καὶ τὰ πίστευα μέχρι ἀπόψε
» ποὺ σᾶς πλησίασα.... ἀπόψε ποὺ σᾶς γνώρισα μὲ τόσο δραματικὲς γιὰ μένα
» συνθῆκες....

« Πιστέψτε ὅμως κύριε ὅτι ὕστερα ἀπ' ὅσα εἶδα, ἄκουσα καὶ ἔμαθα ἐδῶ μέσα,
» πῆρα θάρρος γιὰ τὴ ζωή.... Δεχθῆτε κύριε Ὑπαστυνόμε μιά μου παράκληση :
» Νὰ μ' ἀφήσετε νἄρχωμαι κάπου - κάπου στὸ Γραφεῖο σας νὰ βλέπω, νὰ νοιώθω,
» νὰ γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο, νὰ ἀντλῶ τὸ Φῶς τῆς Γνώσεως τῆς Κοινωνίας....
» Ἀφῆστε με νἄρχωμαι νὰ κάθωμαι ἐδῶ, σ' αὐτὴν τὴ καρέκλα καὶ νὰ μαθαίνω.
» Ἔμαθα ἀπόψε πολλά. Ἔμαθα νὰ ξεχωρίζω τὸ καλὸ ἀπ' τὸ κακό.....ἔμαθα τὶ
» εἶναι ἡ Ἀστυνομία....Σκεφθῆτε ὅτι δὲν ἤθελα μὲ κανέναν τρόπο νὰ μπῶ στὸ
» γραφεῖο σας, προτιμοῦσα νὰ ξαναρριχτῶ στὸ τραῖνο παρὰ νὰ μπῶ ἐδῶ μέσα....
» Τώρα ὅμως σᾶς ζητῶ μιὰ μεγάλη χάρη : Ἀφῆστε με νὰ σᾶς βλέπω, νὰ γνωρίσω
» πράγματα ποὺ οὔτε κὰν τὰ σκεφτόμουνα.....

« Χαίρετε κύριοι... Κύριε Ὑπαστυνόμε, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐκεῖνο ποὺ
» πραγματικὰ αἰσθάνομαι. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους. Προσπαθῆστε νὰ νοιῶ-
» στε τὴ λέξη αὐτή. Βγαίνει ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μιᾶς γυναίκας ποὺ βρῆκε τὸ
» δρόμο γιὰ τὴ ζωή...

« Καὶ σᾶς κύριε σᾶς εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω νὰ βρῶ τρόπο νὰ σᾶς ἀνταποδώσω
» τὸ καλὸ ποὺ μοὺ κάνατε τραβώντας με ἀπ' τὶς ράγιες τοῦ τραίνου. Θὰ σᾶς
» εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

« Πῆρε τὸ παιδί της καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ Τμῆμα ἀνάλαφρη, μὲ τὸ κεφάλι
» ψηλά...Ἦταν ἀπὸ οἰκογένεια οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη. Οἱ γονεῖς της τὴ δέχτηκαν
» καὶ τὴν ἀγάπησαν πάλι σὰν παιδί τους....

***

« Δὲν ἀσχοληθήκαμε μὲ τὸν Πιερότο ποὺ ἔφερε τὴν Κολομπίνα ὡς τὰ σί-
» δερα τοῦ τραίνου. Ἦταν ἐπίμονη παράκλησή της αὐτή. Νὰ τὸν ἀγνοήσουμε ὅπως
» θὰ τὸν ἀγνοοῦσε κι' αὐτή....

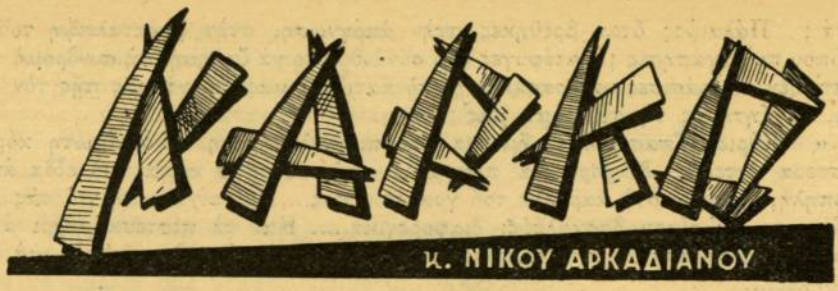
« Τὴν Κολομπίνα ἐκείνη τὴν ξανασυνάντησα πέρυσι. Μᾶλλον ἐκείνη μὲ συ-
» νάντησε. Καὶ ξέρεις πῶς ;

« Ἤξερα ὅτι μιὰ νεαρὴ γυναίκα πλησίαζε πάντοτε—ἀλλὰ πρὸ πάντων τὶς
μέρες τοῦ Καρναβαλιοῦ πιὸ πολὺ—τοὺς ἀστυφύλακες ποὺ βάδιζαν μὲς τὴ προχω-
» ρημένη νύχτα. Τοὺς ρωτοῦσε γιὰ τὴν οἰκογένειά τους, γιὰ τὰ ὄνειρά τους, γιὰ
» τὶς ἐπιδιώξεις τους. Ζητοῦσε νὰ μάθῃ τὰ βάσανα τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ ἄρχιζε νὰ τοῦ
» λέῃ....παρηγορητικὰ λόγια....

« Ἀποροῦσαν ἐκεῖνοι καὶ ρωτοῦσαν ὕστερα....Ρωτοῦσαν ὡς που μάθαιναν
» τὴν ἱστορία της....

« Ἤξερα ἀκόμη ὅτι τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, τὴν τελευταία νύχτα τοῦ Καρ-
» ναβαλιοῦ, μιὰ πεταχτὴ μικροῦλα ἔμπαινε στὰ γραφεῖα τοῦ Τμήματος ποὺ πῆγα
» τὴν Κολομπίνα ἐκείνη τὴ νύχτα. Γέμιζε ὅλους ὅσους εὕρισκε ἐκεῖ μέσα μὲ
» κομφετί, τοὺς τύλιγε μὲ σερμπαντίνες, ἀναστάτωνε τὸ Τμῆμα μὲ τὶς φωνές
» της....Ἦταν ἡ κοροῦλα τῆς Κολομπίνας....

« Πέρυσι λοιπόν, τὴν τελευταία νύχτα τῆς ἀποκρηᾶς, βάδιζα στὴ σκοπιά

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Μιὰ μέρα στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ του ἦταν ἡ ὑπηρέτρια καὶ κρατοῦσε τὴν μπεμπέκα στὰ χέρια της. Ἔψαξα στὶς τσέπες μου, βρῆκα ἕνα δίδραχμο· πῆγα ἀμέσως καὶ πῆρα ἕνα μικρὸ παιγνιδάκι, πλησίασα τὸ μωρὸ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα. Ἐκεῖνο μὲ κύτταζε κατάματα καὶ μοῦ φάνηκε σὰν κάτι νὰ πέρασε ὅλο μου τὸ κορμί. Μὲ κύτταζε πολὺ ὥρα καὶ τὸ χεράκι του ποὺ πῆρε τὸ παιγνιδάκι ἔμεινε ἀκίνητο. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ξαφνικὰ στὸ νήπιο αὐτὸ ἦλθε κάποια σκέψη.

Ἀλλὰ καὶ μένα μὲ τράνταζε μιὰ ἀνάμνηση σβυσμένη, θαμένη πλέον κάτω ἀπὸ τὸν πόνο ἀπὸ τὴν τεχνικὴ λησμονιά. Δὲν εἶναι δυνατόν! Κύτταξα πρὸς τὴν Ἀκρόπολη· βούρκωσαν τὰ μάτια μου καὶ ἔφυγα μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά μου, ἐνῷ ἡ μπεμπεκοῦλα ξεφώνιζε χαρούμενα καὶ χτυποῦσε μὲ τὰ χερούλια της τὸ παιγνιδάκι ποὺ τῆς χάρισα.

30 τοῦ Γενάρη 1931

Δὲν μπορῶ πλέον νὰ ζήσω. Ὑποφέρω πολύ. Καθημερινῶς σχεδὸν ὁ ἀπαίσιος ἐχθρός μου, ὁ τρομερὸς μάγος, μὲ βασανίζει.

Τὴν μιὰ μέρα μοῦ στέλνει τὰ φείδια του καὶ γὼ προσπαθῶ νὰ τὰ κλείσω μέσα στὶς τρύπες τους, ἐκεῖνα ὅμως ξεφυτρώνουν ἀπ' ἄλλο μέρος καὶ μὲ δαγκώνουν δυνατά, ἔτσι ποὺ ἀνατριχιάζω ὁλόκληρος καὶ σέρνομαι χάμω σὰν τρελλός.

Ἄλλοτε πάλι γεμίζει τὸ κορμί μου μὲ διάφορα ζωΐφια ποὺ μὲ ἀναγκάζουν νὰ γδύνωμαι, νὰ πετῶ τὰ κουρέλια μου καὶ νὰ κυλιέμαι μέσα σὲ βούρκους γιὰ νὰ τὰ διώξω ἀπὸ πάνω μου. Μιὰ μέρα τόσο μὲ βασανίσανε, ποὺ ἔτρεξα σὲ μιὰ οἰκοδομὴ κι' ἔπεσα στὸ λάκκο ὅπου εἶχαν οἱ ἐργάτες τὸν ἀσβέστη. Μὲ βγάλανε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μὲ ρίξανε σ' ἕνα βαρέλι μὲ νερὸ καὶ ἔτσι ἀνακουφίστηκα καὶ γέλασα γιατὶ ἔκαψα ὅλα τὰ μαυριδερὰ ζωΐφια ποὺ σὰν δαιμονισμένα ἔτρεχαν πάνω μου καὶ χώνονταν κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα μου.

» μου, κακόκεφος λίγο καὶ κουρασμένος. Ἔξαφνα ἔννοιωσα δυὸ ἀπαλὰ χεράκια » νὰ μ' ἀγκαλιάζουν ἀπ' τὰ πόδια καὶ κάτι σερμπαντ.νες νὰ τυλίγωνται στὸ » λαιμό μου. Γύρισα καὶ εἶδα τὴ μικροῦλα ἐκείνη.....

« Μιὰ νεαρὴ γυναίκα μὲ πλησίασε ποὺ συνωδευόταν ἀπὸ ἕναν ἀξιοπρεπῆ » κύριο.

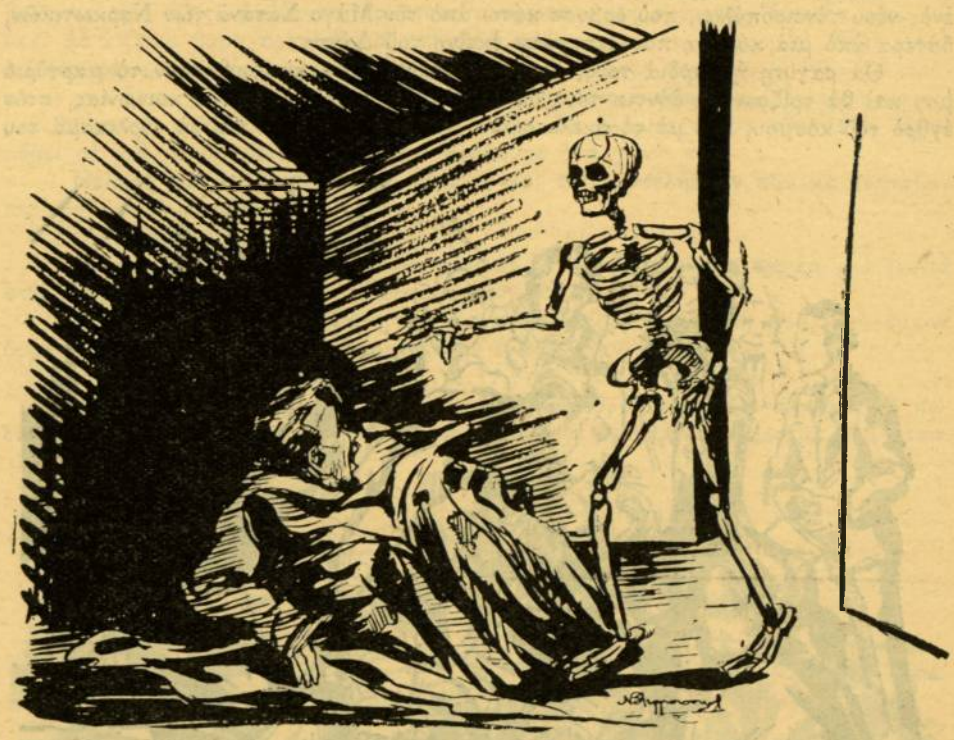
« —Ὥστε εἶσθε Ἀ σ τ υ φ ύ λ α κ α ς!....μοῦ εἶπε κυττάζοντας μὲ θαυ- » μασμό....

« —Ἀ σ τ υ φ ύ λ α κ α ς!....Ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ κι' ὁ ἄντρας ποὺ τὴ συ- » νώδευε—ὁ σύζυγός της....

«— Ναί! Εἶμαι Ἀ σ τ υ φ ύ λ α κ α ς!.... Τὶ θέλατε νὰ εἶμαι !....».

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ
Ἀστυφύλαξ

'Αλλὰ τὴ φοβερώτερη τυραννία τὴν πέρασα χτὲς τὸ βράδυ. Θέλησα νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ κάτω ἀπὸ μιὰ μπουκαπόρτα, σ' ἕνα ὑπόγειο καὶ καθὼς τυλίχτηκα στὰ κουρέλια μου στὴ γωνιά, ἔννοιωσα μπροστά μου ἕνα σκελετό. Τὸν εἶδα καθαρά· ἦταν ἀνθρώπινος σκελετὸς καὶ ὅταν περπατοῦσε ἔτριζαν τὰ κόκκαλά του. Μέσα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν του ὑπῆρχε κάτι τὸ θολὸ καὶ σβυσμένο. 'Ερχόνταν κατ' ἐπάνω μου. Τραβήχτηκα ὅσο μπόρεσα πίσω κι' ὅταν μὲ πλησίασε πολύ, ἔβαλα μιὰ

Καθὼς τυλίχτηκα στὰ κουρέλια μου στὴ γωνιά, ἔνοιωσα μπροστά μου ἕνα σκελετό.

δυνατὴ φωνὴ καὶ δοκίμασα νὰ φύγω, ἀλλὰ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του μ' ἅρπαξαν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ μ' ἔσπρωξαν κάτω. Πάγωσα ὁλόκληρος κι' ἄρχισα ν' ἀγωνίζωμαι γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ σκελετοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἤθελε νὰ μὲ πνίξῃ. Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὴ μέση, τὸν λύγησα, τὸν σήκωσα στὸν ἀέρα, ἅρπαξα ἕνα ξύλο νὰ τὸν χτυπήσω στὸ κεφάλι, ἀλλὰ τίποτε δὲν μπόρεσα νὰ κάνω. Καὶ μόνο τὸ τρίξιμο ποὺ ἔκαναν τὰ κόκκαλά του καὶ τὸ ἀγκομαχητὸ τὸ δικό μου ἀκούγονταν.

Στὸ τέλος βουτηγμένος στὸν ἱδρῶτα ἔπεσα στὰ σκαλοπάτια τοῦ ὑπόγειου ἀνάσκελα καὶ τὸ εἶδα νὰ φεύγῃ μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο, ποὺ πάγωσε τὸ αἷμα μου.....Τώρα πιὰ εἶμαι κομματιασμένος καὶ δὲν ξέρω ποὺ νὰ γύρω.

20 τοῦ Μάρτη 1931

Πρέπει νὰ πεθάνω. Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα καμμιὰ σωτηρία.

Τὸ κορμί μου ὅλο εἶναι σαπισμένο, κουρελιασμένο. Κόβουνται ἀπὸ πάνω μου οἱ σάρκες, ποὺ τὶς ἔχουν ξεσχίσει τὰ στοιχειά, ποὺ κάθε μέρα, κάθε ὥρα πιά, μὲ βασανίζουν.

Πῆρα μιὰ ἀπόφαση καὶ πρέπει νὰ τελειώνω γρήγορα.

Θὰ πάω τὸ ἀπόγευμα στὸ Θησεῖο ὅπου κάθεται ὁ φίλος μου καὶ θὰ τὸν περιμένω ἐκεῖ μέχρις ὅτου ἔρθῃ. Θὰ τοῦ μιλήσω, θὰ τοῦ εἰπῶ τὴ ζωή μου, θὰ τοῦ φανερώσω ποιὸς εἶμαι. Δὲν ξέρω ἂν τὸν ἐνδιαφέρῃ αὐτὸ ἀλλὰ καταλαβαίνω, ὅτι σὲ κάποιον τέλος πάντων πρέπει ν' ἀφήσω τὴ βασανισμένη ψυχή μου ν' ἀναλυθῇ. Ὕστερα ἂς πεθάνω.

Θὰ πεθάνω ἥσυχος γιατὶ θ' ἀφήσω γιὰ κληρονομιὰ στοὺς ἄλλους, τὴν ἱστορία ἑνὸς νέου ὀνειροπόλου, ποὺ ἔσβυσε κάτω ἀπὸ τὸν Μάγο Σατανᾶ τῶν Ναρκωτικῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κόλαση ποὺ ξεπερνάει ἐκείνη τοῦ Δάντη.

Θὰ ραγίσῃ ἡ καρδιά τους, ὅταν θελήσουν νὰ παρακολουθήσουν τὸ μαρτύριό μου καὶ θὰ τρίζουν τὰ δόντια τους μὲ ὀργὴ στὸν ἐχθρὸ ὅλης τῆς κοινωνίας, στὸν ἐχθρὸ τοῦ κόσμου, ποὺ μὲ τὸ σκελετωμένο του μαγικὸ κορμὶ καὶ τὸ οὔρλιασμά του

Γονάτισα καὶ τὸν φίλησα στὸ μέτωπο.

τὸ ἀπαίσιο, ἔρχεται νὰ πνίξῃ κάθε εὐτυχία. Κι' ἴσως τότε ἐπαναστατήσουν καὶ κομματιάσουν τὸν Μάγο καὶ τὸν κάψουν, ὥστε νὰ ἐξαφανιστῇ γιὰ πάντα, ἕνας τύραννος, ποὺ ὅμοιό του δὲν ἔχει γνωρίσει ἕως τώρα τὸ ἀνθρώπινο γένος».

ΙΔ'.

Εἶχε πιὰ ξημερώσει ὅταν τελείωσα τὸ διάβασμα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ ἀλήτη αὐτοῦ, καὶ ἔτσι κουβαριασμένο στὴν πολυθρόνα μὲ βρῆκε ἡ γυναῖκα μου, ποὺ τρόμαξε γιὰ τὴν καταστασή μου αὐτή. Τόσο πολὺ μ' εἶχε ἐπηρεάσει ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ ἀλήτη, ποὺ δὲν ἦταν στὴν ψυχή του ἀλήτης, ἀλλὰ κάποιος ἥρωας, κάποιος

ὑπεράνθρωπος ποὺ πάλεψε μ' ἕνα αἴσθημα καὶ ποὺ θέλησε νὰ δαμάσῃ κάτι ἀτίθασσο κάποιο πραγματικὸ θεριό.

Καὶ τότε σὰν κάτι νὰ ξύπνησε μέσα μου, σὰν κάτι νὰ εἶχα παραλείψῃ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση σηκώθηκα ἀπότομα, φόρεσα τὸ καπέλλο μου καὶ βγῆκα ἔξω νὰ βρῶ τὸν Μόρφη, νὰ τὸν κρατήσω μαζί μου γιὰ πάντα.

Ὅταν προχώρησα ὅμως λίγα βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, εἶδα στοὺς βράχους ποὺ ἦσαν ἀπέναντι, ἀρκετοὺς ἀνθρώπους μαζεμένους. Ἔτρεξα καὶ γὼ ἐκεῖ μὲ κάποιο βαρὺ προαίσθημα καὶ εἶδα πραγματικὰ τὸ Μόρφη νὰ εἶναι καθισμένος πάνω στὸ χόρτο καὶ νὰ ἔχῃ στηρίξῃ τὶς πλάτες του στὸ βράχο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γελαστὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κουρασμένο ἐκεῖνο κορμί διέκρινε κανεὶς μιὰ ἀπέραντη καλωσύνη ἀνάμικτη μὲ ἀγωνία. Τὰ βλέμματά του σβυσμένα, εἶχαν πέσει σὲ μιὰ μικρὴ φωτογραφία ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

Θέλησα νὰ τὸν βοηθήσω νὰ σηκωθῇ καὶ τότε ἀντελήφθην ποὺ μὲ κύτταζαν περίεργα οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

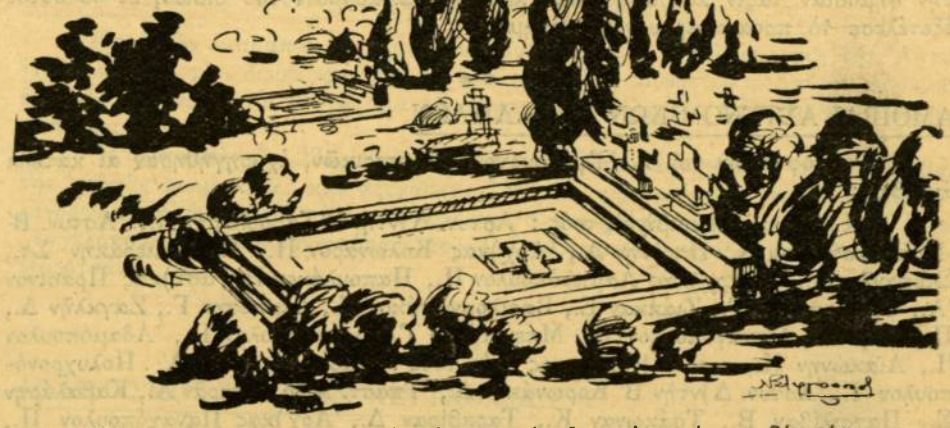
Ἀντελήφθην ὅτι εἶχε πεθάνει!!

Γονάτισα καὶ τὸν φίλησα στὸ μέτωπο, ὁπότε ἄθελά μου ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴ μικρὴ φωτογραφία ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του.

Θεέ μου!! Ἦταν ἡ Καίτη! ἡ Καιτοῦλα μας!! ἡ ἀδελφή μου, ποὺ ἔμεινε ὀρφανή, ὅταν ἤμουν στὸν πόλεμο καὶ τὴν ἔχασα ὅταν γύρισα.

....

Καὶ τώρα στὸ νεκροταφεῖο τοῦ ὡραίου νησιοῦ, ποὺ μοιάζει σὰν μαγικὸ παλατάκι μὲ τὸ γαλάζιο του φωτοστέφανο, βρίσκεται ἕνα ἁπλὸ μνῆμα μὲ δύο σταυ-

Καὶ τώρα ἕνα ἁπλὸ μνῆμα μὲ δυὸ σταυρούς, ὅπου ἀναπαύονται δύο νέοι.

ρούς. Δὲν εἶναι γραμμένο κανένα ὄνομα πάνω σ' αὐτοὺς καὶ μόνο τ' ἀνθισμένα στεφάνια ποὺ κάθε μέρα τοὺς στολίζουν δείχνουν πὼς κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συμβαίνει, πὼς ἐκεῖ ἀναπαύονται δύο νέοι ποὺ ἔπεσαν, παλεύοντας ἄνισον ἀγῶνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη μοῖρα, μὲ κάποιο ἀόρατο στοιχειό...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Αρχιφ. Κανελλόπουλος Κ., καὶ οἱ ἀστ)κες Καραγεώργης Γ., Μουτεβελῆς Γ., Κουρούπης Π., Σπυρόπουλος Δ., καὶ 'Αντωνίου Ν.

'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ 'Υπαστ. Β' Στάθης ἢ Εὐσταθίου Π., ὁ ἀστυφ. 'Αργυρόπουλος Γ., καὶ ὁ μαθ. ἀστ. Μίχας Χ.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχ)κος ὁ ἀστυφ. Παπαγεωργίου Γεώργιος τοῦ Θεμ., διότι οὗτος ἐπεδείξατο πραγματικὴν ψυχραιμίαν, θάρρος καὶ αὐταπάρνησιν, παρὰ τὸν ἄμεσον καὶ σπουδαῖον κίνδυνον ὃν διέτρεξεν ἡ ζωή του καὶ ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν δολοφόνου, πρὸς δὲ ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης διοικητικῆς ἐξετάσεως προέκυψεν ὅτι τὴν 10.10' ὥραν τῆς 5-12-54 ἐν 'Αθήναις καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Μαυρομματαίων καὶ Λεωφ. 'Αλεξάνδρας, εἰς ἣν ἦτο διατεταγμένος εἰς ὑπηρεσίαν ἠνδραγάθησεν ἐξόχως ἐναντίον τοῦ ἐν λόγῳ δολοφόνου Ρούσση Σταύρου ἀποκτείναντος ὀλίγον πρότερον τὸν Παπαμελετίου Σωτ. καὶ ἐξέθεσεν ἀποδεδειγμένως τὴν ζωήν του εἰς ἄμεσον καὶ προφανῆ κίνδυνον, ἐπιτυχὼν τὴν σύλληψιν τοῦ ἀναφερομένου δράστου τῆς ὡς ἄνω ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίας καὶ ἐπικινδύνου διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν καὶ τὴν κατάσχεσιν τοῦ ὅπλου, δι' οὗ οὗτος ἐξετέλεσε τὸ προαναφερόμενον ἀδίκημα.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθησαν αἱ κάτωθι ἀμοιβαί :

— 1) 'Υλικὴ 'Αμοιβὴ εἰς τοὺς : 'Αστυν. Δ)ντὴν Β'Ταβουλάρην Ν., 'Αστυν. Β' Παπαναστασίου Ν., Παρίσην Λ., 'Αρχ)κας Κολωνᾶρον Π., Καβαλλιεράκην Στ., Στεφανῆν Π., 'Υπαρχ)κας Λαμπρόπουλον Η., Παπουλάκον Η., ἀστ)κας Πράσινον 'Α., Οἰκονομάκον Γ., Ζιάκκαν Ε., Βασιλομητσάκον Ν., Λεμπέσην Γ., Ζαγκλῆν Δ., Πανώτην Κ., Παναγόπουλον Π., Μπενετάκον Γ., Δρακόπουλον Π., 'Αδαμόπουλον 'Ι., Λιακώνην Κ., καὶ 2) Ἔπαινος εἰς τοὺς : 'Αστ. Δ)ντὴν Α' Πολυχρονόπουλον 'Ι., 'Αστυν. Δ)ντὴν Β' Κορωνάκον Δ., 'Υπαστ. Α' Κωσταρᾶν Α., Καβαλάρην Σ., Πατσιλίβαν Β., Τσάκωναν Κ., Ταραβίραν Δ., 'Αρχ)κας Παναγόπουλον Π., Γεωργοῦτσον Σ., ἀστ)κας Παπαδημητρίου Φ., Τσίτουραν Α., 'Αγγελόπουλον Π., Σπύρου Δ., Κωνσταντάκον 'Ι., 'Ανδριτσόπουλον Α., Κουκουλομύτην Α., Γεωργιόπουλον Α., Καταγᾶν Α., Περράκην 'Ι. καὶ Χριστοδουλόπουλον Φ., διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κομμουνιστοῦ Καρδάση Δ., κρυπτομένου ἐντὸς εἰδικῆς κρύπτης, προσενεγκόντες οὕτω ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.

— 1) 'Υλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς : 'Αστυν. Α' Κορναράκην Μ., 'Αστ ν. Β' Κατσάρην Κ., 'Υπαστυν. Α' Κωσταρᾶν Α., 'Αρχ)κα Καλονᾶρον Π., ἀστ)κας

Παπαδημητρίου Φ., Καταγᾶν 'Α., καὶ Ζαχαρῆν Ε., καὶ 2) Ἔπαινος εἰς τούς, 'Αστυν. Δ)ντὴν Α' Πολυχρονόπουλον 'Ι., 'Αστυν. Δ)ντὴν Β' Κορωνάκον Δ., Τα: βουλάρην Ν., 'Αστυν. Β' Παρίσην Λ. καὶ Παπαναστασίου Ν., διότι ἅπαντες οὗτοι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ μεθοδικότητος καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἐπικεκηρυγμένου ἐπικινδύνου κομμουνιστοῦ Κωστάκου Κ., ὡς καὶ ἑτέρων τριῶν ἐπικινδύνων ὁμοίως κομμουνιστῶν.

— Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : 'Αστυν. Δ)ντὴν Β' Ταβουλάρην Ν., 'Αστυν. Β' Παπαναστασίου Ν., Παρίσην Λ., Ὑπαστυν. Α' Κωσταρᾶν 'Α., 'Αρχ)κας Κολωνᾶρον Π., Στεφανῆν Π., Μποῦτον Σ., ἀστ)κας Πράσινον Ν., Ζιάκαν Ε., Βασιλομητσάκον Ν., Φαρσάρην Ε., Χιονίδην Λ., Κωττίνην Ν., Φωτεινὸν 'Α., Παπαδημητρίου Φ., 'Αγγελόπουλον Β., Καλαμαρᾶν Β., Μπρίνιαν Δ., Ζαχαρῆν 'Ε., Οἰκονομάκον Γ., Χριστοδουλόπουλον Φ., Καταγᾶν 'Α., καὶ 'Ανδριτσόπουλον Γ., διότι οὗτοι, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν σημαινόντων κομμουνιστικῶν στελεχῶν Λούβαρη Δ., καὶ ἄλλων, προσενεγκόντες οὕτω ἐξαιρετικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν καί

— Ὑλικὴ 'Αμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυν. Δ)ντὴν Α'. Πολυχρονόπουλον 'Ι., καὶ ἔπαινον εἰς τὸν 'Αστυν. Δ)ντὴν Β' Κορωνάκον Δ., διότι ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τῶν τελευταίων τούτων καὶ τῶν δοθεισῶν παρ' αὐτῶν, εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω ὑπαλλήλους, ὁδηγιῶν ἐπετεύχθη τὸ αἴσιον ὡς ἄνω ἀποτέλεσμα

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Κατὰ τὴν ἐκπομπὴν τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1955, ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυν. Πόλεων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιμουσικοῦ καὶ συνθέτου κ. Σπύρου Δουκάκη, ἐκάλυψε ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα μὲ ἔργα τοῦ Γκόλτμαν, τοῦ Πὼλν Λίγκς καὶ συνθέσεις τοῦ ἰδίου.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1955 ἦταν ἀφιερωμένη στὸ καρναβάλι τῆς παληᾶς ρωμαντικῆς καὶ ἀξέχαστης 'Αθήνας, μὲ τραγούδια τοῦ Κορώνη—Φίλανδρου καὶ Γιάννη Δέδε μὲ τὴν κιθάρα του, σ' ἕνα σκέτς γραμμένο ἀπὸ τὸν 'Αλέκο 'Αγγελόπουλο μὲ ραδιοσκηνοθεσία τοῦ Γκὺ—Ζυρὼ καὶ τεχνικὴ ἐπιμέλεια Γιάννη Πορετσάν.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

— Τὴν 13/2/55 ἐτελέσθησαν περιφερειακοὶ ἀγῶνες ἀνωμάλου δρόμου, εἰς οὓς ὁ μετασχὼν ἀστυφύλαξ - ἀθλητὴς Σύριος 'Ιωάννης κατέλαβε τὴν Α' θέσιν εἰς τὴν κατηγορίαν ἀνδρῶν ἐπὶ ἀποστάσεως 5.000 μέτρων, εἰς χρόνον 15'37".

— Τὴν 16/2/55 ἡ 'Αστ/κὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνηντήθη εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν Α.Ε. Χαλανδρίου εἰς τὸ ἐν Χαλανδρίῳ ποδοσφαιρικὸν στάδιον τῆς δευτέρας. Κατόπιν ἐνδιαφέροντος ἀγῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ 'Αστυνομικὴ ὁμὰς μὲ σκὸρ 2—1.

— Τὴν 20/2/55 ἐτελέσθη ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου ἀποστάσεως 7000 μέτρων. Εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἀγῶνα μετέσχε καὶ ὁ ἀστυφύλαξ - ἀθλητὴς Σύριος 'Ιωάννης, ὅστις κατέλαβε τὴν Β' θέσιν εἰς χρόνον 24'53"9/10.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥρα 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων θὰ μεταδίδῃ τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.